

CĂRȚI ROMANTICE

SOTIE
DE OCAZIE

MARY
BALOGH

Marchizul Anthony Earheart dă un anunț în ziar că are urgent nevoie de o guvernantă. Numai că el nici nu este însurat, nici nu are copii. În realitate, își caută o soție de ocazie, pe care să i-o prezinte tatălui pe care îl urăște și care deja i-a aranjat căsătoria încă de când el era adolescent.

Domnișoara Charity Duncan nu-și face iluzii când acceptă cererea în căsătorie a lordului Earheart. Acest aristocrat arogant nu îndulcește deloc situația când îi spune ce dorește de la ea. Acceptă Charity să devină, timp de o săptămână, soția de care el are nevoie ca să îi facă în ciudă tatălui său? Bineînțeles că da. Este de acord apoi să dispară din viața lui, în schimbul banilor de care ea și familia ei au nevoie disperată? Bineînțeles că da. Este Earheart chiar atât de lipsit de suflet, pe cât este de chipeș, și atât de lipsit de scrupule, pe cât este de bogat? Bineînțeles că da.

La prima vedere, planul pare simplu. Însă surprizele încep abia când Charity ajunge la domeniul Enfield ca să fie prezentată familiei proaspătului ei soț. Căci, spre uluirea marchizului, Charity se dovedește o femeie frumoasă, inteligentă și pasională, care îi cucerește pe toți. Și, mai mult decât atât, el descoperă că, până la urmă, are o inimă pe care nu vrea decât să i-o dăruiască ei... pentru totdeauna.

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1362-2

9 786063 313622

MARY BALOGH

Sotie de ocazie

The Temporary Wife

Mary Balogh

Copyright © 1997 Mary Balogh

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite de Signet,
un imprint al Dutton Signet, o divizie a Penguin Books USA Inc.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Soție de ocazie

Mary Balogh

Copyright © 2017 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Soție de ocazie / Mary Jo Putney;

trad.: Graal Soft - București: Lira, 2017

ISBN 978-606-33-1362-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

MARY BALOGH

Sotie de ocazie

Traducere din limba engleză
Larisa Din/Graal Soft

capitolul 1

Pentru că nu se cuvenea să dai anunț în ziar că ești în căutare de soție, Anthony Earheart, marchizul de Staunton, fiul cel mare și moștenitorul ducelui de Withingsby, dădu anunț pentru o guvernantă.

Făcu asta în nume propriu, dar fără să își folosească titlul și relațiile, spre amuzamentul prietenilor și cunoștințelor sale, care nu se feriră să glumească pe seama situației.

– Și câți copii spuneai că ai, Staunton? îl întreabă Harold Price la clubul White, în dimineața de după apariția anunțului în ziar. Nu crezi că ar fi mai indicat să angajezi o profesoară? Una capabilă să țină sub control o clasă întreagă?

– De fapt, ar trebui să angajezi mai mult personal, adăugă Cuthbert Pyne. Vreau să spun, pentru o școală întreagă. Nu e cazul să riști educația tuturor copiilor înghesuindu-i pe toți într-o clasă.

– O să vină toată mamele în fiecare după-amiază să îi ia de la cursuri, Tony? întreabă lordul Rowling înainte să prizeze tutunul pe care și-l întinsese pe dosul palmei. Ai un salon suficient de mare încât să încapă toate cât timp așteaptă? Și crezi că vor aștepta liniștite unele lângă altele?

– Ești sigur că vrei să îi educi pe toți, Staunton? vru să știe colonelul Forsythe. Ai destule proprietăți care au nevoie de ajutoare și administratori, băiete? Are Anglia suficiente proprietăți pentru așa ceva?

– Ai uitat de Țara Galilor, Forsythe, zise domnul Pyne. Și de Scoția.

– Dar nu este corect față de restul lumii dacă toate posturile sunt ocupate de Staunton, zise colonelul, plângându-se în mod exagerat.

- De fapt, eu nu cred că Tony este în căutarea unei guvernante, spuse Sir Bernard Shields. Își caută o nouă amantă. Am auzit că ai alungat-o pe încântătoarea Anna săptămâna trecută - la pachet cu mai multe rubine. Așadar, te-ai gândit să îi cauți înlocuitoare în afara culiselor teatrelor din Londra? Ai decis să cauți pe cineva care să fie în stare să poarte conversații cât timp tu ești, ah, la muncă?

- Sau cineva care să dea instrucțiuni, zise Lord Rowling. Știi, omul cât trăiește învață, așa se spune. Și de la cine să înveți mai multe, dacă nu de la o guvernantă? Și tocmai într-o clasă, cu pupitre unde să îți exersezi cunoștințele! Chiar nu reușesc să înțeleg.

- Îndrăznesc să spun, interveni și Lord Callaghan, un bărbat foarte tânăr și deschis, că Staunton caută să angajeze o guvernantă pentru una dintre nepoatele lui, iar noi îl jignim, inventând tot felul de povești.

Marchizul de Staunton nu luă parte la discuție, decât ridicând ocazional din sprâncene sau strângând din buze. Îi privi de parcă nu ar fi fost altceva decât un spectator prea puțin interesat. Din câte știa el, nu avea nici un copil. Nu deținea nici o proprietate - nu încă. Se săturase de Anna după numai șase săptămâni și nu se grăbea să îi găsească o înlocuitoare. În ultima perioadă, începuse să observe că amantele lui nu mai reușeau să îi satisfacă apetitul de nestăvilit. Le știa toate șiretlicurile și se plictisise de ele - Rowling se înșela, nu mai avea nimic nou de învățat. Și se interesa prea puțin de soarta nepoatelor sale - sau a nepoților săi, dacă tot veni vorba.

Nu, nu era în căutarea unei guvernante sau a unei amante. Voia să își aleagă o soție și îi explică situația lordului Rowling în timp ce se întorceau la casele lor.

- Și nu e genul de lucru care să îți găsească rezolvare la clubul Almack, într-o sală de bal sau în salonul cuiva? întrebă acesta, rânjind de parcă întreaga situație era o glumă menită să îl distreze. Și fără să fie nevoie să dai anunț în ziar, Tony? Ești Staunton, în fond și la urma

urmei, o să devii Withingsby într-o bună zi. Ești la fel de bogat ca Cresus, iar domnișoarele ar întoarce capul după tine și dacă ai fi un cerșetor. Și cu toate acestea dai anunț în ziar sub pretextul căutării unei guvernante. Spune-mi, te rog, ce-mi scapă? Își învârti bastonul și își duse mâna la pălărie în semn de salut pentru o domnișoară care trecu pe lângă ei.

- Nu am să găsesc ce caut eu la Almack, răspunse marchizul, pe un ton deloc amuzat. Continuă când prietenul său îl privi nedumerit: Trebuie să fie o adevărată lady - nu am de gând să fac concesii. De asemenea, nu vreau să aibă o situație financiară bună, ci să fie simplă, sfioasă, de-a dreptul banală, poate chiar pudică. Trebuie să aibă personalitatea unui șoricel timid.

- Vai, spuse Lord Rowling cu uimire. Un șoricel timid, Tony? Pentru tine? Chiar simți această nevoie de a domina femeia care o să-ți devină soție?

- Ducele de Withingsby m-a convocat acasă, răspunse marchizul. Pretinde că e bolnav. A ținut să-mi aducă aminte că Lady Marie Lucas, fata contelui de Tilden, a împlinit șaptesprezece ani și, prin urmare, a ajuns la vârsta la care înțelegerea pe care au făcut-o familiile noastre la nașterea ei să se transforme într-o logodnă oficială. M-a informat că în cei opt ani de absență din casa părintească am avut suficient timp să mă bucur de tinerețea mea.

Lord Rowling făcu o grimasă.

- Tatăl tău nu dă dovadă de prea multă înțelepciune, zise el. Ai strâns o avere considerabilă în acești opt ani, Tony. Începu brusc să rânjească. Totodată, ți-ai câștigat în Londra o reputație binemeritată de crai. Așadar, intenționezi să te căsătorești cu șoricelul timid ca să îl faci de rușine pe Excelența Sa?

- Exact, răspunse marchizul fără ezitare. Perry, am luat în considerare și varianta de a ignora pretențiile lui sau de a refuza să mă însor cu copila care a fost atent aleasă și pregătită să devină următoarea ducesă de Withingsby. Dar această idee a mea este mult mai

bună. Dacă Excelența Sa nu este deja pe patul de moarte, cu siguranță că asta va grăbi situația. Dacă nu a înțeles încă ultimii opt ani, o s-o facă curând. Da, o să-mi aleg cu mare atenție soția. Îndrăznesc să spun că nu voi duce lipsă de candidate.

Lordul Rowling păru îngrozit, poate de-abia acum înțelegând că prietenul său nu glumea deloc.

- Dar, Tony, spuse el, nu poți să te însori cu cea mai plictisitoare ființă care îți iese în cale doar ca să îi faci în ciudă tatălui tău.

- De ce nu? întrebă Staunton.

- De ce nu? zise prietenul său, agităndu-și bastonul în aer. Căsătoria este o sentință pe viață, prietene. O să rămâi legat de femeia aceea toată viața. Nu vei putea tolera aranjamentul.

- Nu intenționez să-mi petrec tot restul vieții alături de ea, răspunse marchizul. Odată ce și-a încheiat rolul o să primească o sumă de bani ca să plece din viața mea - ce altceva și-ar mai putea dori o guvernantă de la viață?

- Și dacă trăiește până la nouăzeci de ani? continuă Lord Rowling. Tony, își vei dori să ai moștenitori. Dacă îi vei face cu ea, cel mai probabil că își va dori - și are tot dreptul să o facă - să fie mama lor. Se va aștepta să locuiască în casa ta până cresc copiii.

- Am deja un moștenitor, zise marchizul. Fratele meu William, Perry. Iar el are băieți - cum m-a informat Marianne. Pot doar să sper că sunt voinici.

- Dar orice bărbat vrea să aibă propriii moștenitori, spuse Lord Rowling.

- Așa să fie oare? întrebă marchizul de Staunton, surprins. Bărbatul de față categoric nu își dorește așa ceva, Perry. Hai să schimbăm subiectul. Deja începe să mă plictisească discuția asta. Ai de gând să mergi la Tattersall mâine? Am pus ochii pe o pereche promițătoare de cai.

Lordul Rowling ar fi preferat să continue discuția anterioară, ca să-l trezească la realitate pe prietenul său, dar începură să vorbească despre cai. La urma urmei,

îl cunoștea suficient de bine pe marchizul de Staunton ca să știe că acesta avea o voință de fier, că spunea și făcea exact ceea ce își dorea, fără să țină cont de preferințele celorlalți sau de normele societății. Dacă se hotărâse să își aleagă o soție într-o manieră atât de neconvențională și pentru un motiv atât de cinic și lipsit de sentimente, atunci cu siguranță avea să o găsească și să o facă soția lui.

Între timp, chiar dacă vorbea cu entuziasm despre cai și curse, marchizul de Staunton se gândea cu satisfacție la întoarcerea sa la Enfield Park din Wiltshire și la efectul acestei întoarceri asupra ducelui de Withingsby. Avea să fie ultima palmă peste față pentru bărbatul care îi dăduse viață numai pentru a-l face nefericit în primii douăzeci de ani de viață. În ultimii opt ani, de când plecase de acasă în urma unei scene cutremurătoare, trăise independent de tatăl său, refuzând orice sprijin financiar. Își făcuse propria avere, la început din jocuri de cărți, urmate de investiții riscante și, în cele din urmă, de investiții și afaceri ceva mai prudente.

În mod clar, tatăl lui nu înțelesese mesajul. Dar avea să o facă. Avea să înțeleagă că fiul său mai mare era odată pentru totdeauna în afara sferei sale de putere și control. Oh, da, o căsătorie nechibzuită – prea puțin spus despre căsătoria moștenitorului ducelui de Withingsby cu o doamnă de familie bună, dar fără resurse financiare, care își câștigă existența ca guvernantă – era cea mai bună soluție. Ardea de nerăbdare să vadă expresia de pe chipul tatălui său când avea să își ducă noua mireasă la Enfield.

Așa că așteaptă răspunsurile la anunț, răspunsuri care începură să sosească imediat după prima publicare în ziarele londoneze și nu încetară să se oprească nici în zilele următoare, chiar în număr mai mare decât anticipase. Refuză unele solicitante, fără să le cheme la interviu – pe toate cele cu vârsta sub douăzeci de ani și peste treizeci de ani, pe cele cu recomandări deosebit de impresionante și pe o tânără domnișoară

care, dorindu-și cu ardoare să îl impresioneze cu cunoștințele ei de limbă latină, scrisese răspunsul chiar în acea limbă.

Intervievă cinci candidate, înainte să își găsească șoricelul timid în persoana celei de-a șasea. Domnișoara Charity Duncan fusese condusă într-un salon de la parter și alesese să rămână în picioare în partea din cameră care nu era scăldată în lumina soarelui. Preț de o secundă, după ce deschisese ușa și intrase în încăpere, marchizul crezuse că probabil se răzgândise și plecase. Dar apoi o văzu și îi trecu prin minte să simpla ei decizie de a rămâne postată acolo era una importantă. În plus, era îmbrăcată din cap până-n picioare într-o nuanță tristă de maro și avea o atitudine sfioasă și disciplinată. Era guvernanta ideală – genul de angajată pe care nici cea mai geloasă dintre soții nu ar fi obiectat să locuiască sub același acoperiș cu soțul ei.

– Domnișoară Duncan? întrebă el.

– Da, domnule.

Era o voce calmă, joasă. Făcu o reverență fără să își ridice o clipă privirea de la covorul de sub picioarele ei. Nu era foarte înaltă, dar era subțire, poate chiar slăbuț, însă el nu avea cum să își dea prea bine seama din cauza pelerinei. Din umbră, avea un chip palid, banal. Părul ei castaniu se pierdea în maroul bonetei fără să știi unde începea unul și unde se termina cealaltă. Veșmintele ei erau simple și mohorâte. Nu neapărat ponosite, dar nu ar mai fi suportat prea multe purtări. Erau decent-ponosite.

Era perfectă. Tatăl lui avea să fie scandalizat.

– Vă rog să luați loc, spuse el, făcându-i semn către un scaun.

– Da, domnule, răspunse ea și se așeză, pe cum era de așteptat, cu spatele drept, fără să atingă spătarul scaunului. Își duse palmele acoperite de mănuși în poală și își îndreptă modest privirea către genunchi.

Era întruchiparea vie a unei tinere din mica nobilime. Era perfectă! Știu de îndată că ea era persoana

potrivită - căutările lui luaseră sfârșit. Se afla față-n față cu viitoarea lui soție.

Charity Duncan se așază aproape de fereastră ca să profite la maximum de ultimele raze de soare. Nu se cuvenea să aprindă lumânarea înainte să fie absolut necesar. Lumânările erau costisitoare. Cârpea o cămașă de-a fratelui său și constată cu amărăciune că materialul se subțiasse. Cusătura avea să țină o perioadă, dar în curând urma să apară o gaură care va fi mai greu de cârpit.

Sarcina îi luă mai mult de cât ar fi trebuit. Ochii - și mintea - îi tot fugeau spre ziarul care stătea deschis pe masă. Singura ei extravaganță era aceea de a cumpăra ziarul în fiecare zi, chiar dacă era departe de a fi considerată o extravaganță. Știa că lui Philip îi plăcea să citească ziarul la lumina lumânării când ajungea acasă de la muncă, dar, în principiu, achiziția era pentru binele ei. Era mânată de circumstanțe să își găsească de lucru. În ultima lună căutase, trimisese scrisori și - destul de rar - fusese chemată la interviuri. Nu ar fi refuzat nici posturi mai umile decât de guvernantă sau de însoțitoare.

Nimeni nu o dorea. Fie era prea tânără, fie prea bătrână, prea simplă sau prea drăguță, prea aristocrată sau prea bine educată, fie... Fie posibilibi angajatori puneau prea multe întrebări.

Dar nu avea de gând să renunțe la căutările sale. Familia ei - o soră cu trei ani mai mică decât ea și trei copii mult mai mici - era săracă. Mai mult decât săracă. Erau îngropați în datorii și aflaseră acest lucru numai după moartea tatălui lor, acum mai bine de un an. Așa că, în loc să se bucure de viața unui gentilom, Philip era obligat să lucreze ca să își susțină familia. Și ea insistase să lucreze, cu toate că banii pe care i-ar fi putut câștiga o femeie ar fi fost prea puțini ca să îi împartă cu altcineva sau ca să le acopere datoriile.

Doamne, cât de mult ar fi dorit să existe o modalitate prin care să câștige rapid o mică avere. Se gândise

chiar la varianta unui jaf spectaculos – fără să ia în serios această posibilitate, bineînțeles. Nu se cădea să se plângă, își spuse ea, terminând în sfârșit lucrul la cămașă. În fond, nu erau chiar nevoiași. Nu chiar, dar aproape. Și nu părea să fie nici o lumină la capătul legendarului tunel.

Dar Philip ajunsese acasă, așa că se ridică să îl întâmpine, să îl sărute pe obraz, să îi servească cina, să îl întrebe despre ziua lui – și să îi atragă atenția asupra unui anunț din ziar, unul care părea promițător.

– Nu se specifică despre câți copii este vorba și ce vârstă au, dacă sunt fete sau băieți, spuse ea încruntată când începură să dezbată subiectul. Nici dacă locuiesc aici, în Londra, în Hebridele Exterioare sau în Cornwall. Doar că postul este disponibil.

– Nu e nevoie să te angajezi, Charity, spuse Philip Duncan.

Era veșnica lui replică. Philip considera că era datoria lui să își asume întreaga responsabilitate pentru femeile din familia sa.

– Dar trebuie să fac asta, spuse ea cu tărie. Este singurul anunț din ziarul de astăzi care mi se potrivește, Philip. Cei de la agenție nu mi-au propus nimic nici ieri, nici astăzi de dimineață. Trebuie măcar să încerc.

– Ai putea să te întorci acasă, zise Philip, și să-mi dai voie să am grijă de tine, așa cum se cuvine. Aș vrea să te întorci acasă, acolo unde este nevoie de tine.

– Știi prea bine că nu voi face asta, răspunse ea zâmbindu-i. Nu ai cum să ne susții financiar pe toți, Phil, și nici nu ar trebui să o faci. E dreptul tău să îți trăiești viața. Agnes...

– Agnes va aștepta, zise el ferm, sau se va sătura să aștepte și se va mărita cu altcineva. Dar este scandalos că sora mea trebuie să se angajeze.

– Am nevoie să simt că aduc și eu o contribuție, insistă ea. Nu este corect ca eu să rămân acasă să brodez și să cultiv o grădină frumoasă doar pentru că sunt femeie. Sunt cea mai mare din familie. O să merg să-mi încerc

norocul cu acest post, continuă ea. Dacă nu-l primesc, atunci poate mă voi întoarce la țară. Deja s-ar părea că nu am nici o șansă să mă angajeze cineva, nu?

- Întoarce-te acasă, Charity! o imploră Philip. Acum sunt doar un biet cleric, dar o să obțin un post mai bun și o să câștig mai mult. Poate că o să fiu chiar bogat într-o bună zi. Și, e adevărat, nu ești potrivită pentru o muncă domestică. Nu știi să fii servilă. Ultima oară ai fost concediată pentru că nu ți-ai putut păstra părerile pentru tine.

- Nu, răspunse ea cu o grimasă. Nu mi se părea normal ca tatăl copiilor să abuzeze de servitoarea cea drăguță împotriva voinței ei și i-am spus asta - atât lui, cât și mamei copiilor. Era un om îngrozitor, Phil. Dacă l-ai fi cunoscut, nu l-ai fi plăcut absolut deloc.

- Nu mă îndoiesc, spuse el. Dar felul cum se comporta cu ceilalți servitori nu era problema ta, Charity. Îndrăznesc să spun că fata putea să vorbească și singură.

- Dar îi era teamă să facă asta, replică ea, ca să nu-și piardă slujba.

Philip se uită lung la sora lui. Nu mai era nevoie să spună nimic.

Charity începu să râdă.

- În orice caz, nu îmi doream să rămân acolo, continuă ea. Dar mi-aș dori să fie mai ușor să găsesc de lucru. Am avut șase interviuri în ultima lună și fără nici un rezultat. Poate chiar ar fi mai bine ca doamna Earheart și copiii dumneaei să locuiască în Hebridele Exterioare, pentru ca eu să fiu singura care îndrăznește să li se alăture, oftă ea. Poate că ar ajuta să includ în scrisoarea de solicitare disponibilitatea mea de a merge până la capătul pământului. Poate că sunt dispuși să mă plătească mai mult pentru a compensa situația aceasta.

- Charity, spuse Philip. Mi-aș dori să te întorci acasă. Copiilor le e dor de tine. Penny îmi spune asta în toate scrisorile ei. Ai fost ca o mamă pentru ei de când a murit mama.

-Nu voi menționa nimic despre disponibilitatea mea, continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. S-ar putea să par prea nerăbdătoare sau doritoare. Aceasta va fi ultima mea încercare. Cel mai probabil nici măcar nu voi primi un răspuns, și ți se vor îndeplini toate dorințele. Dar mă voi simți ca o femeie neajutorată, Phil.

Acesta oftă din nou.

Dar Charity se înșelase. La cinci zile după ce trimisese scrisoarea de solicitare domnului Earheart, primi răspuns și fu invitată la un interviu în dimineața următoare. Simplul gând îi făcea inima să bată cu putere. Îi era foarte greu să se lase chestionată, de parcă ar fi fost mai degrabă un bun, nu o persoană. Dar era singura modalitate de a obține slujba. Și totuși, părea atât de crud să ia parte la acest interviu, să fie atât de aproape, doar ca să i se irosească toate speranțele, din nou.

-O să fie cel de-al șaptelea interviu, îi spuse ea lui Phil când acesta ajunsese acasă. Crezi că de data asta va fi cu noroc?

-Charity, dacă îți dorești într-adevăr acest post, răspunse el oftând, trebuie să îți joci rolul. După cum știi deja, o guvernantă, la fel ca oricare altă servitoare, trebuie să se facă văzută, dar nu și auzită.

Charity strâmbă din nas. Nu era ca și cum ar fi fost gălăgioasă sau vulgară. Dar era o lady. Era obișnuită să vorbească de la egal la egal cu celelalte doamne. Nu îi era ușor să se obișnuiască cu ideea că exista o clasă desconsiderată a micii nobilimi sărăcite - din care făcea și ea parte, cel puțin cât timp își căuta o slujbă. Era un adevăr care trebuia ignorat și îndurat.

-Așadar, e cazul să fii sfioasă? întrebă ea. Să nu-mi spun părerea sau să fac remarci?

-Nu, răspunse el fără menajamente - iar ea înțelese atunci, cu un junghi de durere, că cel mai probabil Philip învățase asta pe pielea lui. E important să-l convingi pe domn, și pe soția acestuia în caz că este și ea prezentă, că, dacă te angajează, o să te potrivești de minune cu mobilierul din casă.

- Ce înjositor, zise ea, dar își mușcă imediat buzele, dorindu-și să nu fi vorbit cu voce tare.

- Și, Charity, spuse el, aplecându-se peste masa care îi despărțea și luând-o de mână, chiar dacă ți se oferă slujba, nu o accepta dacă este - dacă este vorba despre un bărbat tânăr. Nu că vârsta ar juca un rol important. Dar dacă este...

- Un afemeiat? sugeră ea.

Fratele său roși.

- Dacă bănuiești că e așa, continuă el.

- Sunt perfect capabilă să îmi port de grijă, Phil, răspunse ea. Când fostul meu angajator s-a uitat la mine cu acea expresie în ochi în primele mele zile la slujbă, i-am întors privirea cu ochi reci și cu buzele strânse.

Repetă privirea, iar fratele său rânji fără să vrea.

- Ai mare grijă, Charity, zise el.

- Așa o să fac, promise ea. O să fiu sfioasă. Un adevărat șoricel. Un șoricel tăcut, banal și maroniu. O să fiu atât de discretă, că nici măcar nu-și va da seama că suntem în aceeași cameră. O să fiu...

Însă fratele ei deja râdea în hohote. Ea ocoli masa și se așeză în spatele scaunului lui, îmbrățișându-l.

- Oh, Phil, de-abia dacă te mai aud râzând, spuse ea. Totul o să fie bine, ai să vezi. Cumva, o să fim bogați, iar tu te vei căsători cu Agnes și veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

- Și tu? întrebă el, mângâind-o pe braț.

- Și eu voi trăi până la adânci bătrâneți, răspunse ea. Penny se va căsători și ea, iar eu voi rămâne să am grijă de copii până se fac mari și se căsătoresc și ei, după care îmi voi asuma fericită rolul de celibatară excentrică.

Philip începu din nou să chicotească, iar ea îl sărută pe creștet.

Cu toate acestea, în dimineața următoare, când ajunse la casa de pe Upper Grosvenor Street, unde urma să aibă loc interviul, era copleșită de emoții. Holul era neostentativ, dar elegant. La fel și servitoarea care răspunsese la ușă. La fel și salonul gol în care fusese poftită

să aștepte. Se îndreptă instinctiv spre partea din încăpere care nu era scăldată în lumina soarelui. Încercă să își controleze bătăile inimii. Dacă nu obținea slujba, avea să înceapă să își piardă încrederea în ea. Deja aproape că îi promisese lui Phil că se va întoarce acasă fără să mai facă și alte încercări. Urma să... Însă gândurile sale fură întrerupte de ușa care se deschise.

Chiar era tânăr – nu avea mai mult de treizeci de ani. Era chipeș, într-un fel mai dur, își spuse. Era de înălțime medie, cu o siluetă zveltă, bine proporționată, cu păr și ochi închiși la culoare și cu un chip slab, ascuțit, aristocratic. Lumina soarelui căzu direct pe el când intra pe ușă. Privirea lui aspră, cinismul rece al expresiei sale, îl făcea să pară aproape demonic. Era îmbrăcat în veșminte scumpe și elegante. Într-adevăr, haina și pantalonii bine croiți picau impecabil pe el – o dovadă de necontestat că era un gentleman în pas cu moda.

Nu părea un om blând. Părea genul de bărbat care ar fi devorat servitoarele, în loc să încerce să le seducă. Dar nu era cazul să îl judece fără ca măcar să îl lase să vorbească. Se simți din nou înjosită, complet singură în casa unui gentleman fără o servitoare sau o însoțitoare, pentru că ea însăși era acum o servitoare – una fără slujbă. Își îndreptă privirea spre covor, înainte ca ochii lui să o găsească în întuneric. Se concentră cât putu de tare să adopte atitudinea unei simple guvernante.

– Domnișoară Duncan? întrebă el.

Vocea lui era pe cât de arogantă și plictisită s-ar fi așteptat ea să fie, cu toate că avea un timbru plăcut de tenor. Nu încercă să folosească un ton fermecător. De ce ar fi făcut-o? Avea interviu cu guvernanta copiilor săi.

– Da, domnule, răspunse ea, încercând să pară demnă, dar nu mândră. Își ținু spatele drept. Era, la urma urmei, o lady.

– Vă rog să luați loc.

Îi făcu semn spre un scaun care nu era în bătaia soarelui, lucru care o liniști. Interviuurile nu tindeau să devină mai ușoare pe măsură ce se înmulțeau.

- Da, domnule, zise ea, așezându-se, fără să își ridice privirea.

Avea să răspundă scurt și la obiect. Spera să nu fie vorba de întrebări incomode.

Domnul Earheart se așază pe scaunul din fața ei, picior peste picior. Cizmele lungi erau din piele scumpă, lăcuită. Valetul lui cu siguranță muncise de zor să le facă atât de strălucitoare. Bărbatul inspira bogăție, încredere și putere. Charity se simți extrem de incomfortabil în pauza de dinainte ca el să vorbească din nou.

capitolul 2

Oare cum era cel mai indicat să îi iei interviu viitoarei soții? se întrebă marchizul de Staunton.

- Scrisoarea de recomandare din partea pastorului de la fosta dumneavoastră parohie este impresionantă, domnișoară Duncan, începu el.

- Vă mulțumesc, zise ea.

- Cu toate astea, continuă el, a fost scrisă acum mai bine de un an. Ați mai fost în slujba cuiva de atunci?

Charity se uită fix la genunchii ei și păru să își cântărească bine răspunsul.

- Da, domnule, spuse ea.

- Ce anume ați lucrat, domnișoară Duncan?

- Am fost guvernantă timp de opt luni pentru trei copii, domnule, răspunse ea.

- Timp de opt luni. El făcu o pauză, dar ea nu păru să înțeleagă mesajul. Și de ce ați plecat?

- Am fost concediată, răspunse ea, după câteva momente de ezitare.

- Chiar așa? întrebă el. De ce, domnișoară Duncan?

Oare nu fusese în stare să stăpânească copiii? Se aștepta la asta. Părea complet lipsită de personalitate.

- Angajatorul meu m-a acuzat că am mințit, răspunse ea.

Bine. Măcar era sinceră. Rămase surprins de răspunsul ei și de faptul că nu încercase imediat să se justifice. Un adevărat șoricel umil.

- Și ați făcut-o? vru să știe el. Ați mințit?

- Nu, domnule, zise ea.

Știa și el prea bine cum era să fii acuzat pe nedrept. Cunoștea prea bine acel sentiment.

- Este prima încercare de a vă găsi un loc de muncă după acea experiență? întrebă el.

- Nu, domnule, răspunse ea. Este a șaptea. Vreau să spun, este al șaptelea interviu.

Nu fu surprins să afle că nu reușise să treacă nici un alt interviu. Cine ar fi vrut ca o persoană atât de anostă și lipsită de personalitate să îi educe copii?

- De ce nu ați avut succes?

- După părerea mea, domnule, spuse ea, pentru că toți ceilalți m-au întrebat ce m-ați întrebat și dumneavoastră.

Ah, da. Fără îndoială că o asemenea confesiune ar fi oprit brusc orice interviu.

- Și nu v-ați gândit niciodată să mințiți? o întreabă el. Să vă prefăceți că ați plecat de la respectivul loc de muncă de bunăvoie?

- Ba da, recunosc ea. Am luat în calcul această variantă, domnule. Dar nu am făcut-o.

Mai era și un șoricel foarte moral. Cineva, cândva, îi spusese că nu e frumos să minți, așa că nu mințise niciodată, nici măcar atunci când ar fi fost pentru binele ei. Chiar dacă asta însemna că nu avea să își găsească în veci o slujbă. Se agăța de o moralitate puritană. Tatăl lui avea să fie scandalizat.

- Și meritați să fiți recompensată pentru cinstea de care ați dat dovadă, domnișoară Duncan, zise el. S-ar putea să vă pot oferi ceva.

Pentru prima oară îl privi drept în ochi, doar o clipă. Își ridică genele lungi și negre care dezvăluiră doi ochii mari, albaștri ca proverbialul cer de vară. Nu genul de cenușiu care părea câteodată albastru, ci un albastru senin, de neconfundat. O secundă mai târziu, ochii dispărură sub gene și pleoape. Preț de o clipă blestemată, marchizul simți că era pe punctul de a face o mare greșală.

- Vă mulțumesc, domnule, răspunse ea cu emoție în glas. Câți copii aveți? Locuiesc aici cu dumneavoastră?

- Nu am nici un copil, zise el.

Așteptă, urmărind-o cum își studia genunchii, cum își mută privirea spre genunchii lui, ridicându-și ochii spre pieptul lui - poate chiar spre bărbie.

- Nu aveți copii? Se încruntă. Și atunci, domnule, cine sunt elevii...

- Nu e vorba despre nici un elev, răspunse el. Nu sunt în căutarea unei guvernante, domnișoară Duncan. Ofer un cu totul alt post.

Micuțul șoricel simți că un motan mare și fioros stătea la pândă. Sări în picioare și se întoarse spre ușă.

- Nu vă sugerez nimic indecent, domnișoară Duncan, spuse el, fără să se ridice de pe scaun. De fapt, sunt în căutarea unei soții. Și sunt dispus să vă ofer acest post.

Se întoarse pe jumătate spre el, dar fără să se uite în ochii lui.

- O soție? se miră ea.

- O soție, repetă el. O caut pe viitoarea doamnă Earheart, domnișoară Duncan. Temporar, asta e situația. Bineînțeles, căsătoria va fi pentru totdeauna, presupun, având în vedere că astfel de lucruri sunt aproape imposibil de anulat în afară de moartea unuia dintre parteneri. Dacă aveți o idee romantică despre a vă căsători din dragoste și de a trăi fericită până la adânci bătrâneți, o să vă urez o zi frumoasă și o să trec la următorul interviu. Dar îndrăznesc să spun că nu aveți astfel de idei sau, dacă le aveți, atunci v-ați dat singură seama că un astfel de vis este nerealist pentru cineva în situația dumneavoastră.

Charity ridică din sprâncene, dar nu îl contrazise. Corpul ei era în continuare îndreptat spre ușă. Capul era încă pe jumătate întors spre el.

- Căsătoria va fi permanentă, zise el. Dar vom trăi împreună ca un cuplu căsătorit numai temporar - nu mai mult de câteva săptămâni. Ulterior, veți redeveni o femeie liberă, cu mica mențiune că veți fi doamna Earheart, și nu domnișoară Duncan. Și o să trăiți confortabil tot restul vieții.

Charity se încruntă spre covor. Dar nu se grăbi să iasă din cameră. În mod clar, oferta o tenta. Ar fi fost ciudat să nu fie.

- Nu vreți să vă așezați, domnișoară Duncan? întrebă el.

Ea se așează, își odihni din nou frumos mâinile în poală și continuă să își studieze genunchii.

- Nu înțeleg, spuse ea.

- E chiar destul de simplu, zise el. Avea oarecum chipul în formă de inimă. Dar această descriere era prea sofisticată pentru ea. Am nevoie de o soție pentru o scurtă perioadă de timp. Mi-a trecut prin minte chiar să angajez pe cineva care să joace acest rol, dar ar fi mult mai... eficient să am o soție adevărată, pentru tot restul vieții.

Charity își umezi buzele.

- Și după ce se termină scurta perioadă? întrebă ea.

- Sunt dispus să vă ofer cinci mii de lire pe an, răspunse el, o casă, o trăsură, servitori și mă oblig să acopăr cheltuielile gospodărești pe tot parcursul anului.

Tânăra rămase nemișcată și tăcută mult timp. Lua în calcul varianta, își spuse el. Se gândea la cele cinci mii de lire pe an, la casa și la trăsura care aveau să fie ale ei. Lua în calcul varianta de a nu mai fi niciodată nevoită să caute un post de guvernantă.

- Cum aş putea să știu că spuneți adevărul? întrebă ea, în cele din urmă.

Dumnezeule! Ridică din sprâncene și îi aruncă o privire de gheață, în timp ce mâna sa dreaptă strângea mânerul monoclului. Dar își irosi indignarea pe pleoapele ei coborâte. Văzu că stătea cu palmele încleștate în poală. Își spuse că, pentru cineva ca ea, totul ar fi putut părea o glumă crudă.

- O să existe, bineînțeles, un contract scris, răspunse el. O să îl aduc aici, alături de avocatul meu chiar în după-amiaza aceasta, domnișoară Duncan, să zicem, la ora trei? Dacă vreți, puteți să stați de vorbă cu el ca să vă confirme posibilitățile mele financiare de a onora angajamentul. Sunteți dispusă să acceptați oferta mea?

Nu îi răspunse imediat. Deschise de câteva ori gura, de parcă ar fi fost pe punctul de a vorbi, dar o închise din nou. Își mușcă pe rând buza de jos și pe cea de sus. Se trase de fiecare deget al mânușii drepte, de parcă

ar fi vrut să o dea jos, după care o trase din nou hotărât de încheietură. În cele din urmă, spuse:

- Șapte mii.

- Poftim?

Nu era sigur că înțelesese bine, chiar dacă vorbise destul de clar.

- Șapte mii de lire pe an, rosti ea cu fermitate. Pe lângă celelalte lucruri despre care mi-ați vorbit.

Un șoricel micuț care viza totuși premiul cel mare. Bineînțeles, nu putea să o învinovățească.

- Acestea fiind spuse, propun să cădem de acord la șase mii, spuse el, privind-o lung. Așadar, acceptați oferta mea, domnișoară Duncan? Să anulez celelalte interviuri?

- Da, șopti ea. Apoi, zise cu hotărâre: Da, domnule.

- Minunat! Se ridică în picioare și îi întinse mâna. Vă aștept din nou la ora trei. Ne vom căsători mâine-dimineață.

Charity îi luă mâna și se sculă de pe scaun. Își ridică din nou genele, iar Anthony întâlni expresia neînfricată din acei ochi albaștri. Se abținu cu greu să nu facă un pas în spate. Probabil că se uita la vârful nasului lui, își spuse el. Părea să se uite în centrul ambilor lui ochi, în același timp.

- Ce se va întâmpla, întrebă ea, când o veți cunoaște pe femeia cu care veți dori cu adevărat să vă căsătoriți și să vă petreceți tot restul vieții împreună?

El îi zâmbi destul de rece.

- Acea femeie, răspunse el, cu care să-mi petrec fie chiar și un an din viață nu există.

Charity deschise din nou gură să vorbească, dar închise buzele și nu spuse nimic. Își coborî privirea.

Totul mersese de minune, își zise el după plecare ei. Se așteptase să fie asaltat cu întrebări, îndeosebi despre care aveau să fie îndatoririle ei în acele câteva săptămâni de dinainte de a își recâștiga libertatea și de a-și trăi viața cu ceea ce ar fi trebuit să fie pentru ea o adevărată

avere. Domnișoara Charity Duncan nu întrebase nimic. Se așteptase să îi facă tot felul de confidențe. Nu îi spusese nimic. Nu știa nimic despre ea, în afară de ce se spunea în scrisoarea ei de solicitare. Avea douăzeci și trei de ani, era fiica unui gentleman, știa să scrie, să citească și să socotească, știa franceză, știa să deseneze și să cânte la pian și avea experiență în creșterea și educarea copiilor, pe care îi iubea.

Mai știa că era tăcută, sfioasă, nici prea frumoasă, nici prea urâtă și ageră. Singurul lucru care îl uimise fusese că îi ceruse mai mulți bani decât îi oferise el inițial. Nu, mai fusese ceva – ochii ei, care erau diferiți de restul figurii. Și totuși, își spuse el, chiar și cea mai simplă și plictisitoare dintre femei avea dreptul la o urmă de frumusețe.

Avea să îi devină soție a doua zi. Ridică din sprâncene și rânji la gândul acela. Da, era persoana potrivită, își spuse el. Foarte potrivită.

Se așezase lângă fereastră, încercând să profite de ultimele raze de soare. Cârpea o șosetă de-a lui Philip. Era de-abia ora șase, dar începuse să se întunece. Strada îngustă pe care locuiau și înălțimea clădirilor de vizavi nu ajutau cu nimic situația. Câteodată tânjea atât de tare după casa de la țară. Nu, nu doar câteodată. Oftă.

Ce avea să îi spună lui Phil când va ajunge acasă? Nici ei nu îi venea încă să creadă ce i se întâmplase în acea zi. De dimineață mersese pe Upper Grosvenor Street, nădăjduind din tot sufletul să primească postul de guvernantă. Totuși, pe drum, atenția îi fusese distrasă de un vis prostesc, cum că avea să găsească într-un șanț un colier scump sau o altă cale neașteptată spre bogăție.

În loc să îi ofere postul de guvernantă, domnul Earheart – chipeș, elegant, rece – o ceruse în căsătorie. Era ca un basm bizar – doar că, într-un basm, ar fi cerut-o în căsătorie pentru că se îndrăgostise iremediabil de ea. Domnul Earheart își dorea o soție de ocazie, dar îi promisese să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții. Avusese

grijă ca acel contract scris să specifice asta. Nu avea să piardă banii în situația în care el ar fi murit înaintea ei. Urma să primească șase mii de lire pe an pentru tot restul vieții sale, pe lângă toate celelalte lucruri pe care îi povestise în dimineața aceea.

Ea, Penny și copiii ar fi putut să trăiască confortabil cu șase mii de lire pe an. Ar fi putut să plătească datoriile tatălui destul de repede. Bineînțeles, Philip nu avea să fie prea fericit că nu fusese el cel care salvase familia de la sărăcie, dar avea să se obișnuiască cu ideea. Și acum putea să se însoare cu Agnes.

Bineînțeles, știa ce urma să îi spună lui Phil. Petrecuse multe ore singuratică în care repetase povestea. Nu îi stătea în firea să mintă. Nu era convinsă că putea face asta. Dar trebuia – nu avea altă soluție. Nu avea cum să îi spună adevărul. Cel mai probabil, ar fi trimis-o la casa de nebuni. Chiar și ei îi venea greu să creadă ce i se întâmplase.

Oh, Dumnezeu, își spuse ea, în timp ce cârpea cioarașul care mai fusese și altă dată cârpit. Sărmanul Phil, nu cheltuia nimic pentru el, își folosea toți banii pentru frații și surorile sale. Se șterse pe obraz, după ce o lacrimă căzuse pe neașteptate pe dosul palmei, sperînd-o.

Și se simți pătrunsă de acel val de panică care o năpădisese la intervale regulate de când venise acasă, după ce semnase acele acte. A doua zi avea să se mărite cu un necunoscut – și încă unul misterios. Făcea asta numai pentru bani. Dar odată ce va face acest pas nu mai avea nici o cale de întoarcere. Nu avea să existe – niciodată – un soț adevărat în viața ei, o căsnicie adevărată. Nu că momentan ar fi avut mari șanse. Dar o speria ideea că...

Dar Philip ajunsese acasă, arătând obosit după o zi de muncă, iar ea îi zâmbi cu căldură, lăsă cârpitul și sări în picioare să îi aducă supa și o bucată de pâine.

– Pari frânt, zise ea, întinzându-i obrazul pentru o sărutare.

- Așa cum suntem toți seara, răspunse el. Mm, miroase bine, Charity. Se așază obosit pe scaun.

În timp ce el mânca, ea își puse coatele pe masă, sprinjindu-și bărbia în palme. Nu știa cum să înceapă, așa că așteptă să pornească el o conversație. O întrebă dacă sosise vreo scrisoare de acasă, iar când Charity scutură din cap că nu, o liniști, spunându-i că era prea devreme, pentru că de-abia primiseră una la sfârșitul săptămânii trecute.

- Ah, zise el în cele din urmă, amintindu-și, ai avut un interviu în dimineața asta. Iartă-mă că nu te-am întrebat mai devreme. Cum a fost?

Ea îi zâmbi.

- Am primit slujba.

Philip se opri cu lingura în aer.

- Ah, spuse el din nou. Ce veste bună?! Sunt oameni cumsecade, Charity? Unde locuiesc? Câți copii au?

- Foarte cumsecade, rosti ea cu zâmbetul pe buze. Stau pe Wiltshire. Au trei copii. Și, da, este o veste foarte bună.

Încerca să se bucure pentru ea, observă Charity.

- Ai avut interviul cu domnul Earheart? Întrebă el. Ai cunoscut-o și pe doamna Earheart?

- Oh, da, zise ea. Și pe copii. Sunt toți foarte drăguți. Ți-ar plăcea de ei. Pleacă mâine la țară. O să merg cu ei.

- Mâine? se încruntă el. Așa de repede?

- Da, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Am pregătit suficientă supă cât să-ți ajungă trei zile și am făcut prăjiturile acelea cu coacăze care îți plac ție - o adevărată extravaganță, știu, dar am vrut să te bucuri de ele.

- Poate că ar trebui să-mi iau o oră liberă mâine, spuse el, ca să te conduc și ca să mă asigur că angajatorul rău te merită. La ce oră pleci?

- Nu, Phil, răspunse ea, luându-l de mână. Nu e nevoie să faci asta. Mi-ar fi prea greu să îmi iau rămas-bun de la tine și apoi să fiu veselă pentru copii. Aș prefera să nu vii.

Fratele său o bătu ușor pe mână.

- Cum crezi tu că e mai bine. Dar Wiltshire nu e foarte departe, Charity. Și nimic nu este ireversibil. Dacă nu ești mulțumită poți pleca oricând și să te întorci acasă. Penny o să fie foarte fericită, la fel și copiii.

- În orice caz, este o slujbă căreia vreau să mă dedic în totalitate, spuse ea. De ce să fii tu cel care ne întreține pe toți?

- Pentru că sunt bărbatul familiei, răspunse el.

- O!

Charity se ridică de la masă, luă castronul gol al lui Philip și i-l umplu din nou, fără să îl întrebe dacă mai dorea.

Philip avea să fie foarte supărat pe ea. Prea puțin spus, de fapt. Dar după ziua de mâine nu mai putea face nimic. Gândul că urma să fie singură în ziua nunții o măcina câteva clipe, dar renunță la el. De ce să-și plângă singură de milă? Avea să devină o femeie bogată - ce soartă demnă de toată mila!

Nu mai zăboviră. Philip era obosit, iar zilele lui începeau devreme. Deja se întunecase și foloseau cu economie lumânările. Pe lângă asta, despărțirile erau întotdeauna dificile. Niciodată nu păreau să fie prea multe de spus în acele ultime ore împreună - poate tocmai pentru că, de fapt, erau prea multe de spus. Iar de data asta era chiar mai rău, pentru că, în acele puține vorbe, erau necesare atât de multe minciuni. O întrebă despre copiii care aveau să îi fie elevi, și ea se simți obligată să inventeze genuri și vârste pentru ei.

Nu îi plăcea să mintă. Dar cum ar fi putut să îi spună adevărul? Urma să vină și momentul adevărului, când avea să fie în stare să aibă singură grijă de familia ei, când avea să fie prea târziu să se vaite de nebunia pe care o făcuse. Da, urma să vină și momentul adevărului. Dar nu acum.

Se trezi dis-de-diminează, așa cum făcea de când se mutase cu fratele ei în oraș, ca să îi pregătească micul dejun și să îi împacheteze câteva felii de pâine și puțină

brânză uscată pentru prânz – și prăjitură cu coacăze ca un mic răsfăț. La plecare, îl îmbrățișă strâns, fără să spună nici un cuvânt.

– Ai grijă de tine, îi zise el, îmbrățișând-o. Nu-mi place că te simți obligată să faci asta, Charity, când eu sunt capul familiei. Într-o zi o să fii din nou liberă, ca să trăiești o viață de lady, îți promit.

– Te iubesc, spuse ea. „Phil, în câteva ore o să fiu soția unui bărbat foarte bogat. O să fiu o femeie foarte bogată. Oh, Phil, Phil.“ Plâng! Cât sunt de prostuță. Începu să râdă și își șterse lacrimile.

Și el plecă. Pur și simplu. Camera era goală, rece și încă pe jumătatea întunecată. Era ziua nunții ei. Copii fiind, ea și Penny obișnuiau să se joace de-a miresele – erau mereu jocuri vesele, extravagante. Dar asta era realitatea. Era ziua nunții ei. Clipi ca să înlătore și cele din urmă lacrimi.

– Ai înnebunit, Tony? întrebă Lord Rowling la balul săptămânal de la Almack în timp ce marchizul de Staunton le urmărea cu interes pe dansatoare prin monoclul său. Chiar ai de gând să continui cu nebunia asta?

– Oh, bineînțeles, răspunse marchizul oftând. Îi făcu semn spre ringul de dans cu o mână împodobită cu inele. Privește cu ochii tăi marele târg de nunți, Perry – în Londra, la Almack, în sezon. Cele mai bune mărfuri sunt expuse în camera aceasta și toți potențialii cumpărători le analizează cu atenție. Eu sunt cumpărător. De ce nu aș fi? Sunt moștenitorul unui ducat – iar sănătatea ducelui este precară. Am douăzeci și opt de ani și nu întineresc. Pur și simplu, am hotărât să îmi fac cumpărăturile într-o altă piață.

– Ai dat anunț pentru o guvernantă și ți-ai ales o soție, spuse Lord Rowling, clătînând din cap. Ai ales o necunoscută în urma unui scurt interviu. Nu știi nimic despre ea.

– Din contră, răspunse Marchizul, oprindu-și monoclul pe o anumită domnișoară, studiind-o din cap

până-n picioare. A fost recomandată cu căldură de pastorul parohiei în care a crescut. A fost concediată de la ultimul loc de muncă după opt luni pentru că a mințit, acuzație pe care ea o neagă. E un șoricel banal, tăcut, cu simț moral. Și a negociat cu mine, Perry, și m-a convins să-i dau mai mulți bani decât îi oferisem inițial. O să se descurce de minune. Fiica lui March a mai luat în greutate de la începutul sezonului. Cel care se va căsători cu ea se va trezi cu o soție plinuță la nici cinci ani de la nuntă. În sfârșit, unii bărbați preferă o soție mai rotofeie.

- Tony! exclamă exasperat prietenul lui. Cinismul tău le întrece pe toate. Dar povestea asta cu căsătoria e prea de tot.

- De ce? întrebă marchizul. Dacă l-aș invita la o discuție pe tatăl oricăreia dintre aceste fete, m-ar încolți imediat, cu tot cu reputația mea de afemeiat incurabil. La fel ar face și ea. Sunt ca un premiu matrimonial. Nu ar ști nimic despre mine, în afară de câteva detalii superficiale, iar eu nu aș ști nimic despre ea. Am fi ca doi străini. Chiar vezi vreo diferență între a mă căsători cu una dintre aceste domnișoare sau cu micuțul șoricel de guvernantă care aproape că a început să saliveze când a simțit că e doar la câțiva pași de averea mea? Există o singură diferență majoră. O să-mi fie mai ușor să scap de șoricel odată ce și-a îndeplinit rolul.

Lordul Rowling își scoase tabachera cu tutun din buzunar, dar rămase cu ea în aer fără să o deschidă în timp ce își privea lung prietenul.

- Faci o greșeală, Tony, zise el. Una fatală și irevocabilă. Și dacă femeia refuză să fie dată la o parte?

Marchizul de Staunton ridică din sprâncene.

- La fel ca oricare altă mireasă, Perry, zise el, îmi va jura supunere mâine-dimineață. Cred că o să dansez cu domnișoara Henshaw. Cineva a avertizat-o în legătură cu reputația mea și roșește foarte drăgălaș de fiecare dată când mă privește - și o face adesea.

Plecă în misiunea lui, dar principala sarcină a seriei fusese îndeplinită. Rowling acceptase să îi fie martor la cununie. Staunton nu frecventa adesea balul de la Almack sau oricare alt bal la modă. Își propusese să se simtă bine în acea seară. În ultima lui seară de celibatar. Reflectă la asta în timp ce dansa cu îmbujorata domnișoară Henshaw, concentrându-se să îi sporească îmbujorarea. Dar nu găsi gândul acela deloc alarmant.

A doua zi avea să fie ziua nunții lui. O zi ca oricare alta.

capitolul 3

Lordul Rowling își ținu promisiunea și ajunsese devreme pe Upper Grosvenor Street, ca să îl însoțească pe mire la biserică, acolo unde avocatul marchizului îi aștepta deja în calitate de cel de-al doilea martor. Marchizul de Staunton, spre fascinația prietenului său, era la fel de stăpân pe sine – și îmbrăcat la patru ace – de parcă ar fi ieșit la plimbarea de dimineață pe Bond Street.

– Ești sigur de pasul pe care urmează să îl faci? îl întrebă lordul Rowling în timp ce se pregăteau să iasă din casă. Chiar nu exista nici o șansă să te fac să te răzgândești, Tony?

– Dumnezeuule, sigur că nu, răspunse marchizul, punându-și pălăria pe cap, și făcându-i semn servitorului său că era gata de plecare.

Biserica nu era una dintre cele mai frecventate din Londra. Lordului Rowling i se păru la fel de mohorâtă ca strada pe care se afla și ca norii grei de deasupra. Mirele nu părea deranjat de acest aer mohorât – cum nu părea nici foarte entuziast. Își salută avocatul și se îndreptă spre ușa bisericii, fără să spună ceva. Cei doi însoțitori se priviră scurt și îl urmară.

Acolo aștepta mireasa, așezată pe o bancă din spate, în penumbră. Mirele observă imediat că era îmbrăcată la fel ca în ziua precedentă. Nu făcuse nici o încercare de a se împodobi ca o mireasă. Marchizul își dădu seama prea târziu că nu îi trecuse prin minte să îi dea bani să își cumpere haine noi – o rochie pentru acea zi, veșminte de mireasă pe care să le ia cu ea spre viitorul ei mai prosper. Urmau să plece la moșie la scurt timp după cununie. Nu aveau timp de cumpărături. În fine, nu asta era important acum. Era oricum mai bine să o prezinte exact așa cum era în realitate.

- Domnișoară Duncan? i se adresă el, făcând o scurtă plecăciune și îi întinse brațul.

- Da, domnule. Se ridică, îl privi scurt, după care își coborî privirea spre brațul lui.

Părea să nu știe dacă să își întindă brațul peste al lui sau dacă să îl ia de braț. Marchizul îi luă mâna și i-o așeză pe încheietura lui. Nu se obosi să îi facă cunoștință cu Lord Rowling. Era nerăbdător.

- Ne așteaptă pastorul, zise el.

- Da, domnule, zise ea, uitându-se spre altar.

Marchizul își simți gura surprinzător de uscată, iar inima îi bătea neregulat. Era o necunoscută. Și era pe punctul de a deveni soția lui. Pentru tot restul vieții. Preț de o clipă îi trecu prin minte că va ajunge să regrete acea zi. Dar ignoră gândul, așa cum făcuse și când se trezise în zorii zilei, și după micul dejun. Ura emoțiile de ultimă clipă. Își conduse mireasa spre altar.

Fără pompa și fastul care însoțiseră fiecare nuntă elegantă la care participase, ceremonia fu destul de scurtă și deloc remarcabilă, observă el. Pastorul vorbi, vorbi și el, vorbi și ea, Rowling îi întinse un inel pe care el îl puse pe degetul ei și dintr-odată era prea târziu să se mai întrebe dacă avea să regrete cândva pasul făcut. Domnișoara Charity Duncan nu mai exista cu numele acesta. Era nevasta lui. Prima reacție fu de ușurare. Își aplecă ușor capul și își atinse scurt buzele închise de colțul gurii soției sale. Pielea ei era rece.

Pastorul îi felicită binedispus, avocatul încercă să păstreze un aer festiv, iar Rowling zâmbi șarmant. Mai aveau de semnat registrul.

- Sincere felicitări, Lady Staunton, spuse Rowling, luând-o de mână, zâmbindu-i cu căldură.

- Poftim? întrebă ea.

- Nu sunteți obișnuită să vă auziți noul nume, zise el, sărutându-i mâna. Sper să fiți fericită, doamnă.

- Ești Charity Earheart, îi explică marchizul, marchiză de Staunton.

- Oh, răspunse ea, privindu-l cu ochii mari și speriați - de data asta chiar făcu un pas înapoi. Chiar sunteți marchiz?

- Staunton, la ordinele dumneavoastră, milady, zise el. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție acelor ochi ieri. Dar acum era prea târziu. Dați-mi voie să vi-l prezint pe Lord Rowling.

Ploua când ieșiră din biserică - o ploaie mărunță și rece cădea din norii gri și mohorâți.

- Un semn bun, spuse Rowling râzând. Bunica mea obișnuia să spună că o căsnicie fericită întotdeauna începe cu o zi a nunții ploioasă. Cred că s-a căsătorit cu bunicul meu în timpul unei furtuni și s-au bucurat de patruzeci de ani fericiți împreună.

Dar nimeni nu părea nerăbdător să îi împărtășească entuziasmul debordant. Marchizul de Staunton își grăbi mireașa tăcută spre trăsură. Urmau să ia micul dejun cu cei doi invitați, să ridice bagajele soției de la locuința ei și să-și înceapă călătoria. Îi scrisese tatălui său că avea să ajungă a doua zi. Nu menționase nimic despre noua sa soție.

Se așeză lângă ea în trăsură, îi puse din nou mâna pe încheietura lui și o ținu acolo cu mâna liberă în timp ce ceilalți bărbați stăteau de partea opusă. Aproape că îi părea rău pentru ea - lucru ciudat având în vedere faptul că tocmai îi asigurase un viitor mult mai bun decât o viață de guvernantă. În plus, nu era obișnuit să compătimească pe nimeni. De-abia acum îi se păru ciudat că nu o însoțise nimeni la nuntă. Oare nu avea nici un prieten? Mănușa ei de piele era foarte subțire la vârful degetului mare, observă el. Avea să se găurească în curând.

Era un bărbat însurat. Străina care își odihnea mănușa pe încheietura lui era soția lui, marchiza lui. Nu i se părea real. Și totuși, era adevărat.

Era o femeie măritată. Mersese pe jos la biserică tăcută, mohorâtă, intrase fiind ea însăși, Charity Duncan,

și ieșise la nici jumătate de oră drept altcineva, cineva cu un alt nume. Totul se schimbase. Nimic nu avea să fie niciodată la fel. Era Charity Earheart, mar...

Își întoarse capul să îl privească pe bărbatul tăcut care stătea lângă ea. Nu rostise nici un cuvânt de când servitorul lui îi luase cufărul micuț din casa lui Philip – trăsura aproape că acaparase întreaga stradă și atrăsese multe priviri – și o întrebase surprins dacă nu mai avea și alte bagaje.

- Nu, domnule, răspunse ea și se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să i se adreseze cu *milord*.

Era... Se simțea ridicol. Iar el probabil că îi simțise privirea îndreptată asupra lui. Își întoarse capul spre ea. Avea ochii întunecați, își spuse ea. Era aproape negri. Și aproape opaci. Avu sentimentul că o perdea groasă sau chiar o poartă de oțel fusese trasă în spatele ochilor lui ca să nu poată nimeni să privească în sufletul lui.

- Cine sunt... eu? îl întreabă ea. Nu reușea nicicum să-și amintească. Sunteți marchizul de...?

- Staunton, răspunse el. Avea un nas acvilin și buze destul de subțiri. O șuviță din părul lui negru îi căzuse pe frunte, deasupra ochiului drept, și se curbaseră acolo ca un semn de întrebare răsturnat. Fiul cel mare al ducelui de Withingsby. Moștenitorul său. Suntem în drum spre Enfield Park, moșia lui din Wiltshire, ca să vă prezint în mod oficial.

Era, într-adevăr, marchiz. Lordul Rowling nu o tachinase. Nu era banalul domn Earheart. Dar, bineînțeles, servitorii săi îi spuneau *milord*, iar ei i se adresaseră cu *milady*. Era fiul și moștenitorul unui duce. Ducele de Withingsby. Și avea să devină el însuși duce într-o bună zi. Iar ea urma să fie... Nu. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

- De ce v-ați căsătorit fără acordul tatălui dumneavoastră? îl întreabă ea. Și de ce cu mine? Sunt fiica unui gentilom, dar un viitor duce ar trebui să își caute o soție de rang înalt.

Zâmbetul lui era oarecum neplăcut, își zise ea, chiar dacă îi dezvăluisese dinții foarte albi. Dar nu îi atingea și ochii.

- Poate că da, milady, spuse el, asta e și ideea.

Se căsătorise cu ea ca să îi facă în ciudă cuiva? Tatălui său?

- Sunteți certat cu tatăl dumneavoastră? întrebă ea.

El continuă să zâmbească... cu buzele.

- Să spunem că, cu cât este el mai nemulțumit, cu atât sunt eu mai fericit.

Charity înțelese de îndată. Numai un prost nu ar fi înțeles.

- Așadar, eu sunt un pion în jocul vostru, rosti ea.

Lui Anthony îi dispăru zâmbetul și o privi lung.

- Un pion foarte bine recompensat, milady, spuse el. Unul care va avea un titlu nobiliar tot restul vieții.

Era numai bine, se gândi ea, că aveau să rămâne împreună doar câteva săptămâni - scopul fiind ca ducele de Withingsby să ajungă să o disprețuiască. Nu vedea cum ar fi putut să îl placă pe bărbatul acesta. Ce fel de bărbat era în stare să se însoare cu o necunoscută numai ca să îi facă în ciudă tatălui său?

Nu că ea ar fi avut dreptul să se scandalizeze, bineînțeles. Acceptase oferta pe care o primise cu o zi înainte - Dumnezeu, trecuse numai o zi! - fără să ceară mai multe detalii despre el, doar se asigurase că avea resursele necesare să își păstreze promisiunea față de ea. Se măritase cu el datorită acelor promisiuni. Era genul de femeie care s-ar fi căsătorit cu un străin pentru bani. Era o recunoaștere neplăcută pe care s-o faci chiar și - sau mai ales - față de tine însăși.

Avea să fie foarte greu ca bărbatul acesta să fie altceva decât un străin pentru ea, chiar dacă urma să petreacă următoarele câteva săptămâni în compania lui. Ochii aceia! Nu puteai citi nimic în ei. Îi dezvăluiră că era genul de bărbat care nu voia să fie descoperit, un bărbat care nu ținea cont de părerile celorlalți. Aproape că o înspăimântară.

- Totuși, nu e o măsură prea drastică să vă căsătoriți cu cineva sub rangul dumneavoastră numai ca să câștigați un avans în joc? întrebă ea. Nu ar fi fost mai bine să așteptați să se liniștească apele, cum se întâmplă de obicei?

Ea știa asta prea bine. Crescuse într-o casă cu cinci frați și surori.

- Credeți că ar fi fost mai bine ca eu și tatăl meu să facem pace? întrebă el. Am să vă rog să vă păstrați astfel de observații deșarte despre viață pentru elevii dumneavoastră, milady. De fapt, nu o să mai fie cazul, nu?

Charity se simți rănită. Deșarte? Fiind soră mai mare, învățase de la o vârstă fragedă să îi înțeleagă pe ceilalți, să se identifice cu ei, să medieze, să fie împăciuitoare. Numai un bărbat extrem de neplăcut, își spuse ea, ar fi putut să îi vorbească atât de sfidător unei doamne - și avu un nou șoc când își dădu seama că bărbatul acesta era soțul ei. Îi jurase supunere. Acum și pentru tot restul vieții, chiar și când acele câteva săptămâni aveau să se încheie și ea s-ar fi întors acasă la copii, nu va fi cu adevărat liberă. Ar fi putut oricând să-i ceară orice. Nu, era un gând ridicol. Și el ar fi fost la fel de fericit ca și ea să se rupă de orice, mai puțin de legătura de nedesfăcut care îi unea.

- Aș fi presupus, spuse ea după câteva clipe de tăcere, că un bărbat care urmează să devină duce într-o bună zi și-ar dori să aibă propriii moștenitori.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte își dori să se fi oprit, să își fi mușcat limba. Simți că îi luaseră foc obrazii. Încercase să înțeleagă motivele pentru care se însurase cu ea - și gândise cu voce tare, din păcate.

- Chiar așa, milady? Tonul dulce din vocea lui nu avea nici o legătură cu acea privire întunecată, satanică. Îi vorbi încet, dar rece: Vă oferiți serviciile dumneavoastră?

Simți că o cuprinde groaza și se întrebă dacă își legase singur nodul complicat de la lavalieră sau dacă valetul făcuse asta pentru el. Își îndreptă privirea spre gâtul lui.

Noaptea trecută nu reușise să doarmă întrebându-se, printre altele, dacă... Din cuvintele lui înțelesese că *acel lucru* nu părea să facă parte din atribuțiile ei în săptămânile următoare.

- *Sunteți soția mea*. Vocea lui era în continuare delicată și plăcută - dar făcută parcă din gheața de la Polul Nord.

- Da, domnule. Știa prea bine că valetul îl ajutase cu haina. Nu ar fi reușit nicicând să se strecoare în ea de unul singur. Îi pica mânășă și îi scotea în evidență umerii lați. Se întrebă dacă faimosul și foarte costisitorul Western era croitorul lui.

- Va trebui să facem în curând popas, spuse el, privind pe fereastră, mijindu-și ochii. A început din nou să plouă foarte tare.

Ploaia o făcu să se simtă ușurată din cauza direcției în care o luase conversația. Era ceva important - una dintre cele o sută de întrebări - pe care ar fi trebuit să le pună cu o zi în urmă, înainte să accepte oferta și, cu siguranță, înainte de a semna actele. Dar abia mult mai târziu se gândise la asta, odată ajunsă acasă, de fapt, în timp ce îi cârpea șosetele lui Philip. În orice caz, cum ar fi putut întreba: „Intenționați să împărțim același pat, domnule?” Numai gândul de a pune o astfel de întrebare cu voce tare îi dădea palpitații.

Era foarte chipeș, periculos de atrăgător. Era, de asemenea, destul de neplăcut. Deloc de dorit în calitate de soț, cu atât mai puțin ca amant.

Dacă nu urma să se întâmple nimic, bineînțeles - și, din fericire, nu părea o posibilitate reală, atunci avea să treacă prin viață fără să știe ce însemna să fii cu adevărat soție. Nu va avea niciodată copii. Era un lucru la care se aștepta de ceva timp - cu siguranță de când îi murise tatăl și înțelesese în ce sărăcie se afla familia ei. Era chiar mai deprimant acum, când nu mai exista nici o urmă de îndoială, acum când nu mai avea nici o speranță... I-ar fi plăcut să știe... Credea că știa ce se întâmpla, dar să știi un lucru și să îl trăiești pe pielea

ta erau experiențe complet diferite, își zise ea. Însă și-rul gândurilor o mâhni. O lady nu trebuia să se gândească la astfel de lucruri.

Ploaia se întăți până deveni torențială. Drumul se transformă într-o mare cafenie de noroi, iar de la geamul trăsurii era imposibil să vezi la mai mult de câțiva metri în față. După cincisprezece minute de înaintare extrem de încetă și câteva alunecări periculoase, trăsura opri pe aleea pietruită a unui han de la marginea drumului - nicidecum genul de loc unde să înnopteze marchizul de Staunton, moștenitorul unui ducat. Cel puțin, asta se citea pe expresia lui nemulțumită pe când așteptau să se deschidă ușa trăsurii și să se coboare scara.

Charity își aminti ce spusese Lord Rowling despre ploaia din ziua nunții. Dacă avea dreptate, căsnicia lor avea să fie cea mai fericită din lume. Zâmbi cu amărăciune.

O grăbiră să intre în sala mare întunecată, cu tavan jos a hanului, sub o umbrelă mare și neagră pe care marchizul i-o deschisese. Rămase să scuture apa de pe tivul rochiei și al pelerinei în timp ce el vorbea cu hangiu, un bărbat masiv care părea mai degrabă iritat decât încântat de oaspeții pe care ploaia îi mânase în hanul lui.

- Veniți, spuse soțul ei pe un ton ferm, întorcându-se spre ea, făcându-i semn spre scara de lemn pe care începuse să urce hangiu. Se pare că vremea capricioasă a făcut hanul popular. Suntem norocoși că am ajuns la timp să ocupăm cea din urmă cameră.

Nu era o cameră mare. De la jumătate, tavanul cobora în jos. O fereastră mică dădea înspre grădina hanului. În cameră era un lavoar, o măsuță și un scaun. Chiar nu mai era spațiu pentru alte piese de mobilier fiindcă restul camerei era dominat de patul cel mare.

- Nu mai avem nevoie de nimic, îi spuse marchizul hangiuului care se retrase fără nici un cuvânt. Milady, camera asta va trebui să țină loc celorlalte camere pe care le-am rezervat la un alt han la peste treizeci de kilometri

depărtare. Va trebui să mâncăm în sala de mese și să sperăm că bucatele sunt comestibile.

Patul era ca o a treia persoană din cameră, imposibil de ignorat, stânenitor de tăcut.

- Sunt sigură că așa va fi, domnule, răspunse ea, aruncându-și boneta și mănușile pe pat cu un gest care se dorea a fi nonșalant.

- Poate că vreți să vă odihniți puțin înainte de cină, zise el. Vă las, milady, și îmi rezerv onoarea de a mă întoarce mai târziu să vă însoțesc la masă.

Nu avea nici cea mai mică idee unde ar fi putut să meargă într-un han atât de mic și ponosit. Cel mai probabil în sala de jos să își înecă amarul în bere proastă. Fără îndoială că stomacul lui avea să reacționeze violent. Dar nu-i prea păsa. Era prea ocupată să se simtă ușurată că, cel puțin pentru moment, avea să rămână singură în încăperea aceea îngrozitor de jenantă. Nu se gândise niciodată la un pat ca la un obiect aproape viu. Se gândise întotdeauna la toate paturile ca la simple piese de mobilier pe care dormeai. Cu toate astea, nu i se mai întâmplase până atunci să se afle într-un dormitor cu un bărbat care să nu fie tatăl sau fratele ei. Nu fusese niciodată nevoită să se gândească la posibilitatea de a petrece o noapte în aceeași cameră - în același pat - cu un bărbat.

Dar era căsătorită cu respectivul domn, își aminti ea, întinzându-se pe pat - care era tare și cu multe coco-loașe, dar măcar părea curat - după ce își scoase pantofii și agrafele. Philip probabil că se gândise la ea toată ziua, imaginându-și-o familiarizându-se cu domnul și cu doamna Earheart, noii săi angajatori, și cu cei trei copii ai lor. Probabil că spera că ei continuaseră să fie la fel de amabili și că cei trei copii nu o istoviseră prea tare în timpul călătoriei. Cu siguranță că se uita pe geam la ploaia care cădea, fiind preocupat de binele ei. Aștepta nerăbdător prima scrisoare de la ea.

Oare ce ar fi spus, se întrebă ea, dacă ar fi știut că se căsătorise în dimineața aceea, că acum era Charity

Earheart, marchiză de Staunton, într-o bună zi ducesă de Withingsby? Că în următoarele săptămâni avea să fie folosită ca un pion în cearta prostească dintre marchiz și tatăl său, ducele. Că, după toate astea, avea să fie o doamnă puternică, cu o alocație de șase mii de lire pe an, pe lângă o casă, servitori și o trăsură. Tatăl lor nu avusese niciodată propria trăsură. Polly fusese singura servitoare și rămăsese cu ei în ultimii zece ani numai pentru că se considera ca făcând parte din familie și pentru că nu ar fi avut unde altundeva să meargă.

Oh, Phil, își zise ea, închizând ochii. Ar fi putut în sfârșit să se bucure singur de casa lor. Să o ducă pe Agnes acolo, să înceapă să își facă propria familie. Fără corvoada datoriilor tatălui lor și fără obligația de a-și susține financiar frații, ar fi putut să ducă un trai bun ca gentilom de provincie.

Oh, Penny! Oare cum se descurca ea singură acasă, fără ajutorul lui Phil, fără ajutorul ei? Penny avea doar douăzeci de ani. Era drăguță și veselă. Ar fi trebuit să își ocupe timpul cu un logodnic, cu o nuntă. Oare copiii erau bine? Oare se descurcau cu mâncarea? Oare aveau cu ce să se îmbrace? Oare le era la fel de dor de ea cum îi era ei?

„Cât de curând“, le promise ea în tăcere. Cât de curând urmau să fie toți împreună. Totul avea să fie ca înainte sau așa cum își închipuiseră că avea să fie înainte ca tatăl lor să moară, și ei să își dea seama de situația în care se aflau. Nu aveau să mai fie niciodată săraci sau neprotejați – nici despărțiți.

Da, făcuse exact ce trebuia. Cum ar fi putut să refuze o ofertă atât de neașteptată și de irezistibilă? Fusese ca o mană cerească. Cum altfel să o interpreteze? Respinse posibilitatea că lucrurile ar putea sta altfel, mai ales dacă țineai cont de înfățișarea demonică și de ochii neînduplecați ai marchizului de Staunton.

Bineînțeles că făcuse ceea ce trebuia. Oricum, era prea târziu să se mai lase pradă îndoielilor.

Bineînțeles că făcuse ceea ce trebuia.

*

Pe la miezul nopții ploaia părea să se fi oprit. Marchizul de Staunton stătea în pragul ușii deschise a sălii de mese, cu un umăr rezemat de toc, privind spre curtea pietruită, tremurând ușor în aerul rece. Dar era, bineînțeles, prea noroios și prea târziu ca să plece în seara aceea.

Era ultimul dintre oaspeții hanului care mai rămăsese prin preajmă. În spatele său, hangiul făcea curat cu mișcări zgomotoase. În mod clar, încerca să îi dea de înțeles ultimului său client că era cazul să plece la culcare.

- Măine o să fie soare, milord, zise el.

- Da, încuviință marchizul.

Aveau să se bucure de soare la sosirea lor la Enfield Park. Minunat, își spuse el cu zâmbetul pe buze. Ar fi trebuit, se gândi el prea târziu, să ignore cererea tatălui său de a se întoarce acasă. Nu ar fi trebuit să îi răspundă. Sau, mai bine de atât, ar fi trebuit să îl informeze scurt și elegant că era prea ocupat cu propriile treburi ca să răspundă invitației amabile a Excelenței Sale. Ce dacă ducele era bolnav? Oare tatălui său îi păsase când își rupsesse piciorul, aproape și gâtul, în timpul concursului hipic cu atelaj din Brighton, de acum șase ani? Nicidecum.

Întrerupsese orice legătură cu tatăl său în urmă cu opt ani. Nu era legat de Withingsby nici măcar financiar. Era independent și bogat. Nu avusese nici o obligație să ia în considerare respectiva scrisoare. Se întrebă de ce se simțise cumva obligat, cumva prins în trecut, de parcă nu ar fi lăsat propriu-zis niciodată în urmă trecutul. De parcă legăturile nu fuseseră pe deplin tăiate.

Ar fi trebuit să ignore scrisoarea. Ar fi trebuit să găsească o modalitate prin care să renunțe la dreptul său din naștere. Să îl lase pe William să devină duce după moartea tatălui lor. Să o lase pe Claudia să fie ducesă. Zâmbi. Ce ironie. Claudia, ducesă de Withingsby!

Claudia...

Hangiul tuși.

- Să vă mai aduc ceva? întrebă el.

- Nu, răspunse marchizul, îndreptându-și spatele, intrând în încăpere și închizând ușa în urma sa. Mă duc la culcare. Noapte bună. Se îndreptă spre scări.

Consumarea căsătoriei nu făcuse parte din planul său. În definitiv, de ce plăcere ar fi putut să aibă parte dacă împărțea patul cu un șoricel cafeniu? Dacă era vorba de sfială, durere, lacrimi? Și sânge. În plus, nu se însurase pentru plăcerea sa.

Nu avea intenția de a consuma căsătoria. Dar aranjamentele de dormit pe care ploaia îl obligase să le accepte îl deranjau teribil. Pe de-o parte, avea un somn agitat și nu îi plăcea să împartă patul cu altcineva. Excepție făcând activitățile sexuale, însă niciodată pentru dormit. Pe lângă asta, simpla idee de a desfășura această activitate atât de intimă - dormitul - în compania altcuiva îi jignea ideea de intimitate.

În seara asta, mai mult decât oricând, avea nevoie de intimitate. În schimb, fusese blestemat să petreacă restul nopții nu doar în aceeași încăpere cu mireasa sa, ci și în același pat.

Lumina felinarului care atârna deasupra ușii grajdului din curte îl ajută să se dezbrace fără să fie nevoie să aprindă o lumânare și să se strecoare sub așternuturi pe partea din pat care dădea spre ușă. Ea dormea liniștită pe cealaltă parte a patului.

Soția lui! Se întrebă dacă avea o familie. Nu numai că nu o însoțise nimeni la biserică, dar nimeni nu se grăbise să iasă din casă când se duseseră să îi ia bagajele. Chiar nu avea pe nimeni? Rude? Prieteni? Da, cât de curând avea să aibă o sumedenie de prieteni, își spusese el cu cinism. Era foarte ușor să îți faci prieteni când aveai șase mii de lire pe an. Se putea oare ca acel mic cu-făr să adăpostească toate bunurile ei? Unde erau restul? Oare chiar se putea trăi cu atât de puțin?

Dar nu era curios în privința ei. Nu voia să știe altceva decât ce știa deja. Mai mult decât atât, nu voia

să o compătimească. Nu avea nici un motiv pentru care să îi fie milă de ea – se asigurase de asta ieri în contractul pe care îl semnaseră și în dimineața aceea, la biserică. Avea să își reprime orice fărâmbă de curiozitate. Odată ce avea să își îndeplinească rolul, urma să fie generos recompensată. Întotdeauna le răsplătea pe femeile care îi satisfăceau dorințele. Bineînțeles, chiar dacă ea nu îndeplinea rolul obișnuit, tot avea să fie recompensată pentru timpul ei. Nu avea de ce să simtă nici o altă responsabilitate față de ea, își spuse, hotărât fiind să adoarmă.

capitolul 4

Marchizul de Staunton observă curând că somnul îl ocolea. Complet. Și, treptat, mai observă ceva – alte două lucruri, de fapt. Observă că simțea căldura ei pe partea dreaptă, chiar dacă nu se atingeau. Îi mai simțea și liniștea, și tăcerea – stătea prea nemișcată și prea tăcută ca să doarmă. Totuși, era lesne de înțeles că și ei îi era la fel de greu să adoarmă precum lui.

– Ar trebuit să dormiți, îi spuse el. Măine va fi o zi plină.

Îl deranja că era trează, că îi invada și mai mult spațiul personal, pe lângă prezența fizică, oricum inevitabilă.

– Am numărat toate oile din Anglia, răspunse ea.

El zâmbi.

– Tocmai începusem cu cele din Țara Galilor când mi-ați vorbit, zise ea. Acum trebuie s-o iau de la capăt.

El se așteptase la un simplu „Da, domnule”. Își aminti o clipă de ochii ei, pe care îi evitase în timpul cinei, când se așezase în fața lui la masă. Ochii ei i se păreau primejdioși, cu toate că nu ar fi știut să spună exact de ce sau să explice de ce mintea lui alesese tocmai acel cuvânt ca să descrie efectul lor asupra lui. Acum, cuvintele ei sugerau un anumit simț al umorului. Nu își dorea să aibă simț al umorului – sau ochii aceia. Și-ar fi dorit să o știe simplă, ștearsă și lipsită de personalitate.

– Și nu am mai avut niciodată neplăcerea să dorm pe un pat atât de inconfortabil, continuă ea.

– Scuzele mele, spuse el tăios. Nu acestea au fost planurile mele pentru noapte.

Ea rămase tăcută. Dar nu o putea ignora. Era perfect conștient de ea, ca de o prezență vie în camera lui, în patul lui. Se întoarse pe partea cealaltă, cu fața spre ea. Privirea lui se obișnuise cu întunericul din încăpere

și observă că nu avea părul strâns decent sub o bonetă. Era împrăștiat peste tot pe pernă. Părea lung și ușor ondulat. Chiar atrăgător. Se enervă din nou. Acceptase faptul că avea ochi frumoși. Această dovadă de frumusețe era suficientă pentru mireasa lui. O alesese tocmai pentru înfățișarea banală.

Oare cum era să simți inocența? se întrebă el iritat. Era lucrul – poate chiar singurul lucru – care nu se regăsea în repertoriul său sexual. Stătea întinsă pe spate, cu ochii închiși. Dar își întoarse capul pe pernă, în timp ce el o privea, și deschise pleoapele. Îi simți mirosul părului. Mirosea a săpun. Era pentru prima oară când acest miros i se părea erotic. Și nu era. Se încruntă.

– O mie trei sute șazeci și patru, zise ea după câteva secunde de tăcere neplăcută.

Vocea îi părea încordată. Umorul, îi trecu lui prin minte, era mecanismul ei de apărare. La urma urmei, era pentru prima oară când împărțea patul cu un bărbat. Probabil o încerca un sentiment de panică.

– Ar mai fi o variantă, zise el, ascultând oarecum speriat ecoul cuvintelor pe care le rostise fără să se gândească aproape. Ca să invităm somnul, vreau să spun.

– Să ne prefacem că putem dormi mâine toată ziua dacă vrem? se grăbi ea să întrebe. Da, asta funcționează uneori. O să încerc.

Anthony se rezemă în cot și își odihni capul în palmă.

– Ești soția mea, spuse el, dându-și seama că se cufunda în nisipuri mișcătoare când nici măcar nu plănuise să se aventureze în așa ceva.

– Da.

În cele din urmă, răspunsul ei deveni monosilabic. Făcuse ochii mari, observă el, însă în întunericul acela nu mai păreau atât de periculoși, acum că nu le vedea exact nuanța.

– Nu am nici cea mai mică intenție de a-mi adjudeca dreptul conjugal prin forță, zise el. Acestea fiind spuse,

dacă nu reușești să adormi, dacă patul nu te ademenește, sunt dispus să îmi ofer serviciile.

Își plecase capul mai aproape de al ei. Înnebunise oare? Dar nu mai avea cum să dea înapoi, decât dacă l-ar fi refuzat ea. O invită să spună nu.

- Oh, fu singurul ei răspuns.

Dar respirația ei întretăiată îl asigură că înțelesese foarte bine.

- Dacă vrei să încerci, zise el. Rămase surprins și puțin alarmat să descopere că trupul său deja începuse să se lupte împotriva voinței sale și să se excite. Cu toate astea, nici măcar nu o considera atrăgătoare. Dacă nu vrei, vom încerca din nou să dormim și poate chiar să încercăm varianta și mai plictisitoare de a număra picioarele oilor.

Ea îl privi în ochii care se aflau la doar câțiva centimetri de ai ei. El observă că nu-i lăsase șansa de a-i da un răspuns monosilabic. Tăcea. Dar lui îi era imposibil să retragă întrebarea. Iar corpul lui tânjea ca ea să spună da.

- Vrei să încerci? întrebă el.

- Da, șopti ea.

Un refuz nu l-ar fi surprins. Ieri era o domnișoară sărmană, obligată să își câștige existența ca guvernantă, obligată de circumstanțe să accepte orice insultă și umilință la care ar fi fost supusă de angajatorii săi - ultimii o acuzaseră de minciună. Astăzi devenise o femeie respectabilă prin căsătorie, cu perspectiva unui trai mai mult decât confortabil pentru tot restul vieții după numai câteva săptămâni petrecute în compania lui. Iar fi fost foarte ușor să evite acest aspect al căsătoriei despre care înțelesese că nu era pe placul doamnelor respectabile. Nu și-o închipuia ca pe o femeie senzuală sau pasională. Dimpotrivă. Dar îi oferise o alegere clară - se întrebă câți bărbați le ofereau soțiilor lor o astfel de alegere în noaptea nunții - iar ea șoptise da. Bine. Așa să fie.

Se aștepta ca el s-o sărute. Buzele lui erau la doar câțiva centimetri de gura ei. Simți mirosul de whisky în răsufierea lui. Dacă ar fi sărutat-o, ar fi putut închide ochii, s-ar fi putut concentra pe senzația creată de buzele lui pe ale ei – sărutul din biserică i se păruse șocant de intim, chiar dacă buzele lor aproape că nu se atinseseră. Dacă ar fi sărutat-o, poate că ar fi putut să se ascundă în spatele ochilor închiși, în spatele sentimentelor sale, lăsând celelalte lucruri să urmeze.

Nu înțelegea de ce spusese da, poate doar pentru că era îngrijorată că ar fi încercat să adoarmă și nu ar fi reușit, și fusese ciudat de tulburată de căldura trupu-lui lui, în pat, lângă ea; și mai știa că aceasta era probabil singura ocazie de a trăi cel mai profund sentiment de intimitate. Și pentru că simplu miros de whisky o îmbăta.

Nu o sărută. Nici nu își dădu capul la o parte. Rămase aplecat asupra ei, uitându-se lung în ochii ei. Ochii lui erau negri. Avea părul răvășit. O mângâie cu mâna liberă. Fu ca și cum ar fi fost atinsă de o torță arzătoare, chiar dacă de-abia dacă îi atinse umărul. Își mișcă mâna spre sânul ei, îl mângâie, îl cuprinse în palmă. I se părea imposibil să respire. Se simți extrem de jenată. Avea sâ-nii destul de mari – prea mari, după părerea ei.

Iar sfârșitul ei deveni prizonier între vârfurile degetelor lui, iar el îl strânse de parcă nu ar fi știut că era acolo, provocându-i o durere sfâșietoare, cu toate că nu era ca nici o altă durere de care avusese până atunci parte. Fără îndoială, era durere, dar țâșni în gâtul ei, în celălalt sân și până jos, în pântec și între coapse și, chiar dacă o durea, tânjea după mai mult. Trase tremurând aer în piept și expiră aproape zgomotos.

Se sperie. Ar fi vrut să fi spus nu. Oare era prea târziu acum? Era însă și curioasă. Și-ar fi dorit să o sărute. Nu se cuvenea să fie romantic? Nu se cuvenea să fie... dragoste? Înțelese singură absurditatea acelui gând. Nu era dragoste. Dar era, cu siguranță, incitant. Ar fi trebuit să fie dragoste – un sentiment dulce și gingaș.

Îi desfăcuse cumva nasturii de la cămașa de noapte și începu să repete aceleași mișcări și cu celălalt sân - cu sânul ei dezgolit.

De data asta, durerea îi tăie respirația.

Dar mâna lui se mutase mai jos, spre deschizătura cămășii de noapte - spre sursa durerii pe care o trezise în ea. Își depărtă ușor picioarele și își ridică șoldurile ca să-i permită să o atingă, înainte să aibă creierul ei timp să înțeleagă unde se afla mâna lui și ce făcea acolo. Se simți copleșită de jenă și de dorințe mistuitoare, necunoscute și imposibil de controlat. Degetele lui înaintau, cercetau, mângâiau. Auzea sunete teribil de intime. Ar fi murit de rușine, era sigură, dacă acest act ar fi depins de voința ei.

Deschise brusc ochii. El era încă sprijinit în cot. O privea în continuare. Își îndepărtă mâna și îi ridică până la talie cămașa de noapte. Da, știa despre partea asta, își spuse ea. Știa la ce să se aștepte. Trase adânc aer în piept, fără să expire. Nu regretă că acceptase. Era un străin și nu vedea cum ar fi putut vreodată să țină la el - în parte, pentru că nu vedea cum ar fi fost vreodată posibil să ajungă să îl cunoască -, dar era soțul ei și nu putea nega faptul că era atrăgător. În definitiv, era fericită că urma să trăiască aceasta experiență - o dată în viață.

- Expiră, zise el. Nu poți să mai ții aerul în piept. Respiră normal.

Cât de ușor îi era lui să spună asta, reflectă ea, în timp ce se așează deasupra, lăsându-și o mare parte din greutatea corpului să cadă peste ea. Îi simți mâinile mișcându-se sub ea, apucând-o de fese, strângând-o tare. Coapsele ei erau larg deschise. El părea puternic, plin de mușchi. Se simți complet lipsită de apărare. Dar îi dăduse ocazia să refuze, iar ea spusese că da. Ar fi acceptat din nou, dacă ar fi fost întrebată din nou. Curiozitatea, teama și entuziasmul alcătuiau un amestec amenințător, își spuse ea.

La început i se păru teribil de înfricoșător. Pe lângă convingerea că nu ar fi avut loc înăuntrul, mai era și

teama că avea să fie străpunsă, distrusă, fără nici un mijloc de apărare. Urmă certitudinea înspăimântătoare că, într-adevăr, nu avea loc și că avea să fie sfâșiată de o durere cumplită. Că era adânc, adânc în interiorul ei, că era tare și că refuza să iasă, și descoperi cu uimire că până la urmă avea loc și că avea să supraviețuiască – că era o senzație necunoscută, excitantă și chiar plăcută.

Dar avusese dreptate să creadă că a ști și a simți erau lucruri complet diferite. Nu și-ar fi putut niciodată imagina voluptatea desăvârșită a acelei senzații.

Apoi mai descoperi – în timpul minutelor de uimire șocată – că, de fapt, nu știa nimic. Numai despre penetrare. Nu avea nici cea mai mică bănuială că penetrarea era doar începutul. Se avântă în ea cu mișcări adânci și line până ce jena pe care o treziseră deja palmele lui pe sânii ei se transformă într-o durere aprigă – durere care nu era chiar durere, ci un sentiment pentru care nu găsi un alt cuvânt în vocabularul său. Durere care era imposibil de suportat și care creștea cu fiecare apăsare.

– Oh, suspină ea brusc, îngrozită și uluită în timp ce îi apucă fesele în încercarea de a îl ține adânc în ea, iar mușchii interiori pe care nu îi descoperise încă la nivel conștient se încheștară convulsiv. Oh.

El răspunse de îndată chemării ei tacite. Apăsă adânc în încheștarea ei și se opri.

– Dumnezeuule, îi șopti el în ureche. Dumnezeuule!

Ceva despre care ar fi putut crede că este moartea o atrase, iar ea o urmă fără să se împotrivească. Orice ar fi fost o învălui complet, făcând-o să se simtă mai bine decât și-ar fi putut imagina vreodată. Neant. Un neant complet, binecuvântat.

Era doar pe jumătate conștientă că el se mișca din nou, mai repede și mai pătimaș decât înainte. Era doar pe jumătate conștientă de un val de căldură adânc în interiorul ei, când el gemu și se lăsă cu toată greutatea deasupra ei, nemișcat și relaxat. Până la urmă, moartea

nu era un lucru atât de rău, își zise ea amuzată, somno-roasă. Moartea era împlinirea a tot ce-ți puteai dori.

Dormi. Suspină ușor când greutatea și căldura aceea minunată care o împingea în saltea se ridică de pe ea și fu acoperită de o pătură mult mai ușoară. Da, își spuse ea în ultimele momente de trezie, era o modalitate mult mai bună decât a număra oi.

Iar dragostea nu era întotdeauna dulce și gingașă. Iar dragostea nu era întotdeauna dragoste.

Până dimineața drumul se uscaseră suficient cât să le permită să își continue călătoria. Hangiul avusese dreptate. Soarele strălucea pe un cer presărat cu nori albi și pufoși. Pajiștile și gardul viu erau de un verde curat în aerul dimineții.

Era ziua perfectă pentru o întoarcere acasă.

Marchizul de Staunton privea îmbufnat și concentrat pe fereastra trăsurii. La naiba, își zise el, rostind cu venin cuvintele în gând.

Îi observase bujorii din obraji când îl însoțise în sala de mese a hanului la micul dejun. Arăta ca orice mireasă în dimineața de după noaptea nunții. Aproape că părea drăguță - nu că petrecuse prea mult timp privindu-i chipul. Își mâncase micul dejun fără să observe prea bine ce mânca, doar că era ceva cu prea multă grăsime.

Ce fusese în capul lui seara trecută? Nu simțise nici cea mai mică urmă de interes sexual din momentul în care o spionase din umbra salonului pe când aștepta la interviu și până în clipa în care începuse să îi vorbească despre oi, Țara Galilor și saltele cu cocoloașe. Nici cea mai mică urmă de interes.

Și, cu toate astea, își consumaseră căsnicia chiar în noaptea nunții - și făcuse asta cu mare entuziasm și cu mai multă satisfacție decât de obicei. Adormise de îndată ce se ridicase de pe ea și dormise asemenea unui prunc până la răsăritul soarelui.

Dacă o lăsase însărcinată? Fusese aproape primul gând care îi trecuse prin minte după ce se deșteptase - după

ce își ignorase dorința de a o trezi și de a repeta actul. O sarcină ar fi complicat în mare parte lucrurile. În plus, ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă urmași. Simpla idee de a lăsa o femeie însărcinată îl făcu să se cutremure. Avusese întotdeauna mare grijă să își aleagă parteneri care știau cum să aibă grijă să nu se întâmple așa ceva – până seara trecută.

În dimineața aceea îl încercase un sentiment ciudat că era posibil să se fi înșelat, cel puțin parțial, în privința soției sale. E adevărat, fusese inocentă, necunoscătoare, jenată și fecioară. Dar fusese și un butoi cu pulbere de pasiune dornic să fie aprins. El fusese flacăra. Și își plantase sămânța în ea fără să se gândească.

Îi dovedise că se înșelase crezând că nu mai avea nimic nou de învățat din punct de vedere sexual, poate doar senzația de a fi cu o virgină. Se înșelase amarnic. Știa că femeile puteau ajunge la orgasm. Se întâmpla adesea cu amantele sale. Dar înțelesese noaptea trecută cu o certitudine umilitoare că femeile simulau orgasmul, așa cum simulau plăcerea întregului act, știind prea bine că, pentru un bărbat arogant, era la fel de important să primească plăcere în pat, dar și să creadă că o oferă. Așadar, multe femei își câștigau pâinea cea de toate zilele făcându-și angajatorii să se simtă masculi virili, fermecători și feroce.

Charity Earheart, marchiză de Staunton, îl învățase o lecție importantă seara trecută – fără să știe acest lucru, bineînțeles. Realitatea zbuciumată a răspunsului său neștiutor și complet spontan în timpul actului îi dovedise minciuna celorlalte femei cu care fusese. Soția lui îl făcuse să se simtă mândru de performanța sa, într-un mod prostesc. Îl făcuse să tânjească la mai mult – din clipa în care se trezise.

Era furios, lucru care probabil îl făcea să se simtă atât de furios, că nu știa încotro să-și canalizeze furia. Asupra ei? Nu făcuse altceva decât să reacționeze la atingerile sale. Asupra lui însuși? se întreabă el înverșunat. Era oare incapabil să fie singur într-o cameră

cu o femeie - chiar și cu genul de femeie cu care se însurase - fără să se poată abține să nu se facă de râs?

- Ce peisaj frumos, zise ea, întrerupând tăcerea.

- Într-adevăr.

Încercase de câteva ori să deschidă conversația. El descurajase orice încercare cu un răspuns monosilabic. Nu avea nici un chef de vorbă, mai ales despre lucruri atât de captivante intelectual, precum frumusețea peisajului.

Nu se va mai repeta, își promise el. La Enfield vor avea camere separate, bineînțeles, unde aveau să rămână, în afara unor împerecheri scurte, discrete, de obligație. Însă ușile camerelor lor aveau să rămână pe veci închise. Avea să stea departe de ea.

- Cum e Enfield Park? întrebă ea.

- Mare, răspunse el, ridicând din umeri. Dar un răspuns atât de scurt depășea limita dintre îmbufnare și bătărănie. La urma urmei, nu greșise cu nimic; doar când spusese da cu o seară înainte. Dar el fusese cel care adresase întrebarea. Casa este construită în stilul renescentist al lui Palladio, este foarte mare, cu pajiști bogate, flori și arbori străvechi, încadrată de o parte de un lac, și de cealaltă, de păduri, de alei și priveliști minunate. Există un sat, ferme, câteva ruine vechi - ridică din nou din umeri. Toate aspectele caracteristice unei proprietăți mari. E un loc foarte prosper. Soțul tău are toate șansele să devină un om foarte bogat, milady - mult mai bogat decât este deja -, perfect capabil să îți permită să trăiești confortabil tot restul vieții.

- Mama dumitale trăiește? întrebă ea. Ai frați sau surori?

- Mama a murit, răspunse el scurt, la scurt timp după ce a dat naștere celui de-al treisprezecelea copil. Am mai rămas cinci. Nu voia să discute despre mama lui, despre numeroasele ei sarcini și despre aproape la fel de numeroșii ei copii născuți morți. Numărul treisprezece nu includea și cele patru pierderi de sarcină. Spera

să nu își fi lăsat soția gravidă. Am mai rămas cu doi frați și două surori.

- Oh, zise ea. Observă că își îndreptase capul în direcția lui. El nu își mută privirea dinspre fereastră. Locuiesc încă acasă?

- Nu toți, răspunse el. Dar majoritatea, cred.

Marianne îi scria ocazional - era singura care o făcea. Se măritase cu contele de Twynham în urmă cu șase ani. Aveau trei copii. Charles avea douăzeci de ani. Augusta, opt - era cu douăzeci de ani mai mică decât el. Mama lui avusese șaptesprezece sarcini în douăzeci de ani. Nu îi plăcea să se gândească la ea.

- Înseamnă că ești fericit, zise soția lui - aproape că uitase că era în trăsură lângă el - să te întorci acasă. Probabil le-ai dus dorul.

Își puse mâna pe brațul lui, iar el își întoarse brusc capul să îi privească mâna și să se uite lung în ochii ei.

- Nu am mai fost acasă de opt ani, milady, spuse el, conștient de răceala din propriul glas. Iar această absență a fost decizia mea. Singurul motiv pentru care m-am întors acum este pentru că ducele de Withingsby este grav bolnav și m-a somat, cu siguranță ca să mă mustre pentru neajunsurile mele și ca să îmi prezinte lista de îndatoriri. În calitate mea de prim-născut primesc anumite responsabilități odată cu titlul de moștenitor al unui ducat și al unei proprietăți vaste și prospere.

Ochii ei albaștri se făcură mari. Erau o trăsătură cu adevărat remarcabilă, care îi înfrumuseța restul chipului. Se enervă că îi ținuse ascunși în mare parte din interviul inițial. Făceau o notă discordantă cu imaginea generală pe care o prezenta, de șoricel, cafeniu și tăcut. Dacă l-ar fi privit la începutul interviului, nici măcar nu ar mai fi invitat-o să ia loc. Iar fi cerut să plece aproape din prima clipă. Iar chipul ei avea categoric formă de inimă.

- Ai rămas despărțit de familie în ultimii opt ani? zise ea pe un ton compătimitor. Oh, cu siguranță că a fost o ceartă îngrozitoare.

- Nu este o problemă care să te preocupe, milady, răspunse el cu răceală, încercând să o facă să-și plece ochii.

Era ceva la care se pricepea. Din experiența sa, puțini erau cei care îi puteau susține privirea, fără ca el să dorească acest lucru.

Dar ea se uită în ochii lui.

- Îmi imaginez că ai fost rănit profund, zise ea.

El își mușcă limba, făcu un gest nerăbdător cu mâna și își îndreptă din nou atenția spre fereastră.

- Nu mă interesează părerea dumitale neavizată despre lucruri despre care nu știi nimic, răspunse el, despre o persoană pe care nu o cunoști.

- Și mai cred, continuă ea, că ai ales să te protejezi închizându-te în sine - ca într-o fortăreață. Cred că ești un om nefericit.

Anthony trase aer în piept. Era atât de furios, aproape violent. Doar că nu fusese niciodată genul de bărbat care să își descarce furia și frustrările prin violență. Simți răceala de gheață pe care efortul de a se controla o trezea întotdeauna în el. Își îndreptă din nou privirea spre ea.

- Milady, zise el foarte încet, te sfătuiesc să te abții de la alte comentarii.

Văzu tresărirea din ochii ei - crezu că era vorba despre teamă -, dar dispăru repede. Ea își înclină ușor capul, se încruntă - fără să își ia ochii de la el. Dar făcu așa cum i se poruncise.

El își odihni din nou capul pe tapițeria confortabilă a trăsorii și închise ochii. Rămase așa multă vreme, lăsând furia să se scurgă din el, recunoscând față de sine însuși că nu era corect direcționată. Femeia aceea era soția lui, soție pe care o ducea în casa copilăriei sale ca să îi cunoască familia. Era de așteptat să arate fie și o fărâmbă de curiozitate, chiar dacă aranjamentul dintre

ei era, mai degrabă, sub forma unui contract de muncă decât al unei căsnicii.

La urma urmei, nu se putea aștepta din partea ei să se comporte ca și cum ar fi fost un obiect.

În cele din urmă, vorbi din nou, fără să deschidă ochii.

- Nu e cazul să îți faci griji în legătură cu ce se va întâmpla după ce ajungem la Enfield Park, zise el. Nu te îngrijora că va trebui să faci o impresie plăcută sau orice fel de impresie. Eu voi vorbi în numele dumitale. Poți să te consideri umbra mea, dacă vrei. Poți să te porți la fel cum ai făcut acum două zile, când ne-am cunoscut.

- De ce?

Nu era o întrebare sfidătoare. Ci simplă curiozitate.

- Ducele de Withingsby este un bărbat arogant, răspunse el. Este foarte preocupat de viitorul său și de cel al familiei sale. Chiar dacă moștenitorul lui a fost prea ocupat să își trăiască tinerețea în ultimii opt ani, câpătând o reputație de afemeiat - oare știai asta despre soțul dumitale, milady? -, Excelența Sa are mari așteptări de la mine. Spre exemplu, o căsătorie politică, aranjată.

- Căsătoria dumitale cu mine va fi, bineînțeles, un dezastru, spuse ea.

- Fără îndoială, încuviință el. M-am căsătorit cu o guvernantă, o doamnă săracă. Măcar nu am ales pe cineva din *demimonde*.

- Și îți dorești nu numai o soție inferioară din punct de al rangului și al averii, continuă ea, dar și una fără pic de farmec, fără maniere și care nu știe să poarte o conversație. O simplă umbră.

- Nu e cazul să îți faci griji, spuse el. Nimeni nu o să te jignească. Oricine îndrăznește asta va avea de-a face cu mine.

- Și totuși, întrebă ea pe tonul ei jos, plăcut, cine mă va proteja de insultele dumitale, domnule?

El rămase uimit.

- Milady, zise el, ești foarte generos recompensată pentru serviciile dumitale.

- Într-adevăr, răspunse ea, fulgerându-l cu privirea.

Vorbele, chiar și expresia ei, erau liniștite și supuse. Și atunci, de ce era convins că tocmai îi declarase război?

Închise din nou ochii.

capitolul 5

Enfield Park din Wiltshire era grandios. De fapt, era prea puțin spus, își zise Charity. Trăise aproape toată viața ei într-o căsuță cu opt dormitoare, înconjurată de câțiva acri de pajiști frumoase. Obişnuia să meargă adesea la Willowbourne, o proprietate din apropiere, casa lui Sir Humphrey Loring și a familiei acestuia – Cassandra Loring, care era cu doar opt luni mai mică decât ea, îi era cea mai bună prietenă – și i se păruse întotdeauna impunătoare. Ambele proprietăți ar fi încăput într-un colț în Enfield Park și nimeni nu ar fi băgat de seamă.

La început, când trăsura trecu printre coloanele de piatră de la poarta masivă și pe lângă o cabană din piatră din dreapta aleii, ea luă casa pentru văduvă¹ drept reședința principală și se simți prost când își dădu seama de greșală, chiar dacă nu o spusese cu voce tare, căci rămăsese uluită de mărimea și de perfecțiunea clasică a arhitecturii ei. Și asta era doar casa pentru văduvă? Probabil că da – îi confirmă marchizul, iar trăsura continuă să înainteze.

Drumul șerpuia printre rânduri lungi de gard viu înflorit, dincolo de care se întindeau păduri dese, bătrâne. Era ca și cum ar fi pătruns într-o lume mai tăcută, mai întunecată, în afara tropotului cailor și al scârțaitului roților trăsुरii. Charity privi uluită peisajul care se desfășura în fața ei. Lăsară pădurile în urmă în timp ce se apropiară de un râu și îl traversară pe un pod în stil

¹ *Dower house*. De fapt, nu există un echivalent exact în română. În Anglia, tradiția nobiliară trecea titlul și proprietățile nobiliare pe linie strict masculină, nu rămâneau în familie, motiv pentru care exista o casă pentru văduvă, de obicei pe proprietatea răposatului ei soț. (n.red.)

Palladio – o structură magnifică, observă ea, aplecându-se mai aproape de fereastră. La celălalt capăt al podului, aleea urca ușor, trecând pe lângă pajiști bine întreținute, aranjamente florale și arbori străvechi cu trunchi gros și noduros. Pe partea dreaptă, Charity observă dealuri cu păduri. Dar înainte să le poată studia, casa care apăru în peisaj îi captă întreaga atenție.

Era aproape o glumă proastă să o numești casă. Era un conac uriaș, în stil clasic. Aproape că era demn de un rege. Ar fi putut fi cu ușurință comparat cu un palat. Era însă căminul ducelui de Withingsby, socrul ei. Într-o bună zi, soțul ei avea să devină duce și să moștenească totul. Ieri-dimineață își închipuise că se mărită cu simplul domn Earheart.

Charity înghiți în sec. El era foarte tăcut – așa cum fusese mai toată ziua, cât și cu o zi înainte. Încercase să lege o conversație, cu toate că trebuia să admită că nu alesese subiecte care să le permită să dezvolte o discuție inteligentă. Se trezise așteptându-se – în mod naiv – să îi fie mai ușor să comunice cu el. Chiar dacă nu judecase nici măcar o clipă ceea ce se petrecuse seara trecută ca fiind dragoste și nu își făcuse nici cea mai mică speranță că planurile lui de viitor aveau să se schimbe, se așteptase totuși la mai multă dezinvoltură și căldură.

Dar se înșelase amarnic. Se întâmplase exact opusul. Faptul să avuseseră relații conjugale – chiar dacă părea aproape imposibil că se întâmplase asta cu bărbatul elegant, aproape posac care stătea lângă ea – nu părea să fi însemnat nimic pentru el, în schimb o făcu pe ea să se simtă extrem de jenată. Își aminti fără să vrea unde și cum o atinsese și încerca să nu se uite lung la mâinile lui – mâini foarte masculine, cu degete lungi. Își aminti cum îi invadase trupul, pătrunzând-o viguros minute întregi. Își aminti de plăcerea aceea intensă pe care mișcările lui i-o dăruiseră.

Ce făcuse cu acest străin frumos, îmbrăcat impecabil, cu chip impasibil ar fi trebuit să îi aducă mai aproape,

chiar și fără dragoste. Cum să conviețuiască în continuare ca doi străini, când își uniseră trupurile?

Se părea însă că mai avea multe de învățat. Îi spusese mai devreme că își căpătase o reputație de afemeiat. Asta însemna că activitatea de seara trecută era una normală pentru el. Ea era pur și simplu încă o femeie în șirul lui lung de cuceriri – și, fără îndoială, cea mai puțin experimentată. Era un gând straniu. Pentru ea, experiența fusese cutremurătoare. Încă nu era sigură dacă era fericită că o trăise sau dacă, în situația de față, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat.

Dar trăsura se apropia repede de casă – de conac –, iar stinghereala cu care se luptase toată ziua luă noi proporții. Chiar și dacă ar fi venit aici în calitate de guvernantă, ar fi fost la fel de neliniștită. Dar nu venea în calitate de guvernantă. Ci în calitate de soție a moștenitorului – soția neașteptată. Își netezi pelerina cafenie și fu recunoscătoare că mânușile nu i se găuriseră... încă.

– Ah, spuse marchizul alături de ea, sosirea mea e frumos organizată.

Râse ușor – un sunet care îi dădu fiori.

Ușile masive de la capătul scărilor de marmură se deschiseră și două persoane – un bărbat și o femeie – îi întâmpinară. Preț de o clipă, Charity uită că ducea murise. Aceste două personaje impunătoare, ambele îmbrăcate elegant în negru, nu puteau fi alții decât ducele și ducesa, își spuse ea. Dar bineînțeles că nu erau. Erau simpli servitori – menajera și majordomul, cel mai probabil.

– Excelența Sa întâmpină fiecare ocazie mai specială cu un grad ridicat de formalism și corectitudine, spuse marchizul. Întoarcerea fiului risipitor este o ocazie specială. Cel de-al doilea rânjet era la fel de trist precum primul.

Charity nu avu timp să se emoționeze și mai tare. Alți servitori apărură pe terasă, deschiseră ușa trăsorii și coborâră treptele aproape înainte ca aceasta să oprească.

Dintr-odată stătea pe aleea pietruită, simțindu-se mică sub coloanele masive care flancau treptele și complet copleșită de situație, privindu-și soțul primind omagiul servitorilor îmbrăcați în negru cu o politețe rece. Ei se întoarseră să îl preceadă pe trepte, iar el îi întinse brațul.

Avea chipul ferm și rece, ochii opaci. Nu avea pic de culoare în obraji. Purta o mască atât de dură, își spuse Charity, simțind un val neașteptat de compasiune pentru el, că nu exista nici o șansă să ajungi la bărbatul din spatele ei. Nici măcar prin ochi, punctul slab al măștii. Se întorcea acasă la tatăl său, la familia sa, după opt ani. Cât de diferită de întoarcerea pe care și-o imagina Charity pentru ea însăși peste doar câteva săptămâni.

Îi dădu drumul când ajunseră în pragul ușii și păși înaintea ei. Din acest moment trebuia să devină umbra lui, își spuse ea, dar în loc să se simtă deranjată că nu o condusesese în casă, se bucură de șansa de a dispărea din peisaj. În primă fază, foaierul i se păru maiestuos – cu coloane de marmură, busturi în stil clasic și o boltă înaltă. Ar fi fost o încăpere intimidantă indiferent de circumstanțe. Dar acestea nu era orice fel de circumstanțe. Două șiruri tăcute de servitori, femeile în stânga, bărbații în dreapta, îi străjuiau drumul prin foaier spre o scară care ducea, cu siguranță, spre un salon magnific.

La baza scării, aranjați ca într-un tablou teatral, se aflau câteva persoane, în mod clar *nu* servitori sau alți muritori de rând. În centru, cu câțiva pași în fața celorlalți, stătea un bărbat. Un bărbat care semăna atât de izbitor cu viitoarea înfățișare a marchizului de Staunton, douăzeci și cinci, treizeci de ani mai târziu, încât, preț de o clipă, Charity rămase uluită.

Se afla, înțelese curând, în prezența ducelui de Withingsby.

Marchizul se opri și se uită în stânga și în dreapta, cu un zâmbet ironic pe chip. Își fixă apoi privirea asupra tatălui său și se îndreptă spre el, cizmele sale pășind cu zgomot pe podeaua de marmură. Charity făcu un pas

în urma lui. Dar cineva o trase de mână. Își îndreptă privirea spre menajera care o privea cu o expresie disprețuitoare pe chip.

– Mută-te la stânga, fetiço îi șopti aceasta, și rămâi la capătul șirului de servitori până se ocupă cineva de tine.

Charity se amuză. Fusese confundată cu o servitoare!

– Oh, nu prea cred, răspunse ea zâmbind. Dar rămase pe loc.

– Impertinente, îi spuse menajera tăios, într-o șoaptă aproape auzită. Mă ocup eu de tine mai târziu. Rămâi unde ești.

Marchizul făcu o plecăciune în fața tatălui său, care încuviință din cap. Toate celelalte personaje – oare frați, surori? – nu schițară nici un gest. Nici unul dintre ei nu se grăbi să îl întâmpine pe fratele pe care nu îl mai văzuseră de opt ani. Charity simți fiori reci pe șira spinării. Cât de diferită avea să fie întâmpinarea ei, își spuse din nou. Frații și surorile ei aveau să se agațe cu bucurie de ea, vorbind unii peste alții, încercând să se facă auziți. De-abia dacă auzi câteva șoapte politicoase în întinderea aceea vastă a holului rece ca gheața.

Dintr-odată soțul ei se întoarse, căutând-o cu privirea, ridică din sprâncene și întinse mâna spre ea. Charity nu se putu abține și îi aruncă o privire cu subînțeles menajerei, care îi răspunse cu o expresie uluită. Se îndreptă spre el. Holul i se păru lung de câțiva kilometri. În cele din urmă se apropie de el și îl luă de mână. Rămase cu privirea spre mâinile lor împreunate. Acesta era momentul în care devenea pion, clipa de triumf a soțului ei. E adevărat, cu siguranță arăta ca atare, trebuia să recunoască – tocmai ce i se dovedise acest lucru. Și avea să își joace bine rolul. Până la urmă, o plătea cu generozitate pentru asta. Și, având în vedere circumstanțele, nu era un rol dificil. Oricum, nu se simțea în stare să lege două cuvinte. Și de-abia dacă se putea ține pe picioare.

- Excelența Voastră, zise marchizul, îmi face deosebită plăcere să v-o prezint pe marchiza de Staunton.

Charity observă că nu îi spusese „papa” sau măcar „tată”. I se adresase cu „Excelența Voastră”. Cât de ciudat! Cu siguranță fusese o ceartă de nereconciliat. Și își folosisese vocea rece ca Polul Nord. Ea făcu o reverență. Și neliniștită fiind de tăcerea mortuară care însoți vorbele soțului ei, își ridică privirea spre ducele de Withingsby.

De aproape, semăna și mai mult cu fiul său. Singura diferență semnificativă era părul argintiu de la tâmple și nuanța palidă a chipului. Acesta o privi cu o expresie rece, cu o privire neînduplecată - semăna cu fiul său chiar și în expresie și în comportament. Trebuia să recunoască că avea o prezență impunătoare.

- Milady, rupse el tăcerea, înclinându-și ușor capul spre ea. Chiar și vocea - chiar și tonul - se asemana cu cel al fiului său. Doar că simți fiori chiar mai reci decât la Polul Nord. Bine ați venit la Enfield Park. Nu schiță absolut nici un gest de șoc sau uimire. Își îndreptă privirea spre fiul său. Cu siguranță că vrei să îți saluți restul familiei, Staunton, și să le faci cunoștință cu Lady Staunton.

Mai mult ca sigur că soțul ei câștigase această rundă, își zise Charity cu tristețe, chiar dacă tatăl lui nu îi dăduse satisfacția de a leșina de groază sau de a face o criză de furie. Tocmai aflase de căsătoria fiului său și își cunoscuse nora pe care o întâmpinase cu același entuziasm cu care i s-ar fi adresat valetului său. Exceptând faptul că privirea lui rece probabil că nu ar fi trecut în registru fiecare piesă de îmbrăcăminte purtată de valet. Avu impresia că ducele observase chiar și materialul subțiat al mănușii ei, gaura care nu apăruse încă în vârful degetului.

Ducele făcu un pas în lateral.

- William?

Soțul său vorbi cu o voce încordată, iar Charity observă că întoarcerea sa acasă nu era complet lipsită

de emoție, cum ar fi vrut el să o facă să creadă – și cum poate credea chiar și el. Făcu o plecăciune în fața unui tânăr care stătea la dreapta grupului tăcut de rude, tânăr care era cu siguranță fratele lui, chiar dacă acesta nu era atât de înalt și cu tenul chiar atât de măsliniu. Probabil că erau de vârste apropiate.

- Claudia?

Tânăra care îi răspunse cu o reverență era foarte frumoasă. Avea părul blond, era înaltă și îmbrăcată elegant într-o nuanță de verde care se asorta cu ochii ei.

- Anthony, răspunseră amândoi.

- V-o prezint pe soția mea, spuse el, iar Charity fu din nou prinsă într-un joc de plecăciuni și reverențe formale. Fratele meu, Lord William Earheart, milady. Și Lady William.

Oare așa se cuvenea să fie întâmpinată o soție aristocrată de familia soțului ei? se întrebă Charity în timp ce se îndreptară spre un alt cuplu. Nici o îmbrățișare? Nici o lacrimă? Nici un zâmbet, nici un sărut? Doar formalitatea aceasta severă, de parcă ar fi fost străini unul de celălalt? Aproape simți că se sufocă. Însă cu siguranță, majoritatea soțiilor aristocrate își cunoșteau viitoarele rude înainte de cununie. Și primeau aprobarea familiei. Oh, da, mai mult ca sigur că soțul său câștigase această rundă. Era un dezastru.

Lady Twynham – la fel de elegantă și frumos îmbrăcată – era sora marchizului. Îi spuse Tony, îi reproșă că nu îi răspundea niciodată la scrisori și îi făcu cunoștință cu contele de Twynham, un bărbat corpulent de vârsta a doua, care părea plictisit de întregul episod. Lady Twynham își înclină capul spre Charity, dar nu spuse nimic. La fel ca și tatăl ei, studie cu atenție boneta cafenie și pelerina cu care era îmbrăcată cumnata ei.

Locotenentul Lord Charles Earheart era un tânăr zvelt, chipeș, cu păr bogat, care făcu o plecăciune la fel de rigidă către fratele și cumnata sa. Ce-i drept, nu îi puteai purta pică atâta timp cât marchizul nu părea sigur de identitatea sa.

- Charles? întrebă el. Chiar tu ești? Locotenent, nu-i așa?

Era probabil mai tânăr decât Philip, estimea Charity. Nouăsprezece, poate douăzeci de ani? Era copil atunci când fratele său plecase de acasă și nu se mai văzuseră de opt ani. Cât de trist! Fără această căsătorie, își spuse ea brusc, poate că nici ea nu ar fi avut posibilitatea de a își revedea frații și surorile timp de opt ani, poate chiar mai mult - cei mici ar fi crescut fără ea. Deja trecuse un an de când îi văzuse ultima oară.

Rămase cea mai mică, o fetiță. Purta o rochie scumpă și avea o coafură elaborată și era nefiresc de tăcută, nemișcată și plină de demnitate pentru o copilă. Avea un ten foarte măsliniu și un chip îngust, aristocratic, ca al fratele ei mai mare - și ca al tatălui lor. Avea că devină mai degrabă drăguță decât frumoasă pe măsură ce creștea.

- Augusta? întrebă marchizul. Pentru prima oară auzi o dulceață în glasul lui. Eu sunt fratele tău, Anthony, iar ea e soția mea.

- Cât de bine îți stă în albastru, Augusta, spuse Charity cu blândețe. Mă bucur să te cunosc.

Copila execută două reverențe perfecte.

- Milord, șopti ea. Milady.

Da, într-adevăr, își zise Charity. Întreaga scenetă fusese repetată și trebuia să admită că marchizul de Staunton câștigase runda aceasta fără drept de apel. Sau poate că întâmpinarea ar fi fost la fel de rece și dacă ea nu l-ar fi însoțit. Nu avea cum să știe. Nu știa nimic despre cearta care îl alungase de acasă, fără dorința de a se mai întoarce. Și nu avea nici cum să știe ce urma să fie. Nu avea nici un plan pentru viitorul apropiat și nu știa nici ce mai avea de gând să facă soțul ei. El își puse mâna pe spatele ei și o întoarse încet în direcția tatălui său. Mena-jera era la doar câțiva pași. Fără îndoială, fusese chemată în tăcere - poate printr-o ridicare din sprâncene.

- Doamnă Aylward, spuse ducele, vă rog să o conduceți pe marchiza de Staunton în apartamentul marchizului și să vă îngrijiți de ea. Vom lua ceaiul în salon

peste exact o jumătate de oră. Vino cu mine în bibliotecă, Staunton.

Se zâmbea oare în casa asta? Exista oare vreo urmă de entuziasm sau spontaneitate? Charity trebuia să fie tăcută, reținută și sfioasă, așa cum fusese de când pășise în acest palat. Dar se simți împovărată de atmosferă, ofensată. Persoanele acelea erau o familie. Membrii unei familii ar fi trebuit să se iubească, să se ajute. Iar ea era, chiar dacă temporar, o membră a acestei familii. Acest domn rigid, cu păr argintiu era socrul ei. Era necesar să facă un gest – ba chiar obligatoriu – dacă voia să își mențină o urmă cât de mică a propriei identități. Îi zâmbi călduros și făcu o nouă reverență.

– Vă mulțumesc, răspunse ea, și ezită preț de o clipă. Tată.

Nimeni nu spuse nimic – sau, mai degrabă, continuă să nu spună nimic. Dar Charity refuză să creadă că oamenii aceia încordați din jurul ei rămaseră așa pentru că deschisese ea gura să rostească vreo blasfemie. Își întoarse zâmbetul spre soțul ei care îi răspunse cu o plecăciune.

– Pe curând, *iubita mea*, zise el, accentuând ultimele două cuvinte.

Tresări. Nu îi menționase niciodată că planul său presupunea să se prefacă a avea sentimente unul pentru celălalt. De fapt, nu îi oferise prea multe detalii despre planuri sale. Se întoarse și o urmă pe menajeră spre arcada de marmură și treptele ample de sub ea.

– Milady, spuse menajera în timp ce urcau scările, nu am fost informați de faptul că Excelența Sa intenționa să își aducă soția la Enfield Park. Vă rog să mă scuzați.

– Pentru că m-ați făcut impertinentă? zise Charity râzând. Își închipuia stinghereala femeii. M-ați amuzat, doamnă Aylward. Vă rog, uitați.

Însă doamna Aylward nu părea deloc amuzată, mai ales amintindu-și propriile vorbe. Pesemne că era o regulă generală a casei, își spuse Charity, că nimeni nu avea voie să zâmbească sub acoperișul ei. Râsul ei se auzi

cu un ecou ciudat și dispăru fără o urmă. O copleși din nou acel sentiment apăsător. Nu avea să fie ușor. Rămase cu speranța că prima etapă a căsniciei sale nu avea să dureze prea multe săptămâni. O încerca dorul de casă, tânjea după fețele familiare, vesele și zâmbitoare ale familiei sale.

Apartamentul marchizului, de la etajul al doilea, era alcătuit din două dormitoare mari, conectate prin două camere de garderobă, un birou și un salon mare. Era categoric un apartament gândit pentru un cuplu.

- Vă pregătim imediat patul, milady, zise menajera, conducând-o într-unul dintre dormitoare, o încăpere pătrată, cu tavan înalt, ale cărei culori predominante de verde și auriu îi dădeau un aer primăvărat.

Era de departe cea mai puțin apăsătoare cameră pe care Charity o văzuse până acum în casă. Era, de asemenea, o încăpere în care camera ei de acasă ar fi încăput de cel puțin patru ori, era convinsă.

- Ce cameră minunată, spuse ea, traversând covorul moale ca să privească pe fereastra înaltă. Dădea spre o pajiște bogată, cu mai mulți copaci și un lac în formă de potcoavă. Și ce priveliște încântătoare!

- Vă aducem de îndată bagajele și o vom conduce pe camerista dumneavoastră în camera de garderobă fără alte întârzieri, milady, spuse doamna Aylward. Cu siguranță, doriți să vă schimbați și să vă pregătiți pentru ceai.

„Oh, Dumnezeule.“

- Nu am o cameristă, răspunse Charity zâmbindu-i, și am adus un singur bagaj mic. Însă v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați putea aduce niște apă caldă, săpun și câteva prosoape. Mulțumesc, doamnă Aylward.

Menajera era prea bine pregătită ca să se arate șocată, chiar dacă cei ca ea își perfecționaseră expresia de dispreț bine cultivat. Întâmpină zâmbetul lui Charity cu această expresie. Dar după opt luni în care lucrase ca guvernantă și după șase interviuri ca să găsească

o altă slujbă, Charity se obișnuise să ignore astfel de priviri și să își amintească de propria demnitate.

Cu toate acestea, era conștientă de situația neplăcută în care se afla – una la care nu se gândise atunci când acceptase să se mărite, nici măcar după ce aflase adevărata identitate a soțului său. Abia acum, în casa aceasta, printre oamenii aceștia, conștientiză cu amărăciune faptul că, în afară de rochia gri de mătase cam demodată și de cea destul de uzată de muselină brodată, nu avea nimic demn de purtat în compania unor aristocrați. Iar personajele acestea erau mai mult decât simpli aristocrați. Mai avea niște haine elegante acasă, bineînțeles, dar nu i se păruse potrivit să le aducă cu ea la oraș, când începuse să își caute de lucru.

Se întrebă dacă soțul său cunoștea limitările garderobei ei și decise că da – la urma urmei, dăduse anunț pentru o guvernantă, îi văzuse cufărul și chiar o întrebase dacă nu mai avea și alte bagaje. Se întrebă dacă avea să se simtă jenat de înfățișarea ei modestă și-și răspunse numaidecât că nu avea să fie cazul. Făcea parte din plan. Voia să fie exact așa cum era – sau așa cum se prezentase în fața lui la interviul de pe Upper Grosvenor Street. Voia să fie un șoricel trist, probabil și unui umil. Începea să înțeleagă de ce. Chiar și menajera o confundase cu o servitoare. Probabil că ducele de Withingsby era scandalizat să descopere că ea era soția moștenitorului său. Își privi pelerina cafenie și încercă să o vadă prin ochii lui. Totuși, nu avea ce să facă pentru a schimba situația. Oh, da, cu siguranță soțul ei știa că deja câștigase această repriză.

Charity nu avea nici un drept să fie mândră. Nu avea nici un motiv pentru care să simtă altceva decât nerăbdare ca această farsă să se termine cât mai curând.

Doamna Aylward o lăsă singură după ce îi promisese că va trimite pe cineva să îi aducă bagajul și că îi va alege o cameristă – care să o ajute până avea să ajungă de la Londra propria cameristă, adăugase ea cu dispreț și convingerea că acest lucru nu avea să se întâmple.

Charity se uită de jur împrejurul grandioasei sale camere și își îmbrățișă trupul. Ar fi preferat să se afle într-o cameră mică, la mansardă, pregătindu-se să își înceapă munca de guvernantă. Doar că ar fi avut slabe speranțe de a se întoarce la familia sa ori de a se îngriji de o viață mai bună pentru frații și surorile ei.

Făcuse ceea ce trebuia. Bineînțeles că făcuse ceea ce trebuia.

capitolul 6

Copil fiind, marchizul de Staunton avusese mereu strania impresie că arcada din foaierul impozant se sprijinea cu greutate pe umerii lui de îndată ce intra pe uşă, precum povara lui Atlas. La opt ani după ce plecase de acasă, după ce se eliberase, trăise exact acelaşi sentiment de îndată ce trecuse pragul casei.

Era un sentiment de povară şi amărăciune. Iar oamenii care îi bântuiau încă visele şi coşmarurile, chiar dacă se eliberase de ei în viaţa de zi cu zi, erau acolo, aşteptând să îl acapareze, să îi răpească şi cea din ultimă răsufare, să îl lase să se înece, să ştie că e blestemat. Era fericit că îşi adusese soţia, că avea această modalitate incontestabilă de a le evita influenţa subtilă. Erau toţi acolo, îi avea în faţa ochilor.

Nici unul dintre ei nu venise la Londra în cei opt ani cât locuise el acolo. Un lucru ciudat având în vedere rangul lor social şi vârsta lor, mai puţin copila. Era un memento cutremurător al influenţei pe care ducele de Withingsby o avea asupra propriei familii. Fiul său cel mare, moştenitorul, plecase fără permisiunea lui. Nici unul dintre ceilalţi copii nu avea voie să îl revadă, de teamă să nu fie influenţat de el. Ducele părea să îl joace pe degete chiar şi pe Twynham. Din informaţiile marchizului, nu o dusesese niciodată pe Marianne în oraş, nici măcar nu venise de unul singur. Nu îl cunoscuse pe soţul surorii sale.

Aşadar, sfidându-şi tatăl, se rupsese de tot restul familiei – chiar şi de fetiţă. Era alegerea pe care fusese obligat să o facă – alegerea care aproape că îl omorâse. Lăsase în urmă un bebeluş şi pe Charles, un copil de doisprezece ani. O observă pe fetiţa din spatele ducelui, în grupul acela tăcut. Ea trebuia să fie bebeluşul. Iar tânărul, fără

îndoială, era Charles. Încercă să nu își aducă aminte de câte ori nu se torturase, mai ales în acei primi ani, întrebându-se dacă nu dăduse dovadă de lașitate când îi părăsise. Și de câte ori nu fusese pedepsit cu cruzime prin dorul înverșunat din sufletul său.

Tatăl său părea să nu fi îmbătrânit deloc, cu toate că paloarea chipului îl asigură că nu mințise când îi spusese că era bolnav.

Marchizul observă și simți toate aceste lucruri încă din primele secunde în care pășise în foaietul impunător. În acele clipe se simți copleșit de o emoție nefirească. Se antrenase să nu simtă. Și, cu siguranță, intenționa să se folosească de această pregătire acum când avea cea mai mare nevoie de ea. Privi batjocoritor spre șirurile tăcute de servitori imaculat îmbrăcați înainte de a traversa holul și de a da curs farsei de reuniune de familie.

Nimic nu reuși să îl surprindă. Tatăl său își întâmpină fiul cu fast exagerat, de parcă nu s-ar fi despărțit cu supărare, de parcă nu ar fi plecat să trăiască pe cont propriu în ultimii opt ani. Și – așa cum se așteptase deja – tatăl său nu avusese nici o reacție la vestea căsătoriei sale, nici de groază, nici de entuziasm. Își întâmpină nora cu politețe rece. Așa cum făcură și ceilalți. Dar pe marchiz îl încântă această formalitate. Fără ea, nu ar fi știut cum să îi privească în ochi pe William sau pe Claudia sau cum ar fi fost în stare să le vorbească. Observase, încă de dinainte de a intra pe ușă, încă de dinainte de a-și zări tatăl, că erau acolo, unul lângă celălalt, soț și soție. Iar Claudia era mai frumoasă ca niciodată.

Avu o satisfacție enormă – mai mare decât s-ar fi așteptat – când își prezentă soția. Când simți cât de șocat era tatăl său. Când le demonstrează că se însurase cu cine dorise, că nu dădea doi bani pe considerente dinastice. Nu își dăduse seama până în acel moment toate motivele pentru care își alesese mireasa și pentru care se căsătorise cu ea înainte de întoarcerea acasă.

După care urmasse momentul de glorie. Înainte să plece însoțită de menajeră, soția sa schițase un zâmbet.

Nu, fusese mai mult decât un zâmbet – luminase încăperea cu căldura expresiei sale și, în ciuda veșmintelor modeste, preț o clipă i se păru extrem de frumoasă. Și i se adresase Excelenței Sale cu „tată”. Fusese un moment de neuitat. Nimeni nu i se adresase ducelui de Withingsby într-o manieră atât de informală. Nu fusese nimic vulgar nici în zâmbetul ei, nici în vorbele sale. Erau, pur și simplu, complet neobișnuite în sânul acestei familii.

Așa că în mintea sa încolțise o idee și îi spusese „iubită mea” – o adevărată obscenitate în vocabularul unui duce. Simțise în acea clipă o senzație încântătoare de victorie, mult mai puternică decât în visurile sale.

Își urmă tatăl în bibliotecă, dar nu rămase în fața ușii, într-o poziție de subordonare, așa cum obișnuia să facă de fiecare dată când fusese chemat, în fața ducelui care stătea la biroul din stejar masiv. Nu, nu avea de gând să mai rămână niciodată în pragul ușii. Traversă camera și se sprijini de fereastră, privind peisajul.

– Cum vă simțiți, domnule? întrebă el.

Tatăl său nu zăcea pe patul de moarte, însă fără îndoială că sănătatea îi era precară. Tocmai starea sa de sănătate îl determinase să se întoarcă.

Excelența Sa ignoră întrebarea.

– Este o căsătorie recentă, zise el.

Nu era o întrebare. Marchizul nu avea nici o îndoială că tatăl lui îi urmărise îndeaproape fiecare mișcare din ultimii opt ani, chiar dacă nu schimbaseră nici măcar o scrisoare – până la cea în care fusese chemat acasă.

– Ieri, răspunse el. O uniune care a fost consumată noapte trecută, adăugă el, fericit că nu era o minciună.

Cu toate că ar fi fost la fel de căsătorit și fără consumarea ei.

– Cine e? întrebă ducele.

– Fosta domnișoară Charity Duncan, o domnișoară din Hampshire, spuse marchizul. Înainte că ne căsătorim a lucrat ca guvernantă.

- Presupun că te-ai lăsat sedus de ochii ei albaștri, de zâmbetul fermecător și de insolența îndrăzneată, îi zise tatăl său.

Zâmbet fermecător? Insolență? Șoricelul lui tăcut? Zâmbi, dar nu răspunse. Tatăl său avea să descopere curând cât de înșelătoare fusese prima lui impresie despre nora sa, deși nu avea ce să strice dacă ea ar fi zâmbit mai des. Se întoarse de la fereastră și se uită la duce, care era așezat, așa cum se așteptase, la biroul său - din locul în care aruncase întotdeauna reproșuri spre servitorii și copiii săi. Și nici un pic de dragoste.

- A fost decizia mea să mă însor cu ea, domnule, zise el. Am trecut de vârsta majoratului acum șapte ani.

- Te-ai însurat cu ea, răspunse Excelența Sa, ca să mă sfidezi pe mine, ca să sfidezi educația de care ai avut parte. Te-ai căsătorit cu o doamnă săracă, cu maniere îndoielnice. Îndrăznesc să spun că ai ales-o cu mare atenție.

- Da, domnule, spuse el triumfător. Din dragoste.

Nu intenționase să pretindă acest lucru, nu luase nici o clipă în calcul această variantă având în vedere că dragostea - în toate manifestările ei - era o emoție care îi dădea fiori. Dar îi venise această idee în momentul în care ea reușise să îi șocheze familia cu un singur cuvânt și cu un zâmbet timid. Era o idee bună. Ducele de Withingsby și moștenitorii săi nu se căsătoreau din iubire - mai ales cu doamne fără avere din mica nobilitate. Simpla idee că moștenitorul său fusese într-atât de nesăbuit, încât să trăiască o poveste de dragoste era ultima dovadă de vulgaritate pentru tatăl său.

- Tillden ajunge mâine împreună cu contesa și fiicele lor, spuse ducele. Vin să sărbătorească oficializarea logodnei dintre Lady Marie Lucas și fiul meu cel mare. Plănuisem un bal în onoarea logodnei voastre poimăine. Ce explicație ai de gând să le oferi, Staunton?

- Domnule, răspunse marchizul, nu am de ce să le dau nici o explicație.

- Ești perfect conștient de înțelegerea pe care am făcut-o acum șaisprezece ani, zise Excelența Sa. Și chiar

dacă ai fi uitat, scrisoarea mea de acum două săptămâni era menită să îți reamintească – scrisoare pe care, îndrăznesc să spun, ai primit-o înainte să o cunoști pe marchiza ta actuală. Tilden are tot dreptul să pretindă că ai încălcat contractul.

– Dacă există un astfel de contract, răspuse fiul său pe un ton ferm, acesta nu poartă semnătura mea, domnule. Dacă a fost vorba de un contract verbal, nu a fost validat de vocea mea. Nu e un lucru care să mă vizeze pe mine.

– Tânăra aceasta care a crescut așteptând să devină într-o bună zi ducesa de Withingsby o să se simtă de-a dreptul umilită.

– Nu am fost eu cel care i-a dat speranțe, zise marchizul. Domnule, cred că sunteți de acord că această conversație nu își are rostul. Sunt un bărbat căsătorit. Ceremonia a avut deja loc, registrul a fost semnat în prezența martorilor, uniunea a fost consumată.

Tatăl său îi aruncă o privire rece, lipsită de expresie. Era un moment de glorie pentru fiul său care refuză să întreruptă contactul vizual.

– Sper măcar că știi cum să îți îmbraci soția, Staunton, spuse tatăl său în cele din urmă. Hainele pe care le-a purtat pe perioada călătoriei trebuie să dispară până mâine, s-a înțeles? Am avut impresia că menajera mea a confundat-o cu o servitoare.

Așadar, din cauza aceasta era încă lipită de ușă când se întorsese să i-o prezinte tatălui său? Marchizul zâmbi în sinea lui.

– M-am îndrăgostit de soția mea așa cum este ea. Nu mă interesează veșmintele pe care le poartă.

– O atitudine absurdă atunci când înfățișarea soției tale reflectă poziția ta în societate, replică Excelența Sa. După felul în care s-a prezentat la sosire, de-abia dacă și-ar câștiga un loc în bucătărie.

– În calitatea dumneavoastră de tată și gazdă, zise marchizul, încordarea și răceala din glasul său fiind departe de satisfacția pe care o simțea în secret, aveți

dreptul să spunei asta, domnule. O să fii încântat să discut subiectul cu oricine s-ar simți obligat să exprime sentimente similare.

Oare ce avea în cufărul acela mic al ei? se întrebă el.

- Sunt sigur că vrei să urci în camera ta înainte de a coborî la ceai în salon, spuse ducele. Sunt sigur că vrei să o însoțești pe Lady Staunton. Sunt la fel de sigur că nu vrei să întârzieți. Și o să îți instruiești soția despre cum să mi se adreseze, Staunton.

Fiul său îl privi lung înainte de a se îndrepta spre ușă, fără nici un cuvânt. Își amintea uneori cât de mult își iubise tatăl, copil fiind, un tată pe care îl vedea rar, cât de mult se bucura de fiecare remarcă despre asemănarea dintre ei doi, cum toată copilăria sa încercase să îi facă pe plac tatălui, să îl imite, să fie un moștenitor demn de el. Însă acesta nu observase toate eforturile lui. Și, cu toate acestea, fiecare greșală la lecție, fiecare năzbâtie copilăroasă, fiecare ceartă cu un frate mai mic îl adusesese chiar în camera aceasta pentru un interogatoriu, pentru o predică, în timp ce el rămânea ținut în fața celui birou, știind că la sfârșit de tot avea să vină porunca de a se apleca peste birou pentru bătaia dureroasă și nicio-dată de scurtă durată.

Nici nu mai reușea să își amintească de câte ori fusese bătut de tatăl său. La fel de bine nu ar fi putut să numească toate acele dăți în care tatăl său îi oferise vreo dovadă de afecțiune. Pentru că nu existaseră astfel de ocazii.

Poate că l-ar fi putut ierta pe tatăl său pentru rigoarea de care dăduse dovadă față de el - poate. Însă ducele nu dăduse dovadă de iubire față de nimeni - nici măcar față de soția sa care îi născuse treisprezece copii și pierduse alte patru sarcini. Iar Excelența Sa se arătase nervos și iritat atunci când fiul său mai mare încercase să îl convingă să își vadă noua fiică după naștere - și după moartea ducesei.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care plecase de acasă.

Ajunsesese să urască asemănarea dintre el și tatăl său – asemănarea exterioară, și mai ales pe cea interioară. Ajunsesese să se urască. Până în momentul în care se eliberase. Acum era un om liber. Se întorsese la chemarea tatălui său, dar venise în condițiile impuse de el însuși. Ducele de Withingsby nu mai avea nici o putere asupra lui.

Dar, la naiba, își spuse el în timp se urca în grabă treptele spre apartamentul său, arcada aceea începuse din nou să apese greu pe umerii săi.

Apartamentul în care locuise din clipa în care părăsise camera copiilor și până plecase de acasă fusese pregătită în cinstea sa. Probabil îl păstrasera special pentru el, în tot acest timp, își zise el. Nimeni nu păruse să dea crezare declarației sale că plecase fără nici un gând de a se mai întoarce vreodată – și, iată, chiar se întorsese. Se așteptase ca William și Claudia să fi primit apartamentul. Dar se pare că nu. Probabil să locuiau în unul mai mic.

Își găsi soția în salon. Stătea lângă fereastră, privind în zare, dar își îndreptă atenția spre el de îndată ce deschise ușa. Această cameră, pe care nu o folosisese niciodată, părea ciudat de primitoare, caldă și feminină, își zise el, chiar dacă nu se schimbase nimic în afara faptului că era ea acolo. Era o cameră potrivită pentru o femeie, înțelese el, sau o cameră care avea nevoie de prezența unei femei.

Dintr-odată i se păru nefiresc să găsească o femeie – o soție – în acele încăperi familiare.

Pentru prima dată de când se cunoșteau nu era îmbrăcată în maro. Se schimbase într-o rochie cu talie înaltă, din muselină. Părea cumva decolorată de la spălat. Își aranjase părul simplu, cu un coc la spate. Era mai deschis la culoare decât i se păruse inițial. Arată ca ruda săracă a cuiva, își spuse el, o rudă foarte săracă. De asemenea, părea surprinzător de tânără și de drăguță.

Avea un trup mlădios – chiar seducător, își aminti el de seara trecută.

– E o priveliște minunată, spuse ea.

– Da.

Traversă camera ca să se apropie de ea. Întotdeauna se simțise cumva sufocat în casa asta. În afara ei trăise sentimentul de libertate – sau măcar iluzia ei. Soarele după-amiezii târzii cădea peste lac, împodobindu-l cu sclipiri aurii. Pădurea din spatele lacului – locul lui de joacă, tărâm magic – era întunecată și ademenitoare.

– Semenii foarte mult cu tatăl tău. Îi privea profilul, nu peisajul.

– Da, răspunse el, încleștându-și maxilarul.

– Iar acest lucru nu te bucură, rosti ea încet. Îmi pare rău că am spus asta.

Nu îi plăceau intuițiile ei, încercările ei de a pătrunde în firea și mintea lui. Nu se destăinuia nimănui, nicio dată – nici măcar celor mai apropiați prieteni. Ea trebuia să înțeleagă că nu avea să îi permită privilegiul unei soții de a iscodi în fiecare colțișor din viața sa – simpla idee îi făcea rău. Era nevoit să îi aducă aminte că era un aranjament pur financiar.

– După cum știi deja, m-am căsătorit cu tine și te-am adus aici, zise el, îndreptându-și privirea spre ea – iar ea îl privi fără reținere cu ochii aceia frumoși, albaștri – ca să îi demonstrez Excelenței Sale că sunt stăpânul propriului meu destin. Nimeni nu are drepturi peste viața mea și nu am invitat pe nimeni să îmi invadeze intimitatea. Sunt moștenitorul ducelui de Withingsby – nimic nu poate schimba asta, numai moartea mea. Dar în afara de acest simplu fapt, sunt propriul meu stăpân. Tu ești dovada pe care am adus-o cu mine, dovada că nu voi face nimic doar pentru că asta se așteaptă de la moștenitorul ducatului.

– Și nu ai avut curajul să îi spui pur și simplu asta? întrebă ea.

– Milady, ești impertinentă!

Ea dădu să răspundă, dar nu spuse nimic. Totuși, nu își luă privirea de la el. Se uită la el cu ochi mari. Anthony avea strania senzație că, dacă ar fi rămas să se uite mai mult timp în ochii ei, ar fi putut privi în sufletul ei. Dacă ar fi rămas cu ochii atât de larg deschiși, își spusese el iritat, mai devreme sau mai târziu viața avea să o rănească grav.

- Ți-ai jucat bine rolul la sosirea noastră, spuse el. Ești liberă să continui așa cum ai început. Nu este cazul să te simți jenată că nu ai o garderobă la modă. La fel de bine nu e cazul să te simți prost de lipsa conversației - nu e ușor să comunici cu familia mea. Suntem așteptați de îndată în salon. E suficient să rămâi lângă mine și să mă lași pe mine să vorbesc. Nu e nevoie să impresionezi pe nimeni.

Ea îi aruncă un zâmbet forțat.

- Cred că Augusta era foarte mică când ai plecat, zise ea.

- Am plecat la o săptămână de la nașterea ei, îi spuse el. După înmormântarea mamei mele.

Nu vărsase nici o lacrimă pentru mama lui. Plânsese de durere, cu copila în brațele sale, chiar înainte de a pleca. Ultimele lacrimi pe care le vărsase - cea din urmă oară când plânsese.

- Ah, șopti soția sa, și el ar fi putut să jure că își făcuse din nou loc printre gândurile sale și înțelesese că plânse-se după ultimul său contact cu dragostea. După cea din urmă nesăbuiță.

Nu avea de gând să o lase să intre în mintea lui - sau în trupul său.

- Te-am curtat o scurtă perioadă, îi spuse el brusc. Lucrai ca guvernantă în locuința unei cunoștințe. Acolo ne-a cunoscut, ne-am îndrăgostit și nu am mai ținut cont de reguli. Ne-am căsătorit ieri, ne-am consumat uniunea noaptea trecută, iar de astăzi ne începem relația pasională.

Charity se îmbujoră și își mută privirea de la el câteva clipe. Dar îl privi din nou, cu convingere.

- În cazul acesta, milord, zise ea, trebuie să înveți să zâmbești.

Anthony ridică din sprâncene.

- Arăți ca un bărbat care s-a căsătorit cu o simplă necunoscută doar pentru a enerva, posibil pentru a dezgusta pe cineva, spuse ea, studiindu-i chipul. Arăți ca un bărbat care se complăce într-o victorie amară și nefericită.

El își îngustă ochii. Se întrebă dacă acel scurt interviu din urmă cu două zile fusese îndeajuns ca să îi descopere caracterul - sau ce anticipase a fi o lipsă de caracter. Cu toate astea, trebuia să recunoască că avea și ea dreptatea ei.

- Am să zâmbesc, milady, zise el. Dar la parter, acolo unde suntem văzuți de ceilalți. Nu avem nevoie de zâmbete când suntem doar noi doi.

- Nu, spuse ea.

- Ia-mă de braț, continuă el. Suntem în întârziere. Excelența Sa nu tolerează lipsa de punctualitate.

- Și din cauza asta am rămas aici să stăm de vorbă, în loc să coborâm imediat? îl întrebă ea, cu o sclipire de amuzament în privire.

Dar el nu răspunse, ci așteptă să îl ia de braț.

Membrii familiei ducelui de Withingsby se mutaseră din foaier direct în salon. Chiar dacă vremea însorită iar fi tentat să iasă la o plimbare până la ora ceaiului, toți simțeau nevoia tăcută de a rămâne împreună, departe de urechile curioase ale servitorilor.

- Ar fi trebuit să ne dăm seama, vorbi primul lordul William Earheart de îndată ce închiseră ușa, că atunci când a acceptat supus să se întoarcă la Enfield la mai puțin de o săptămână după ce i-a scris Excelența Sa, Staunton avea deja un plan. Dacă Excelența Sa m-ar fi întrebat, l-aș fi sfătuit să nu scrie acea scrisoare.

- Oh, William, zise soția sa cu reproș, eliberându-se de la brațul său și luând-o pe după umeri pe Augusta,

nu ai fi făcut asta. Știi prea bine că ai sperat să se întoarcă Anthony la fel ca noi toți.

- Despre ce Dumnezeu vorbești? întrebă el încruntat. Tu ai sperat să se întoarcă?

- Nu pot să cred, spuse contesa de Twynham, așezându-se pe o canapea. Nu-mi vine să cred. Cum a putut face asta? E una să fugi și să trăiești în oraș câțiva ani - sunt sigură că e visul oricărui tânăr. E una să duci o viață de petrecere și să câștigi o reputație de... Aruncă o privire spre Augusta. Da, asta e una. Dar este cu totul altceva să te căsătorești fără încuviințarea Excelenței Sale și să îți aduci soția aici fără să dai de veste. Ai văzut-o, Claudia? Aș muri de rușine dacă servitoarea mea ar purta astfel de veșminte.

Claudia, Lady William, o dusesse pe Augusta la fereastră, așezând-o lângă geam.

- Marianne, poate că au avut parte de o călătorie oboșitoare. Și știi cât de tare a plouat ieri. Cine ar vrea să se îmbrace cu hainele cele mai bune în astfel de condiții?

- Dar cine naiba o fi? șopti contele de Twynham în timp ce își turnă un pahar de brandy, acum cât încă mai avea timp. La ceaiul de la Enfield nu era permis alcoolul. A pomenit Staunton ceva despre asta? Dacă ar fi fost cineva de seamă cu siguranță că ar fi făcut-o. O să fie chiar neplăcut mâine la sosirea lui Lady Marie, nu?

- Oh! Marianne flutură o batistă în aer de parcă era pe punctul de a leșina, după care o duse la nas. Cred că o să mor. Și deja e prea târziu pentru ca Excelența Sa să o anunțe să nu mai vină. Iar Tony știa că urma să vină. Cu siguranță, știa. Cum a fost în stare de așa ceva? Nu-mi vine să cred. S-a căsătorit cu o sărăntoacă și a adus-o aici ca să ne umilească. Și, după cum am văzut cu toții, este o ființă de-a dreptul vulgară.

Lord William își trecu degetele prin păr.

- I s-a adresat Excelenței Sale cu „tată”, spuse el cutremurându-se. De-abia dacă era de cinci minute în casă. Poți măcar să ți-o imaginezi pe Lady Marie spunându-i

„tată”? Ea știe să se poarte. Nu aș vrea să fiu mâine în pielea Excelenței Sale nici pentru tot ceaiul din China.

– Și totuși, Lady Staunton are un zâmbet frumos, zise Claudia. Poate că ar trebui să așteptăm să o cunoaștem mai bine înainte de a ne grăbi să o criticăm. Tu ce crezi, Charles?

Locotenentul Lord Charles Earheart stătea lângă ea și Augusta, privind pe fereastră.

– Nu mi-aș fi luat liber să vin acasă dacă Excelența Sa nu m-ar fi somat, spuse el. Mai ales știind deja că și Staunton a fost invitat. Nu am nici o părere despre faptul că s-a întors sau despre situația cu soția sa. Nu mă privește cu nimic.

Dacă și-ar fi dorit să vorbească cu demnitate și răceală, eșuase amarnic. Vocea lui tremura de pasiune tinerească. Claudia se apropie și îi atinse brațul. Nu se retrase, dar nici nu se întoarse ca să îi arate că înțelegea zâmbetul ei de compasiune.

– Ce părere ai despre fratele tău mai mare, Augusta? întrebă Claudia.

– Cred că lordul seamănă foarte bine cu ducele, răspunse Augusta. Cred că are o înfățișare neplăcută. Iar soția lui mi se pare foarte urâtă.

Contele de Twynham râse pe înfundate, în timp ce soția sa începu din nou să fluture batista.

– Din gura unei copile... zise ea. Ai dreptate, Augusta. Chiar are o înfățișare neplăcută, de parcă s-ar amuza pe seama acestei situații înfiorătoare. Iar ea nu are nici o urmă de frumusețe sau de orice altceva, aș îndrăzni să spun. Nu m-ar surprinde să aflu că Tony a găsit-o în bucătăria cuiva – sau într-o sală de cursuri mai degrabă. Mă întreb sincer dacă chiar este aristocrată. O să îmi fie foarte dificil să port o discuție civilizată cu ea.

– Excelența Sa se va comporta într-un mod civilizât, poți fi sigură de asta, Marianne, spuse Lord William. Și se va aștepta la același comportament și din partea noastră. La urma urmei, este vorba de Lady Staunton,

oricine ar fi fost ea înainte ca Staunton să decidă să o ia de soție.

- Iar într-o zi nefastă va deveni ducesă, zise sora lui, profund dezgustată. Va fi capul acestei familii și va fi peste Claudia, peste mine - peste noi toți. Va fi ceva de nesuportat. Anticipez că eu și Twynham vom veni din ce în ce mai rar la Enfield în viitor. Dar sunt mai multe feluri de a te arăta civilizat, Will. Am să fiu civilizată.

Lordul Twynham începu din nou să râdă.

- Mă întreb cum se va descurca mâine Withingsby, spuse el. Tillden nu o să fie deloc amuzat, ascultați-mă pe mine. Și deja este peste tine, Marianne. Este marchiza lui Staunton.

- Astăzi trebuie să avem un comportament civilizat și vom vedea ce ne aduce ziua de mâine, spuse Claudia. Anthony s-a întors acasă și și-a adus o soție pe care o îndrăgește. I-a spus chiar „iubita mea”. L-ați auzit și voi, nu? Trebuie să recunosc că pe mine m-a înduioșat.

Soțul ei pufni.

- Ducele de Withingsby și moștenitorii săi nu se căsătoresc din motive atât de triviale, precum iubirea, răspunse el, iar tu știi deja asta, Claudia.

Acesta se îmbujoră și își coborî capul ca să o sărute pe Augusta pe creștet. Și lordul William avu bunul-simț de a roși, dar se văzură nevoiți să întrerupă conversația. Ușile se deschiseră, iar ducele intră în încăpere. Traversă camera în tăcerea care îi întâmpină sosirea și se opri în fața șemineului neaprinș, cu mâinile la spate.

- Staunton încă n-a coborât? întrebă el pe un ton plictisit. Întârzie. Îl vom aștepta cu drag. Răceala din glasul său nu atrase nici un răspuns.

Familia rămase într-o tăcere încordată. Contele de Twynham luă serios în considerare să dea pe gât ultima înghițitură din pahar, dar îl așeză fără tragere de inimă pe bufet, cuviincios. Claudia o îmbrățișă pe Augusta, pentru care era un adevărat răsfăț, ceva rar și nemaipomenit să ia ceaiul în salon cu adulții și îi zâmbi gingaș.

capitolul 7

Charity se așteptase ca Enfield Park să fie un loc grandios. Dar salonul i se păru apăsător din prima clipă în care păși în încăpere. Salonul de acasă era ca o cameră primitoare, locul în care membrii familiei se adunau seara sau atunci când veneau în vizită prieteni sau vecini. Încăperea aceasta era ca o sală de audiențe – aceasta fu singura comparație care îi veni în minte. Tavanul înalt era pictat cu o scenă mitologică, însă nu reuși să își dea seama despre care era vorba. Pereții erau acoperiți de tablouri uriașe cu rame aurite – peisaje, cele mai multe. Piese de mobilier, bogat ornamentate și poleite cu aur, vorbeau despre bunăstare, bun-gust și onoare. Tocul de ușă era sculptat elaborat. Șemineul din marmură era o adevărată operă de artă.

Însă de-abia dacă avu timp să-și tragă răsuflarea și să își îndrepte atenția către persoanele prezente – ducele stătea semeț în fața șemineului, iar ceilalți membri ai familiei erau răsfirați peste tot prin încăpere, fie stăteau în picioare, fie așezați. Nimeni nu se mișcă, nimeni cu roști nici un cuvânt, cu toate că toți își îndreptară atenția spre ușă când intrară, ținându-se de braț.

Rochia ei de muselină părea la fel de potrivită pentru ocazie cum ar fi fost și celălalt schimb de haine.

O clipă mai târziu, după ce trecu șocul primului contact, ar fi fost în stare să îi mustre pe fiecare în parte. Fratele lor se întorsese acasă și nimeni nu părea să vrea să îi vorbească. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ei? Răspunsul nu întârzie să apară. Majoritatea perechilor de ochi se mutară spre duce după câteva momente, și era evident că toți așteptau ca el să dea tonul. Acesta nu se grăbi să o facă, chiar dacă nu era

nevoie să spună nici un cuvânt ca să dea de înțeles că era nemulțumit.

Nimeni nu ar trebui să își permită să fie un asemenea despot, își zise Charity – un gând pe care învățase să îl păstreze pentru sine.

– Acum să Staunton a decis să ne onoreze cu prezența sa, spuse în cele din urmă Excelența Sa, așteptăm tava cu ceai. Marianne? Am să te rog s-o anunți tu pe menajeră. Lady Staunton va face o excepție de această dată de la îndatoririle sale.

Charity avu nevoie de câteva clipe să își dea seama că ea era cea pentru care se făcea o excepție. De la servitul ceaiului? Ea trebuia să facă asta? Bineînțeles, înțelese ea cu uimire. În calitate sa de soție a marchizului era doamna cu cel mai înalt rang dintre toate cele prezente în încăpere. Se simți și mai jenată de rochia sa de muselină.

– Tony, fii bun și așază-te lângă mine să-mi explici de ce nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori, zise Marianne, ridicându-se să tragă sfoara cu clopoțel. Și, având în vedere faptul că nici măcar nu se uitase înspre Charity, iar canapeaua pe care stătea avea numai două locuri, era evident că invitația nu era destinată și pentru soția fratelui ei.

Însă Charity aruncă o scurtă privire spre fereastră, la micul grup adunat acolo. Claudia ședea pe o banchetă alături de Augusta, îmbrățișând-o pe fetiță, iar Charles stătea în picioare lângă ele. Claudia îi întâlni privirea și îi zâmbi cu căldură – sau, cel puțin, asta alese Charity să creadă în timp ce traversă camera ca să li se alăture. Nu avea de gând să fie o umbră, oricât și-ar fi dorit soțul ei. Era o lady, iar o lady nu stătea niciodată în umbra altcuiva, nici chiar când era vorba de soțul ei.

Zâmbi cu căldură.

– Augusta, ai primit și tu onoarea de a ni te alătura în salon? spuse ea. Mă bucur.

– Doar astăzi, răspunse Claudia. În onoarea întoarcerii lui Anthony. Ceilalți copii nu au fost la fel

de norocoși, în ciuda fețelor lungi, chiar și în ciuda câtorva rugăminți.

- Ceilalți copii? se miră Charity.

- Nu ți-a povestit Anthony? întrebă Claudia. De fapt, nici el nu i-a cunoscut încă. Marianne și Richard au trei copii - două fete și un băiat -, iar eu și William avem doi băieți. Poate că, după ceai, ți-ar plăcea să vii în camera copiilor să îi cunoști. O să se bucure foarte tare, îți garantez.

Charity acceptă invitația și se abținu cu greu să nu o îmbrățișeze. Măcar era cineva cu suflet în Enfield Park. Oare cum reușise Claudia să găsească un material pentru rochia sa în aceeași nuanță cu ochii ei, se întrebă ea.

- Charles, spuse Charity zâmbindu-i. Ți-ai luat permisie de la regimentul tău?

- Da, milady, răspunse el cu o scurtă plecăciune. Am fost somat de Excelența Sa

- Milady, spuse Charity. Sunt sora ta, mi-ar plăcea să îmi spui pe nume. Este Charity. Numele meu, vreau să spun.

- Milady, zise Charles, înclinând din cap.

Da. Charity se întoarse să privească spre cameră și observă că era studiată din cap până-n picioare de Marianne cu o expresie nemulțumită pe chip. Marchizul stătea lângă ea, cu o înfățișare la fel de cinică și de răutăcioasă ca în dimineața când fusese pe Upper Grosvenor Street. Lordul Twynham - Claudia îi spusese Richard - stătea în picioare lângă bufet, părând morocănos. William, care stătea și el în picioare, se afla în mijlocul camerei, privind în zare. Ducele nu se mișcase de la centrul de comandă din fața șemineului.

Charity se întrebă cum ar fi reacționat toți acești oameni dacă ar fi început dintr-odată să urle ca din gură de șarpe și să își fluture mâinile prin aer. Își dădu seama, speriată, că și-ar fi dorit foarte mult să testeze acest scenariu. Dar ușa se deschise și fu salvată de acest gând, când îi veni o idee și mai bună la vederea tăvii cu ceai.

Traversă camera cu toată grația de care putea da dovadă – mama ei obișnuia să îi spună că avea un pas mare, deloc caracteristic unei lady, și chiar și Penny îi mai atrăsese atenția atunci când se plimbau împreună.

– Te rog să lași tava acolo, îi spuse ea servitoarei, arătând spre masa care era destinată în mod evident pentru acest scop. Ocoli masa spre singurul scaun de la masă. Îi zâmbi cumnatei sale, spunându-i: Servesc eu ceaiul, Marianne, stai liniștită. Îl întâmpină pe duce cu același surâs. Mulțumesc, tată, pentru intenție, dar nu este nevoie să mă scutești de atribuțiile care îmi revin în calitate de soție a lui Anthony. În cele din urmă, își îndreptă un zâmbet și mai cuceritor către acesta. Se gândi dacă să îi arunce un sărut, dar nu – nu avea de gând să fie vulgară.

Preț de o clipă înspăimântătoare simți ca și cum legendara tăcere de gheața chiar s-ar fi putut sparge în salonul acela dacă cineva ar fi îndrăznit să scoată un sunet. Dar soțul ei se ridică în picioare exact la timp.

– Te rog să-mi pregătești o ceașcă de ceai, iubita mea, zise el.

Și apoi făcu exact cum îl instruisese ea. Îi zâmbi – cu gura, cu dinții aceia foarte albi, cu ochii, cu întregul chip. Îi zâmbi și se transformă cumva într-un bărbat fermecător de vivace și de chipeș, și categoric unul extraordinar de atrăgător. Charity se întrebă dacă era în stare să țină ceainicul fără să îi tremure mâinile, dacă putea să umple ceștile fără să verse și pe farfurie. Trebuia să își aducă aminte că el juca un rol și că, într-un fel, și ea făcea același lucru.

Niciodată nu fusese nevoită să muncească atât de greu pentru a-și câștiga traiul, își zise ea. Era adevărat, de data aceasta câștiga mult mai mult decât traiul de toate zilele, de fapt, câștiga mult mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Dar chiar și așa...

Chiar și așa, nu era sigură că ar mai fi făcut aceeași alegere, dacă ar fi știut ce-o aștepta.

Pentru cină se schimbă într-o rochie gri, de mătase. Avea un decolteu modest, mâneci modeste, era modestă din cap până-n picioare. Nu era ponosită. Nu era nou-nouță – ba chiar fusese purtată de mai multe ori, își spusese soțul său. Era genul de rochie decentă, ușor de trecut cu vederea, pe care ar fi purtat-o o guvernantă cu copiii în salon, în timp ce părinții acestora îi prezentau oaspeților. Era genul de rochie menită să o facă invizibilă. Nu purta nici o bijuterie.

După ce noua ei cameristă îi deschisese ușa, rămase în prag, studiind-o cu interes.

– Poți să pleci, îi spusese el fetei, care făcu o reverență și se grăbi să iasă fără măcar să îi arunce o privire stăpânei sale, ca o confirmare a poruncii soțului ei.

Îi coafase părul într-un mod deosebit. Buclele îi încadrau chipul și se prindeau frumos la spate. Ar fi preferat să o vadă cu stilul ei simplu, dar nu spusese nimic.

– De ce ai insistat să servești ceaiul în după-amiaza asta? o întrebă el.

Îl luase complet prin surprindere. Aproape că se simțea bine, disconfortul celorlalți fiind aproape palpabil, văzând fascinația lor față de soția sa, îmbrăcată atât de simplu în rochia ei decolorată de muselină – în contrast cu ținutele elegante, costisitoare, în pas cu moda ale celorlalți. Îi lăsase pe toți înmărmuriți, reușise să îi pună pe gânduri, să îi lase dezorientați – chiar și pe tatăl său, era convins. Nu știa ce să creadă despre el și despre căsătoria sa neașteptată. Poate că le era tuturor puțin temă de el. Și cu siguranță că știa toți prea bine motivul pentru care fuseseră somați să vină la Enfield Park. În parte, era din cauza stării de sănătate a tatălui lor –, dar acesta fusese pretextul pentru care acesta luase hotărârea de a oficializa logodna dintre moștenitorul său și domnișoara care îi fusese aleasă de la naștere ei. Plănuiseră chiar și un bal menit să sărbătorească acest eveniment în mod public.

- Pentru că, după cum a binevoit tatăl tău să-mi reamintească, este datoria mea să fac asta, în calitate de soție a moștenitorului său, răspunse aceasta.

- Nu e nevoie să-ți faci... datoria, cum îi spui tu, zise el. Știi prea bine că am avut alte intenții când te-am adus aici.

- Dar a fost alegerea ta să te căsătorești cu o lady, mi-lord, îi reaminti ea. O lady știe care sunt atribuțiile ei după căsătorie, chiar dacă nu are garderoba sau toate cunoștințele unei viitoare ducese. Poți să stai liniștit, familia ta îmi disprețuiește înfățișarea, trecutul meu recent, lipsa mea de relații și avere. Sunt bine-veniți să o facă având în vedere faptul că nu pot face nimic - și că nu aș face nimic - ca să le schimb părerea. Dar nu am de gând să îi las să creadă că nu am primit o bună educație. Ar fi o minciună și o insultă la adresa memoriei mamei mele.

Acesta fu răspunsul șoricelului liniștit. Așadar, această persoană nu exista, își spuse el. Domnișoara Charity Duncan jucase un rol în timpul interviului, bineînțeles. Își dorise cu atâta ardoare postul de guvernantă - deja eșuase la alte șase încercări - că se comportase așa cum era de așteptat de la o guvernantă. El interpretase rolul său drept realitate și nu observase că se ascundea o personalitate puternică sub acel spirit supus - cu siguranță ar fi trebuit să privească mai adânc în ochii aceia albaștri. Fusesse mințit. Dar era și adevăr în spuselor ei. Toți membrii familiei se purtasera cu ea cu o răceală elegantă, studiată. Ea nu făcea parte din lumea lor. Probabil urau gândul că, într-o bună zi, ea avea să fie soția capului familiei. Probabil că tatăl său simțea că tot ce construisese începuse să se dărâme în jurul lui.

- Nimeni nu te va jigni, o asigură el, nu pentru prima oară. Dar de data asta puse mai mult suflet în această promisiune. Nimeni n-o să îndrăznească.

Ea îi zâmbi și se apropie de el.

- Jignirile au rareori efect, răspunse ea, atunci când persoana insultată nu ține la părerea atacatorului ei.

Nu am cum să fiu jignită în casa asta, milord, zise ea, apucându-l de braț.

Era o concluzie calmă, încântătoare și fermă. Nu o preocupa părerea rudelor lui, înțelese el din cuvintele ei. Păi, nici pe el nu îl preocupau. Nu venise acasă de plăcere. Venise ca să își reconfirme independența. Și poate ca să calmeze anumite spirite – deși de-abia acum îi veni acest gând în minte și îl surprinse. Nu avea ce spirite să calmeze. Trecutul era de mult mort și îngropat.

– Mi-ar plăcea să știu mai multe despre familia ta, zise ea, în timp ce el o conducea din apartament spre treptele grandioase. Poate că ai putea să-mi povestești mai multe mâine.

– Nu i-am mai văzut de opt ani, răspunse el. Nu am nimic de povestit, milady.

– Dar, cu siguranță, ai amintiri din copilărie, zise ea. William și Marianne par să fie de vârste apropiate cu tine.

– William e cu un an mai mic decât mine, iar Marianne cu doi, spuse el.

După care urmaseră pierderile de sarcină aproape anuale.

– Cred că e foarte frumos să ai un frate și o soră de vârste apropiate, zise ea.

Da, întotdeauna îl adorase, protejase și invidiasse pe Will, fratele mai mic, mai slab, dar mai vesel. Dacă ar fi putut, ar fi schimbat locul cu el într-o clipă, doar că nu ar fi reușit să îl protejeze pe Will de povara pe care o aducea cu sine titlul de moștenitor.

– Presupun că da, răspunse el. Se întâmplă rar să mă gândesc la copilăria mea.

– Înțeleg că astăzi l-ai cunoscut pe Lord Twynham, continuă ea, uitându-se la el. Dar o cunoșteai de dinainte pe Claudia. Ea și William erau căsătoriți deja când ai plecat de acasă?

– Sau căsătorit cu o lună înainte, răspunse el scurt.

Nu voia să vorbească despre Claudia. Sau despre William. Nu avea deloc chef de vorbă.

– Este foarte frumoasă, spuse ea.

- Da. Charity nu își luă privirea de la el. Da, cumnata mea este o femeie încântătoare.

Din fericire, nu mai aveau timp de alte discuții. Familia se adunase în salon, iar cina era gata. Marianne și Claudia, văzu el cu coada ochiului - fără îndoială că Augusta nu avea voie să se alăture familiei la cină -, purtau rochii splendide și erau îmbodolite cu bijuterii. Bărbați erau îmbrăcați în costume imaculate, la fel ca el. Hainele elegante la cină fuseseră întotdeauna o regulă la Enfield, chiar și atunci când mâncau în familie, ca în acea seară.

- Milady?

Ducele făcu o plecăciune și îi oferī lui Charity brațul ca să o conducă la cină. Trebuia să o facă, bineînțeles, așa se cuvenea. La fel cum avea să o invite să se așeze lângă el, în capul mesei. Dar cât de mult trebuia să îi displacă să fie atât de amabil cu o femeie care arăta și care fusese până de curând o simplă guvernantă.

Ea îi zâmbi cu căldură și îl luă de braț.

- Mulțumesc, tată, zise ea.

Marchizul zâmbi. Nu se așteptase nici o clipă ca soția lui să fie atât de fermecătoare, dar nu îi păru rău. Era, de fapt, mai bine decât comportamentul timid, sfios pe care îl anticipase, la care sperase. Viața la Enfield nu se învârtise niciodată în jurul zâmbetelor - sau în jurul căldurii sufletești. Și nici unul dintre copiii ducelui de Withingsby nu i se adresase mai familiar decât cu „domnule”. Se întrebă dacă soția lui observase asta și ajunsese la concluzia că da. Aproape că și-ar fi dorit să îi fi spus „papa”. Se stăpâni cu greu să nu rânjească.

Dar își reveni imediat. Oare ar fi trebuit să îi ofere brațul Claudiei, următoare femeie în rang după soția sa? Dar fu ușurat să constate că William deja făcuse asta. William, cel cu care nu schimbasese nici un cuvânt și aproape nici o privire la ceai. Cândva, cel mai bun prieten, apoi cel mai de temut dușman. Dar asta fusese în trecut. Twynham și Marianne se îndreptară împreună spre masă. Marchizul încheie alaiul alături de Charles.

Nici Charles nu îi vorbise la ceai. Acum opt ani era un băiat de doisprezece ani – un tânăr activ, inteligent, care își venera fratele mai mare. Nu mai era nimic din acea privire în ochii lui. Îi fusese imposibil să îi explice băiatului de ce fusese nevoit să plece. Nici măcar nu încercase să vină cu o explicație. Plecase fără să își ia rămas-bun. Plânsese după bebeluș. Nu ar fi vrut să plângă și după fratele său mai mic.

– Se pare că ești cel mai înalt dintre noi, îi spuse el.

– Așa s-ar părea, răspunse fratele său.

Ducele se instalează în capul mesei, făcând un semn scurt din cap, iar ceilalți îl urmară. Bineînțeles că recitară rugăciunea solemnă și lungă înainte de a li se servi cina. Se simțea ciudat știindu-se din nou în acest loc, își spuse marchizul, înconjurat de străini; în același timp era un sentiment incredibil de familiar. Și simți, după opt ani, ca și cum îi purtase după el în tot acest timp. Se simți din nou înlănțuit, de parcă nu s-ar fi eliberat niciodată de ei. Era un sentiment apăsător.

Își ridică privirea la sfârșitul rugăciunii și își văzu soția la capătul mesei, zâmbind, întorcându-se să discute cu William, care stătea lângă ea. Se simți ușurat că se căsătorise cu ea, că o adusese aici; pe moment aproape că simți afecțiune față de ea.

Charity minți la cină. Atunci când Marianne o întreabă despre familia ei pe acel ton trufaș care părea să îi vină atât de natural, Charity spuse adevărul despre tatăl ei – fără să menționeze despre datoriile acestuia – dar pretinse că era singură la părinți. În acest context fu din nou obligată să mintă, spunând că averea tatălui său fusese revendicată de o rudă îndepărtată, de sex masculin, și, în consecință, se văzuse nevoită să lucreze ca guvernantă.

Chiar dacă îi spusese mai devreme soțului ei că nu o atingeau jignirile rudelor sale, își dădu seama că nu ar fi suportat gândul ca frații și surorile ei să fie supuși disprețului voalat pe care era evident că acești

oameni îl simțeau pentru o familie considerată a fi atât de jos pe scara socială când ei o priveau cu atâta superioritate. Nu ar fi suportat să vadă ce efect avea asupra lor povestea bietului Phil.

Familia ei era proprietatea ei personală. Nu avea de gând să îi împartă cu acești oameni meschini. O parte din ea regreta că acceptase oferta ciudată a marchizului de Staunton – pentru mai multe motive, printre care și viața plină de minciuni pe care era acum obligată să o trăiască. O parte din ea încerca să se agațe de ideea că totul urma să fie bine la final – avea să se întoarcă în sânul familiei și nimeni nu i-ar mai fi putut despărți vreodată.

Ducele o privi din capul mesei după ce terminară de mâncat și ridică din sprâncene. Ea îi zâmbi – cât de greu îi era să continue să zâmbească, să refuze să se lase acaparată de atmosfera apăsătoare din casa aceea! – și se ridică în picioare ca să le conducă pe celelalte două doamne afară din cameră.

Claudia era singura care vorbea cu ea. Îi povesti lui Charity despre cei doi băieți ai ei, pe care Charity îi cunoscuse după ceai, în camera copiilor, și o rugă să treacă a doua zi pe la casa văduvei ca să îi vadă din nou.

– Cu toate că, adăugă ea, mâine așteptăm oaspeți. Atunci, cred că ar fi mai bine să vii de dimineață, dacă obișnuiești să te trezești devreme. Îndrăznesc să spun că faci asta dacă ești obișnuită să lucrezi cu copiii, zise ea fără ca asta să pară o ofensă.

Oaspeții – da. Ducele îi menționase la cină. Urmău să vină contele și contesa de Tilden, împreună cu fiica lor. Charity fu surprinsă să afle că așteptau musafiri, ținând cont că era evident că ducele avea probleme de sănătate, tocmai acesta fiind motivul pentru care îl chemase pe soțul ei acasă. Dar poate că acest conte și familia lui erau prieteni apropiați. Cu toate astea, ducele de Withingsby nu părea genul de persoană care să aibă prieteni apropiați.

Cu siguranță că sosirea oaspeților avea să o pună într-o situație și mai delicată. Cea mai ilustră persoană

pe care o cunoștea era Sir Humphrey Loring. Și adusesese cu ea foarte puține haine, nimic potrivit pentru o companie selectă. Dar nu își permise să intre în panică. La urma urmei, tocmai acesta era motivul pentru care fusese adusă aici, nu? Ca să fie o rușine.

- Lady Staunton, spuse Marianne atunci când domniile li se alăturară în salon, te rog să ne faci plăcerea de a te asculta cântând la pian. Nici nu are rost să te întreb dacă știi să cânți. Probabil că era una dintre îndatoririle rale de guvernantă.

- Într-adevăr, spuse Charity, ridicându-se în picioare. Și am avut cea mai bună profesoară, Marianne. Mama mea a fost cea care m-a învățat.

Pianul era un instrument magnific. Charity își dorise să cânte la el încă de când îl văzuse la ceai. Începu să cânte, conștientă fiind că ducele stătea în fața șemineului, că Marianne începuse să vorbească și să râdă cu frații săi și cu cumnata sa, că Lord Twynham se instalase comod pe canapea pentru un pui de somn după cină și că marchizul stătea în spatele ei.

- Minunat, iubita mea, spuse el după ce termină, cu un zâmbet pe chip, sărutându-i mâna. Nu vrei să mai cânți o piesă - pentru mine?

- Nu în seara aceasta, Anthony, răspunse ea, apropiindu-se ușor de el, privindu-l în ochi cu afecțiune înainte ca el să îi dea drumul la mână.

Când acceptase acest aranjament nu se așteptase să fie nevoită să joace un rol. Se simțea extrem de necinstită. Dar o mai deranjase ceva. Se ridică și traversă camera spre șemineu. Ezită un moment - ducele de Withingsby era un bărbat intimidant. Era atât de ușor să te obișnuiești să te ascunzi în fața lui. Iar aranjamentul lor spunea că nu trebuia să fie altceva decât umbra soțului ei. Dar nu avea de gând să se ascundă. Îl luă de mână și îi zâmbi când îi întâlni chipul uimit.

- Tată, zise ea, nu vrei să iei un loc? Pari obosit. Nu ai vrea să îți aduc o ceașcă de ceai?

Arăta foarte bolnav. Părea că voința era singurul lucru care îi permitea să se țină pe picioare.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare. Ai fi zis că nimeni nu mai putea să respire.

- Îți mulțumesc pentru grijă, milady, răspunse Exce-lența Sa după un lung moment de tăcere, dar prefer să rămân în picioare. Și nu obișnuiesc să beau ceai seara.

- Oh, spuse ea, simțindu-se pierdută, ținându-l de braț aparent fără nici un motiv. Atunci, am să rămân lângă dumneavoastră. Am observat că tablourile din această cameră reprezintă peisaje. Aveți și portrete? Portrete de familie?

- Avem o galerie, răspunse ducele în timp ce toți ceilalți continuă să asculte abia îndrăznind să respire. Cu portrete de familie, da. Mi-ar face deosebită plăcere să ți-o arăt mâine, milady.

- Mulțumesc, zise ea. M-aș bucura. E vreun portret cu dumneavoastră? Și cu... Anthony?

El își strânse buzele, amintindu-i și mai mult de soțul ei. Și îi povesti de tabloul de familie care fusese pictat cu numai doi ani înainte de moartea soției sale. Îi spuse despre portrete de familie mai vechi, inclusiv de două lucrări ale lui Van Dyck și de un alt tablou al lui Sir Joshua Reynolds.

Charity observă că mâna lui semăna cu cea a fiului său, cu degete lungi și manichiură impecabilă. Avea pielea palidă, iar venele vineții ieșeau în evidență. Nu mințise când își chemase fiul acasă, își spuse ea. Era grav bolnav. I se făcu milă de el. Se întrebă dacă era oare capabil de iubire. Se întrebă dacă își iubise soția. Se întrebă dacă își iubea copiii, dacă îl iubea pe soțul ei.

Și își reaminti că nu era interesată de familia aceea, că era acolo ca să joace un rol, ca să își asigure un viitor alături de propria familie. Voia să aibă cât mai puțin de-a face cu acest bărbat ciudat, rece, singur și cu familia lui tăcută, îngâmfată, tulburată. Și cu fiul lui, cu care

se căsătorise cu o zi numai în urmă și cu care dormise noapte trecută. Soțul ei. Soțul ei temporar.

Fuse o zi lungă și stranie. Era fericită că aproape se încheiase.

capitolul 8

Marchizul de Staunton se trezi la răsăritul soarelui și nu mai reuși să se culce la loc chiar dacă adormise greu în noaptea aceea. Se întinsese pe pat privind în penumbră către modelul familiar al baldachinului de deasupra. Stătuse la fereastră, bătând încet darabana în pervaz și privind întunericul luminat de lună. Razele ei se răsfrângeau în luciul lacului.

Era neliniștit. Revăzu cu ochii minții o mulțime de amintiri legate de ziua respectivă – chipul palid al tatălui său, transformarea lui Charles dintr-un băiat timid într-un tânăr înalt, încrezător, frumusețea matură a Claudiei, reticența lui William, formalismul Augustei, afecțiunea lui Marianne față de el, soția lui lângă tava cu ceai, soția lui făcând conversație cu Twynham și cu Will la cină, soția lui cântând bine la pian, soția lui braț la braț cu ducele, zâmbindu-i, obligându-l să discute cu ea.

Zâmbi la gândul celei din urmă amintiri. Ducele ura să fie atins. Nu zâmbea niciodată și nimeni nu zâmbea. Nimeni nu îndrăznea să înceapă o conversație cu el. Și, bineînțeles, nimeni nu îi spunea tată.

Era perfectă. Era mult mai potrivită decât șoricelul timorat pe care și l-ar fi dorit el inițial. Un șoricel ar fi fost pur și simplu disprețuit. Nu ar fi deranjat cu nimic atmosfera casei. Dar exact asta făcea ea, provoca panică și scandaliza. Fără îndoială că ducele de Withingsby cel foarte cuviincios și progeniturile lui o considerau vulgară. Nu era, însă în acea lume spontaneitatea era sinonimă cu vulgaritatea. Și era soția lui, viitoarea ducesă. Ei nu puteau suporta acest gând.

Și înțelese, în timp ce se uita pe fereastră, adevăratul motiv al insomniei lui. Ea se afla în camera vecină,

numai două încăperi îi despărteau. Era soția lui. Cu o noapte în urmă își consumaseră căsnicia, iar ea se arătase extrem de pasională. Nu l-ar fi deranjat deloc să repetă experiența, își dădu el seama cu surprindere – chiar dacă nu o considera atrăgătoare.

Se întorsese în pat fără să reușească să adoarmă, amintindu-și mirosul părului ei. Era ciudat felul în care un miros – sau absența lui – putea să te țină treaz. Săpun! Nu i se întâmplase niciodată să se simtă fermecat nici măcar de cel mai scump parfum. Își aminti cum îi mirosise părul în timp ce era deasupra ei, sporindu-și propria plăcere sexuală prin mireasma părului ei.

Fusese vorba de plăcere, nu de un simplu act carnal.

La răsărit se trezi din nou și nu mai reuși să adoarmă. Soarele strălucea în spatele perdelelor. Păsările începuseră să ciripească. Era un detaliu al vieții de la țară pe care îl uitase. Aruncă nervos așternuturile. Avea de gând să iasă puțin la aer, să își limpezească gândurile, să scape de sentimentul apăsător pe care îl simțea în casa aceea.

Dar când ieși pe ușa de la intrare câteva minute mai târziu, în drum spre grajduri, se opri pe treptele de marmură. Își văzu șoricelul cafeniu pe terasa de sub el. Charity se întoarse să îl privească. Era deja trează, aranjată și plecată la plimbare atât de devreme în zorii zilei?

– Bună dimineața, milady, zise el, uimit că somnul îl ocolise toată noaptea cu gândul la creatura aceea atât de banală – chiar și ochii ei erau umbriți de borul bonetei cafenii.

– Nu am putut să dorm, zise ea. Păsările și răsăritul soarelui au complotat împotriva mea. Încerc să mă hotărâsc dacă să merg spre lac sau spre deal.

– Spre deal, îi sugeră el. Este o plimbare foarte plăcută care te conduce spre un peisaj frumos prin parc, moșie și peisajul înconjurător.

– În cazul acesta, am să-ți ascult sfatul, răspunse ea. El se lovi cu cravașa peste cizme, nehotărât.

- Poate că mi-ai permite să te însoțesc? întrebă el brusc.

- Bineînțeles, spuse ea cu un zâmbet ușor.

Merse alături de ea, cu brațele pe lângă corp. Ea și le împreună la spate. Avea un pas mare, observă el, ca și cum ar fi fost obișnuită cu viața la țară. Dar avea și un mers delicat. Oare cum fusese viața împreună cu tatăl ei? De cât timp murise mama ei? Se simțea oare îngrozitor de singură? Oare tatăl ei chiar nu fusese în stare să îi lase o situație mai bună, știind că averea avea să fie revendicată de o rudă de sex masculin? Oare acesta refuzase să se ocupe de ea? Oare nu îi era dor de casa ei, de provincie, de viața unei lady? Oare trăise în sânul unei familii iubitoare? Avusese oare parte de iubire și în afara familiei - exista oare undeva un bărbat de care fusese nevoită să se despartă ca să lucreze ca guvernantă? Se simți ușurat când o auzi vorbind, dându-și seama de șirul gândurilor sale. Nu voia să fie curios în privința ei sau să știe mai multe detalii decât era nevoie.

- Tatăl tău este cu adevărat bolnav, spuse ea. Ai aflat ce e în neregulă cu el și cât este de grav?

Vorbise pe scurt despre asta cu Marianne seara trecută în salon.

- Are probleme cu inima, spuse el. În ultimele luni a mai avut câteva mici episoade cardiace. Doctorul l-a avertizat că următorul atac poate fi fatal. L-a sfătuit să nu se ridice din pat.

- Mi se pare că tatăl tău nu este genul de persoană care să asculte de sfatul altora, zise ea.

- Ai cea mai mare dreptate.

- Poate că te-ar asculta dacă ai vorbi tu cu el, zise ea. Poate că te-a invitat acasă în speranța că veți sta de vorba, că vei fi de acord să îi ridici de pe umeri povara titlului.

Anthony râse, deloc amuzat, iar ea își îndreptă privirea spre el.

- Îl iubești? îl întrebă ea într-o șoaptă timidă.

El începu din nou să râdă.

- Ce întrebare ridicolă, milady! spuse el. Nu am mai vorbit de opt ani. În tot acest timp am făcut deliberat toate lucrurile pe care el le urăște. Am trăit primejdios, m-am implicat în afaceri și investiții, am făcut o avere fără ajutorul lui și am devenit...

- Un libertin, completă ea când îl văzu ezitând.

- M-am eliberat de el și de întreaga familie. Când m-am întors, am făcut-o fiind eu însumi, în condițiile impuse de mine. Nu, nu îl iubesc. Nu am ce să iubesc. Și nu am capacitatea de a iubi, chiar dacă aş avea ce să iubesc. Ai avut perfectă dreptate ieri, atunci când m-ai comparat cu tatăl meu.

- De ce te-a chemat înapoi? întrebă ea.

- Ca să își impună încă o dată voința asupra mea, răspunse el. Ca să mă transforme în acea persoană pe care și-a dorit-o mereu, chiar de la nașterea mea, ca să fiu vrednic să duc mai departe tradițiile pe care el le-a respectat cu atâta strictețe.

- Și poate ca să își vadă fiul înaintea sa moară, adăugă ea.

- Spune-mi, milady, zise ușor iritat, obișnuiești să citești romane de dragoste? Aiureli sentimentale? Ai în minte o scenă cutremurătoare pe patul de moarte în care tatăl și fiul, cu ochii în lacrimi, înconjuțați de ceilalți membri ai familiei, care suspină și ei pe fundal, fac în cele din urmă pace? Și că își declară în ultimul ceas dragostea unul față de celălalt? Și își promet că se vor întâlni în rai? Titlul cărții ar putea fi chiar *Iertare și pace*. Sau *Fiul risipitor*, cu toate că acest titlu a fost deja adjudecat, nu-i așa?

- Însă nu într-un roman sentimental, răspunse ea. Ci în Biblie, milord.

- Ah. *Touché*, zise el.

Ea îi zâmbi, dar nu mai spuse nimic. Era agitat. Tăcerea ei îl privă de ocazia de a-și descărca nervii pe ea. Ajunseră la dumbrava cu flori, iar cărarea pietruită începu să urce. Curând ajunseră după o cotitură la micuța

construcție în stil grecesc, de unde aveau o priveliște amplă spre casă și lac.

Poate că venise momentul să afle motivul adevărat pentru care se căsătoriseră.

- Excelența Sa m-a chemat acasă ca să mă însoare cu mireasa pe care mi-a ales-o acum șaptesprezece ani, zise el și simți o satisfacție meschină când o văzu întorcându-și privirea spre el. O căsătorie dinastică, după cum îți poți da seama, milady. Domnișoara este fata contelui de Tilleden, un nobil de spiță veche și cu mare avere, un bărbat la fel de important ca însuși Withingsby.

Ea făcu ochii mari - putea să îi vadă clar chiar și pe sub borul bonetei.

- Ei sunt oaspeții care vin astăzi, spuse ea.

El zâmbi.

- Mă așteptau să vin acasă, să am o foarte scurtă logodnă cu Lady Marie Lucas, să sărbătorim mâine-seară evenimentul cu un bal și să ne căsătorim până la sfârșitul verii, explică el. Ulterior, urma să îmi fac datoria de a-i oferi moștenitori și moștenitoare în fiecare an, timp de douăzeci de ani. Ducesele de Withingsby sunt alese din rândul domnișoarelor tinere, ca să fie fertile mulți ani. În definitiv, e și păcat să irosești o așa descendență pe doi, trei copii, nu?

Ea se opri. Erau față-n față.

- Așa că ai dat anunț pentru o guvernantă și ai cerut-o în căsătorie pe candidata aleasă, spuse ea. Ce glumă bună! continuă ea, fără să pară amuzată.

- Așa m-am gândit și eu, zise el, încruntându-se. Încă mai cred asta. Musafirii ajung în această după-amiază, fără să știe că vin degeaba.

Îl privi în ochi, iar el simți din nou impulsul de a se da înapoi. Dar nu o făcu. Era ceva ciudat în ochii ei. Furie? Dispreț? Ridică din sprâncene.

- Milord, cred că nu ai fost tocmai sincer cu mine, spuse ea. Nu am știut că voi fi folosită pe post de instrument de tortură. Dacă aș fi știut, tind să cred că ți-aș fi refuzat oferta.

- Tortură? se miră el.

- Câți ani are? întrebă ea.

- Șaptesprezece, răspunse el.

- Și vine azi aici așteptându-se la o logodnă, zise ea, doar ca să descopere că ești deja căsătorit... cu mine. Cu o femeie mai în vârstă decât ea și de un rang inferior. Oh, da, milord, trebuie să te felicit. Este un plan diabolic și funcționează de minune.

Disprețul ei tăcut îl scandaliză. Cum îndrăznea?

- Milady, spuse el, mie mi se pare că erai pregătită să accepți banii mei și să fii bogată pentru tot restul vieții. Ai pus prea puține întrebări despre care aveau să fie atribuțiile tale în calitate de soție a mea. Singura întrebare care a părut să te preocupe era legată de capacitatea mea de a duce la bun sfârșit oferta financiară. Ai negociat un preț mai bun. Ai insistat asupra unei clauze care să garanteze că vei continua să primești o rentă anuală chiar și dacă ar fi să mor înaintea ta. Și acum ai pretenția să îmi dai lecții de moralitate?

Ea îl privi sfidătoare, dar se îmbujoră puternic.

- Nu i-am făcut nici un fel de promisiune lui Lady Marie Lucas, zise el. Nu am avut niciodată nici cea mai mică intenție să mă însor cu ea.

- Dar nu te-ai gândit să îi scrii tatălui tău ca să îi explici situația, zise ea, să îi spui pe un ton ferm că nu vrei să faci asta și că ar trebui să îl informeze pe contele de Tilden în privința deciziei tale? În loc să faci asta, te-ai căsătorit cu mine și m-ai adus aici ca să îi umilești pe toți.

- Da, răspunse el scurt, complet enervat de faptul că îl făcea să se simtă vinovat.

Nu avea nici un motiv pentru care să se simtă vinovat. Era vorba despre viața lui. Își exprimase clar punctul de vedere în urmă cu opt ani, iar dacă tatăl său nu înțelese mesajul, atunci avea de gând să îi explice din nou.

Ea deschise gura, de parcă ar fi dat să vorbească, dar o închise și începu din nou să meargă. El o urmă.

- Poate că e mai bine pentru biata fată, zise ea în cele din urmă. Nu știu cum te-ai comporta cu o fată de șaptesprezece ani.

- Bineînțeles că tu știi mult mai bine cum să relaționezi cu mine, răspunse el.

- Nu se va ajunge la asta, spuse ea. Când voi putea să plec? După umilința de astăzi?

- Nu, răspunse el. O să mai am nevoie de tine.

Trebuia să mai rămână, deși nu ar mai fi avut de ce s-o facă după ziua de astăzi. Ar fi putut la fel de bine să se întoarcă la viața lui, având certitudinea că familia lui nu l-ar mai fi deranjat niciodată. Dar odată ce venise acasă, știa că nu va putea pleca din nou, nu atât de repede, nu atât de ușor. Tatăl său era bolnav, probabil chiar pe moarte. William și Charles erau frații săi. Marianne și Augusta erau surorile sale. Acum că îi revăzuse simți din nou povara acestor relații. Într-o bună zi - poate în curând - avea să devină capul familiei. Nu, trebuia să se clarifice situația înainte să plece de la Enfield - înainte de a-și elibera soția. Nu era sigur cum avea să se întâmple acest lucru - nu era deloc sigur.

Continuă să se plimbe în tăcere până ce ea observă foișorul de piatră și se opri din nou.

- Mergi în față, îi spuse el. Priveliștea este încântătoare. E chiar și o băncuță în pavilion dacă vrei să te odihnești puțin.

Ea îi urmă sfatul, dar nu se așeză. Rămase multă vreme în fața construcției, uitându-se spre casă, admirând priveliștea. Era un peisaj superb, scăldat în primele raze ale dimineții. Dacă din casă auziseră un cor de ciripituri, aici se auzea și mai intens.

- Totul o să îți rămână ție, spuse ea după o pauză lungă. Părea să vorbească mai mult cu ea însăși decât cu el. Cu toate acestea, nu simți nevoia să îl dai mai departe către fiul tău.

El o privi brusc. Charity stătea cu spatele drept, cu fruntea sus. O astfel de postură mândră, dreaptă era

caracteristică ei, își spuse el. În alte veșminte ar fi părut o ducesă. În alte veșminte ar fi fost frumoasă. Acest gând îi dădu fiori. E adevărat, o rochie nu te face neapărat mai frumoasă – dar ajută. Dar el era deja destul de familiarizat cu chipul ei ca să recunoască – cu greu – că era mult mai frumoasă decât i se păruse la început. Purta o mască banală la interviul de pe Upper Grosvenor Street. Ochii fuseseră cei care aproape că o dăduseră de gol și avusese grijă să și-i țină ascunși.

– Ai face bine să speri să nu mă răzgândesc, zise el, privind-o din cap până-n picioare.

Ea îi întoarse privire – și roși.

– Nu intenționez să mă răzgândesc, continuă el în ciuda valului de dorință pe care cuvintele și înfățișarea ei le treziseră în el. Tot ce s-a întâmplat între noi acum două nopți, chiar dacă plăcut, a fost o greșală. Care s-ar putea să aibă consecințe. Sper că nu o să fie cazul. Dar poți să stai liniștită, nu te voi mai supune niciodată primejdiei de a rămâne însărcinată.

Ea nu își dezlipi privirea de la el, chiar dacă era îmbujorată. Își aplecă ușor capul, continuând să îl privească.

– Cred că ți-ai iubit foarte mult mama, zise ea.

O clipă, aproape că fu orbit de furie. Își încheștă strâns mâinile la spate, respiră profund și fu recunoscător pentru controlul de fier cu care reușise întotdeauna să își tempereze firea.

– Mama mea, spuse el încet, nu este un subiect de discuție între noi doi, milady. Niciodată. M-am făcut înțeleș?

– Da, răspunse ea. Am înțeleș.

– Mai vrei să urcăm? întrebă el arătând spre poteca ascendentă. Mai sunt alte peisaje la fel de frumoase.

Ar fi trebuit să călărească, își spuse el. Ar fi trebuit să rămână singur.

– Mai bine nu, răspunse ea. Am stabilit cu tatăl tău să îmi arate galeria cu portrete după micul dejun,

dar o să mă străduiesc să nu îl rețin prea mult. O să încercă să îl conving să se odihnească.

- Sigur, zise el zâmbind.

- Și apoi intenționez să o vizitez pe Claudia, continuă ea.

El dădu politicos din cap. Sigur, las-o să facă și asta. Las-o să se împrietenească cu Claudia și cu Will, cu toată lumea dacă vrea. Avea să descopere că era mai dificil decât credea. Las-o să se împrietenească cu Tilden și cu Lady Marie după-amiază. În dimineața aceasta avusese toate motivele să se simtă învingător. Dar ea reușise să îl neliniștească.

- În cazul acesta, dă-mi voie să te conduc acasă pentru micul dejun, zise el. Cu toate că se îndoia sincer că ceilalți se treziseră.

- Poate că, spuse ea, ai vrea să mă însoțești? La Claudia, vreau să spun. Nu ai prea avut ocazia să vorbești cu fratele tău ieri. Și presupun că încă nu ai făcut cunoștință cu nepoții.

- Cu moștenitorii mei după William? întrebă el. Nu, nu i-am cunoscut. Din păcate, am alte planuri în dimineața asta.

Ea ocoli foișorul, iar el o urmă și începură să coboare panta. Merseră în tăcere, fără să se atingă.

Dar vorbi din nou, în timp ce se apropiau de casă - reținut, deloc sigur că voia să facă ce urma să propună.

- Aș putea amâna planul din dimineața asta, zise el. Poate că am să te însoțesc la casa văduvei. Aflase seara trecută că acolo locuiau William, Claudia și cei doi fii ai lor. La urma urmei, ne-am căsătorit acum două zile și suntem foarte îndrăgostiți unul de celălalt, cu siguranță nu vrem să stăm nici o clipă despărțiți. Tonul lui sună răutăcios chiar și în propriile urechi.

- Iar William este fratele tău, spuse ea zâmbindu-i.

Da. Iar William era fratele lui. Iar unele fantome trebuiau lăsate să-și găsească liniștea, după cum își dăduse seama cu o zi înainte.

*

Poate că ducele de Withingsby nu avea capacitatea de a iubi, își spusese Charity, chiar dacă nu era pe deplin convinsă de asta – nu credea că o ființă umană nu poate fi capabilă de iubire. Dar cu siguranță că era capabil de o mândrie la graniță cu iubirea.

Era deja la micul dejun atunci când ea și soțul ei se întoarseră de la plimbarea matinală și intrară în salon împreună. Se ridică și făcu o scurtă plecăciune în fața ei, în timp se îi studie rochia cafenie și cocul simplu – nu își chemase camerista în zorii zilei – cu o privire trufașă.

Imediat după micul dejun o duse în galerie, care se întindea pe toată lungimea casei, și începu să îi arate portretele de familie și să îi descrie membrii și, în unele cazuri, pe artiștii care pictaseră tablourile. Dădu dovadă de o mândrie și de o emoție pe care nu le mai observase la el.

– Personajele pictate de Van Dyck, spuse ea, apropiindu-se de un tablou care arăta o adunare de familie, arată la fel. Și nu mă refer numai la bărbile ascuțite, la mustățile curbate sau la părul în bucle, specifice acelei perioade. Mă refer la forma fețelor și a ochilor – și la umerii căzuți. Picturile lui sunt ușor de recunoscut.

– Și cu toate astea, zise el, cred că vei fi de acord, milady, că ducele de Withingsby din acest tablou seamănă foarte mult cu soțul tău.

Chiar așa era. Ea zâmbi.

– La fel de bine cum seamănă și cu dumneavoastră, tată, replică ea. Dar nu cred că am văzut vreodată un tată și un fiu care să semene atât de bine unul cu celălalt. „Și care să se iubească și să se urască atât de tare”, gândi ea. Nu credea că se înșela.

– Se pare că acel terier, zise el, arătând cu bastonul spre un câine micuț care stătea în brațele unui băiat cârlionțat, îmbrăcat în satin, i-a salvat viața tânărului său stăpân când acesta a căzut într-un șanț și s-a lovit la cap. Câinele a lătrat fără încetare până au venit ajutoare.

- Pe băiatul care îl ține în brațe? întrebă ea, apropiindu-se să îi studieze pe cei doi.

- Da, moștenitorul ducelui, răspunse el. Strămoșul meu.

- Oh! Charity se întoarse și îi zâmbi larg. Așadar, îi datorați viața și acelui câine.

- Iar tu îi datorezi viața soțului tău, milady, răspunse el, ridicând din sprâncene.

- Da.

Roși, fără să își dea seama de ce. Dar înțelese de ce când văzu că socrul ei îi observase îmbujorarea și că o atribuisese motivelor greșite. Roși pentru că îl mințea, pentru că, deși era căsătorită cu fiul lui, nu era cu adevărat soția acestuia. Nu voia să îl mintă. Ar fi fost mult mai bine dacă soțul ei ar fi venit singur la Enfield Park ca să îl înfrunte pe Excelența Sa, ca să își reafirme dorința de a-și trăi viața după bunul său plac și de a-și alege mireasa după același principiu.

Se îndreptă spre următorul tablou, apoi spre următorul până ajunseră la cel mai recent. Ea îl admiră în tăcere, așa cum făcu și el.

Părea mult mai tânăr în acel tablou. Semăna și mai mult cu fiul lui, cu părul lui negru, cu o culoare sănătoasă în obraji. Marchizul de Staunton - mândru, tânăr, chipeș - stătea lângă el. Celălalt tânăr cu siguranță era Lord William, chiar dacă arăta diferit față de bărbatul pe care îl cunoscuse cu o zi în urmă, și nu numai din pricina vârstei. Părea vesel și relaxat. Marianne nu se schimbase prea mult. Băiatul acela solemn trebuia să fie Charles. Nimeni nu zâmbea, cu toate că William părea să surâdă în sinea lui.

- Cred că era frumoasă, spuse Charity. Se referi la ducasă, care stătea lângă soțul ei, privindu-l cu drag. Chiar dacă nu avea o înfățișare la fel de plăcută ca a celorlalți, părea, în mod ciudat, centrul de interes al tabloului, atrăgând toate privirile asupra ei, chiar mai mult decât copilul sau decât ducele cel semeț, mai mult decât fiul ei cel mândru. Charity își spuse că pictorul probabil

că fusese fascinat de ea. Avea o frumusețe trecută, cu toate că probabil pictorul îi diminuase trecerea frumuseții. Dar nu ignorase tristețea din ochii ei.

- A fost cea mai frumoasă femeie la vremea ei, zise brusc ducele.

Oare acesta fusese motivul pentru care se căsătorise cu ea? Pentru frumusețea ei? Oare o iubise? Îi născuse treisprezece copii. Dar acest lucru nu era o dovadă nici de iubire, nici de lipsa acesteia. Era mama lui Anthony, își zise Charity. Femeia aceea pentru care avea sentimente atât de puternice încât se transformase într-un sloi de gheață în dimineața aceea atunci când îi sugerase că o iubise.

- Era fiica cea mare a unui duce, continuă Excelența Sa. De mică a fost crescută în ideea de a deveni soția mea. Și-a făcut datoria până în ziua morții.

Până în ziua în care o născuse pe Augusta. Charity simți fiori pe șira spinării. Oare o iubise? Poate chiar mai important - oare ea îl iubise pe el? Își făcuse datoria...

„Sunt fiica unui gentleman“, ar fi vrut ea să spună. „Am fost crescută să fiu o lady. Și eu îmi cunosc datoria și am să mă supun până la sfârșitul zilelor mele.“ Dar nu era tocmai adevărat, nu? Se căsătorise de-abia acum două zile și făcuse deja tot felul de promisiuni care aveau să fie încălcate. Își bătuse joc de instituția căsătoriei - de dragul banilor. Soțul ei avusese dreptate în dimineața aceea, când ea fusese scandalizată să afle adevăratul motiv pentru care se însurase cu ea în grabă și pentru care o adusese aici. Simți un junghi de vinovăție și rămase surprinsă să constate că se simțea atât de în defensivă, atât de dornică să se justifice în fața acestui bărbat neînduplecat care nu zâmbea niciodată și care părea să nu le fi dat nici un strop de iubire copiilor săi.

- Tată, zise ea, luându-l de braț, deja stați în picioare de mult timp. Sunt foarte recunoscătoare că m-ați adus aici să-mi prezentați familia dumneavoastră - familia lui Anthony. Dar permiteți-mi să vă duc undeva să vă odihniți. Spune-mi unde.

- Presupun că Staunton nu s-a oferit să te îmbrace într-o manieră potrivită noului tău statut, zise el.

O lăsă fără glas. Era perfect conștientă de rochia ei ponosită, de care ar fi trebuit să se schimbe pentru micul dejun și categoric pentru această vizită la galerie. Dar avea puține haine de schimb. Nu îi dădu drumul.

- Ne-am căsătorit în grabă, tată, zise ea. Anthony și-a dorit să venim de îndată aici. Își făcea griji pentru starea dumneavoastră de sănătate. Nu am avut timp să mergem la cumpărături. Nu mă deranjează. Hainele nu sunt importante.

- Din contră, răspuse el, aspectul fizic este cel mai important - mai ales pentru o femeie de rangul tău. Ești marchiza de Staunton, milady. Și bineînțeles că s-a căsătorit cu tine în grabă. Mă întreb dacă știi care este motivul pentru care a făcut acest pas. Milady, ești chiar atât de naivă încât să crezi că ești iubită pentru înfățișarea ta, pentru câteva sărutări pe mână și pentru activitățile conjugale care, fără îndoială, au avut loc în dormitorul tău seara trecută? Dacă ai speranța iubirii și a unui final fericit, cu siguranță că vei fi grav rănită.

Ea înghiți în sec.

- Tată, cred că eu și Anthony trebuie să stabilim cursul căsniciei noastre și gradul de iubire pe care îl împărtășim, spuse ea pe un ton calm, dar cât de poate de hotărât.

- În cazul acesta ești cu adevărat nesăbuită, răspuse el. Nu există nici un „noi” într-o căsătorie ca a voastră. Există numai Staunton. Nu ești o soție, ci un bun, milady, de un rang suficient de inferior, încât să îmi demonstreze cât de mult mă disprețuiește. O să îți faci copii ca să se dea în spectacol în fața mea și în fața lumii întregi de inferioritatea legăturilor mamei lor.

Acesta era felul în care își câștiga ea banii, își spusese Charity, ținându-l încă de braț, aproape amețită de durere. Pentru Phil. Pentru Penny. Pentru copii. Nu avea de gând să uite scopul pentru care se afla acolo.

Cât de fericită era acum că avusese înțelepciunea de a se declara fiică unică.

- Vă simțiți trădat? îl întreabă ea. Sunteți supărat că m-am căsătorit cu Anthony?

El nu răspunse imediat.

- Și dacă aș fi supărat, milady, zise el în cele din urmă, Staunton nu va avea niciodată satisfacția de a afla asta. O să vezi că am și eu resursele mele. Majoritatea jocurilor sunt menite să fie jucate în doi. Iar majoritatea jocurilor sunt cu atât mai interesante atunci când participanții joacă cu aceeași pricepere și entuziasm. Da, scumpă doamnă, mă simt obosit. Te rog să mă conduci în bibliotecă și să rogi menajera să îmi aducă ceva de băut. Poți să îmi citești ziarul în timp ce mă odihnesc puțin. I-ai promis lui Lady William că o s-o vizitezi în dimineața aceasta? Am să te rog să mai rămâi o oră. Fiul meu a venit ieri acasă și mi-a adus o noră. E de datoria mea să încerc să o cunosc. Nu m-ar surprinde să aflu că m-aș putea atașa de ea.

Vorbi pe un ton rece, cu o privire neînduplecată. Dar nu trebuia să fii un geniu, își spuse Charity, ca să înțelegi ce joc hotărâse să joace Excelența Sa. Bineînțeles, știuse de la bun început că avea să fie un pion. Doar că nu știuse cât de elaborat avea să devină rolul său. Însă se părea că primea indicii noi cu fiecare ceas.

Simțea că merita fiecare clipă de disconfort prin care trecuse deja și care avea să vină.

capitolul 9

Nu era nerăbdător să vadă cum aveau să decurgă evenimentele din acea zi. Nu se simțea deloc în largul lui. Se așteptase la un sentiment de triumf. Sentiment care nu îl părăsise, bineînțeles, dar pe care soția sa reușise să îl tocească în timpul plimbării de dimineață când îl acuza de cruzime. Cruzime față de o tânără pe care și-o amintea pur și simplu ca pe o copilă simplă și stângace care obișnuia să se joace cu Charles.

Dacă ar fi venit singur, probabil că ar fi ajuns să se însoare cu ea, își spuse. Chiar și după cei opt ani de independență și cu convingerea că se eliberase de influența tatălui său. Dacă ar fi venit singur acasă și dacă Tillden ar fi adus-o pe fiica lui, i-ar fi fost extrem de greu să evite logodna la care toată lumea se aștepta. Asta ar fi fost mai crud decât să fi refuzat.

Nu era un om rău, ci era un om care voia să fie lăsat în pace, să își trăiască liniștit viața. Însă moștenitorul unui ducat nu era stăpân peste viața sa; decât dacă ar fi fost dispus să facă orice ca să își obțină independența.

Mergea pe alee alături de soția lui, în drum spre casa Claudiei. Nu avusese timp să pună în balanță sentimentele sale legate de această vizită. Nu voia să o facă. Se întrebă dacă William era acasă. Se întrebă dacă era nevoie să facă cunoștință cu copiii.

- Ați fost în sat mai devreme? îl întrebă soția lui.

- Da, răspunse el. Am fost să vorbesc cu doctorul ducelui. L-au adus tocmai din Londra ca să se îngrijească de sănătatea lui, dar se plânge că este jignit și ignorat la fiecare pas.

- Tatăl tău este cu adevărat bolnav, spuse ea. Obosește foarte ușor.

- E pe moarte, zise el. Chiar are probleme cu inima. Este foarte slăbit. Poate să aibă oricând un nou atac sau mai poate să o țină așa cinci ani. Dar refuză să se odihnească și să transfere responsabilitățile sale către un administrator, după cum a fost sfătuit să facă.

- Atunci trebuie să îl convingem noi să facă asta, zise ea.

Traversară podul și se opriră să admire râul, pajiștile și copacii printre coloane.

„Noi?” Se uită la ea sever și ridică din sprâncene.

- Noi trebuie să facem asta? întrebă el.

Tonul lui o alertă și își întoarse privirea spre el.

- Te-a chemat acasă, spuse ea. Probabil că nu i-a fost ușor să facă asta, să facă primul pas, un bărbat atât de mândru ca el. Vrea să lase lucrurile în ordine, milord. Ar fi vrut să te vadă căsătorit cu femeia pe care ți-a ales-o. Voia să vadă că preiei frâiele familiei ca să poată sta liniștit, ca să accepte sfârșitul știind că viitorul rămâne pe mâini bune.

- Voia să trăiască din nou sentimentul de putere, zise el scurt.

- Poți să-i spui cum vrei, zise ea. Dar te-ai întors. Oh, a fost în condițiile impuse de tine, după cum ții morțiș să ne reamintești, atât mie, cât și ție. Dar nu erai obligat să vii. Ți-ai construit propria viață, propria avere. Ai plecat fără intenția de a te mai întoarce vreodată. Dar ai făcut-o. Mai mult decât atât, te-ai mai și căsătorit cu o necunoscută înainte de a te întoarce. Și te-ai întors.

Avea acea capacitate de a-l irita profund. Probabil că vorbea guvernanta din ea, își spuse el.

- Ce încerci să-mi spui, milady? întrebă el.

- Că nu ai scăpat niciodată de sub controlul lui, zise ea. Că încă îți iubești tatăl.

- Încă, milady? zise el. Încă? repetă el. Capacitatea ta de observație este deficitară, pot să vă asigur de asta. Nu ai văzut că nu există nici un strop de iubire în familia

asta – în soțul tău? Vezi ce vrei să vezi cu sensibilitatea ta tipic femeiască.

– Și el te iubește, continuă ea.

Făcu un gest de nerăbdare cu mâna și o invită să își continue drumul. Priveliștea pitorească nu reușea să îi impresioneze în dimineața aceea.

– Poți să te asiguri că ultimele lui zile sunt unele liniștite, spuse ea, și, de asemenea, cred că poți să rezolvi unele probleme pe care le ai cu tine însuși. Bineînțeles, trebuie să trecem peste episodul jenant din după-amiaza aceasta și să acceptăm că logodna la care sperase tatăl tău nu va avea loc. Dar încă există o șansă ca lucrurile să ia o întorsătură favorabilă. Poți să rămâi aici – îndrăznesc să spun că nu există niciun motiv atât de important pentru care să te întorci în Londra. Și cred că este posibil ca tatăl tău să ajungă să mă accepte, poate chiar să mă simpatizeze puțin.

Erau atât de multe lucruri din micul ei discurs la care ar fi putut obiecta că rămase fără cuvinte timp de câteva clipe.

– Crezi că domnia ta ar putea ajunge să te simpatizeze puțin? Întrebă el în cele din urmă. Pe lângă toate lucrurile care era în neregulă cu ea, oare femeia aceasta era și nebună?

– Mi-a arătat galeria, zise ea, și a fost un efort foarte mare pentru el. Mi-a permis să îl ajut să meargă în bibliotecă și să îi dau un scaun pe care să-și întindă picioarele și o pernă pe care să își odihnească capul. Mi-a dat voie să îi citesc ziarul în timp ce se odihnea. Mi-a spus că singurul motiv pentru care m-a lasat să plec după o oră era pentru că deja îi promisesem Claudiei că voi merge în vizită.

Nemernicul acela! Rămase din nou fără cuvinte.

– Știu că ai venit aici vrând să te răzbuni, spuse ea, dar poți alege să rămâi pentru un motiv mult mai nobil, mylord. Putem să îl facem fericit.

– Noi. Dacă nu ar fi fost atât de cuprins de furie, aproape că ar fi izbucnit în râs la simpla idee că Ducele

de Withingsby ar putea fi fericit. My lady, am impresia că uiți ceva foarte important. Domnia sa poate să mai trăiască alți cinci ani, poate chiar mai mult. Chiar crezi că avem noi posibilitatea de a-l face fericit în tot acest timp? Cum? Dovedindu-i că avem căsnicia perfectă? Dăruindu-i nepoți? Ești sigură că vrei să dezvoltăm aranjamentul nostru financiar astfel încât să investim atâta timp și, ah, energie?

O lăsase fără cuvinte, în cele din urmă. Și, după cum se aștepta, văzu bujorii din obrazii ei. Dar o idee încolți brusc în mintea lui. Ea nu avea familie. Probabil nici prieteni. Nu avea pe nimeni. Poate că... Ce încerca oare să pună la cale?

- Poate că, zise el privind-o lung, chiar asta îți dorești, my lady. Poate că vrei să urmezi exemplul mamei mele cu șaptesprezece sarcini în următorii douăzeci de ani. M-aș putea lăsa convins să mă supun dorințelor tale. La urma urmei, rolul meu în acest plan ar fi unul destul de mic - și deloc neplăcut.

- Aș fi nesăbuită, răspuse ea, să îmi doresc să ne prelungim relația, my lord. Nu ești nu om plăcut. Singurul motiv pentru care te suport este pentru că, vreau să cred că undeva în spatele privirii tale reci se ascunde o persoană care s-ar putea face plăcută dacă nu s-ar feri atât de mult. Iar ideea unei familii mari nu este una înspăimântătoare. Se întâmpla. Agonia pierderii unui copil este adesea înduioșată de iubirea și căldura familiei.

- Sunt sigur că știi multe despre asta, zise el. Auzi atitudine batjocoritoare din glasul său și văzu lacrimile din ochii ei. Ea nu avea pe nimeni. Îi muriseră și părinții și avea numai douăzeci și trei de ani.

- Îmi pare rău, se grăbi el să spună. Te rog să mă ierți. Am vorbit fără să gândesc și te-am rănit.

Îl privi cu ochii plini de lacrimi. Cum de reușise să se convingă că era o fată banală? Se întrebă el. Însă starea de nervozitate nu lăsă loc de jenă. La naiba, începea să o vadă ca pe o ființă umană. O femeie cu sentimente.

Nu voia să fie nevoit să se preocupe de sentimentele altcuiva. Pentru numele lui Dumnezeu, oare când fusese ultima oară când își ceruse scuze? Sau când se simțise atât de muștrat de vinovăție?

- Îl ai pe tatăl tău, zise ea, ai frați, surori, nepoți și nepoate. Sunt toți alături de tine. Poate că mâine, luna viitoare sau anul viitor nu vor mai fi aici. Poate că va trebui să te desparți de ei și poate că n-o să-ți fie ușor să îi reîntâlnești, poate că o să fie de-a dreptul imposibil. Te-ai ținut departe de familia ta timp de opt ani din cauza mândriei tale, din cauza altor motive despre care nu știi nimic. Ai primit o a doua șansă. Viața nu-ți dă prea multe șanse.

Dumnezeule! Dumnezeule! La naiba! Se căsătorise cu o credincioasă. Una cu ochii mari, fermecători în care i-ar fi foarte ușor să se piardă, dacă nu avea grijă.

O avalanșă de frunze căzu peste ei și îi întrerupse gândurile. O văzu pe soția lui acoperindu-și chipul surprinsă, încercând să se ferească. Auziră chicoteli înfundate. Da, el și Will făcuseră cândva același lucru, cu pietriș, și fuseseră pedepsiți cu asprime de grădinar, care le alinase durerea după bătaie promițându-le că nu avea să îi povestească episodul tatălui lor.

Soția lui își lăsă capul pe spate și se uită în sus.

- Vine toamna, spuse ea cu voce tare, pe un ton și cu o expresie exagerat de uluite, așa că toate frunzele cad din copaci. Milord, cred că, dacă ridici bastonul și lovești ușor crengile mai joase, o să cadă și mai multe.

Se auziră alte chicoteli înăbușite.

- Nu e toamna, milady, spuse el, elfii sunt de vină. Dacă îi îmboldesc cu bastonul se prea poate să cadă din copaci și să își rupă gâtul. Poate că ar trebui să îi las să coboare singuri.

Chicotelile se transformară în râsete cristaline, iar unul din băieți coborî pe alee, în fața lor. Era murdar, dezordonat și îmbujorat.

- Te-am văzut venind, mătușă Charity, zise el, și am la pândă.

- Iar noi am căzut în capcană, răspunse ea. Privi din nou în copac. Ai rămas blocat acolo, Harry?

Chiar asta se întâmplase. Se părea că puștiul se pricepea de minune să se cațăre în copaci, dar îi era imposibil să se dea jos - sau cel puțin asta le povesti fratele lui. Marchizul se ridică și îl ajută să coboare. Era la fel de murdar ca și celălalt băiat. Era blond, cu ochii verzi și foarte micuț. Așa ar fi arătat și fiul lui, își spuse marchizul, dacă s-ar fi căsătorit cu...

- Te rog să faci o plecăciune în fața unchiului tău, Anthony, o auzi pe soția lui spunând. Acești doi elfi sunt Anthony și Harry, milord.

- M-au botezat după dumneavoastră, domnule, spuse băiatul mai mare. Așa mi-a zis *papa*.

Ah. Nu știuse asta. Așadar, aceștia erau copiii lor, băieții lui Will și ai Claudiei.

- Mă duc s-o anunț pe mama că ați ajuns, spuse Anthony, îndreptându-se spre casă.

- Și eu mă duc să-l anunț pe *papa*. Să nu-i spui tu primul, Harry.

Harry goni în urma lui. Nu avea cum să îl prindă din urmă, bineînțeles. Frații mai mici nu reușeau niciodată să facă asta. Trebuiau să aștepte să crească, pentru a fura și minți.

- Cred că suntem aproape de casă, zise soția lui zâmbindu-i.

- Da. Și Will probabil că era acasă. Ia-mă de braț. La urma urmei, se presupune că suntem îndrăgostiți.

- În cazul acesta, te rog să zâmbești, îi reaminti ea.

- Asta și am de gând să fac, făgădui el înverșunat.

Nu doar zâmbi. O prinse de după talie și o trase mai aproape de el în timp ce se îndreptau spre casă, traversând grădini frumos îngrijite. Însă Charity simți că avea brațul încordat. La fel erau și zâmbetele lor atunci când

Claudia și William le ieșiră în întâmpinare. Cei doi băieți alergau în fața lor.

Dar măcar zâmbeau. Zâmbeau cu toții.

- Charity, zise Claudia, mă bucur atât de mult că ai venit. Și că l-ai adus și pe Anthony. Minunat.

- Anthony. William dădu din cap. Milady... Părea chiar rușinat. Charity. Bine ați venit.

Era ceva la mijloc, își spuse Charity, ceva foarte puternic. Mai mult decât faptul că marchizul îi părăsise acum opt ani. Cei doi se căsătoriseră cu o lună înainte de plecarea lui. Cu o lună înainte de nașterea Augustei, cu o lună înainte de moartea ducesei. Claudia era foarte frumoasă. William și fratele lui mai mare erau de vârste apropiate. Oare și soțul ei fusese îndrăgostit de Claudia?

- Mulțumesc, zise ea. Aveți o casă foarte frumoasă. Ca să fiu sinceră, când am ajuns ieri am crezut că este însăși Enfield Park și am fost profund impresionată.

Toți începură să râdă - toți. Nu îl mai auzise niciodată pe soțul ei râzând. Acesta o privi cu tandrețe - chiar ar fi trebuit să se facă actor, își spuse ea.

- Nu mi-ai spus asta ieri, iubita mea, zise el.

- Ai fi râs de mine, răspunse ea, și nu îmi place când se întâmplă asta. În plus, chiar rămăsesem fără cuvinte. Mi-am ținut maxilarul încheștat ca să nu-mi clănțâne dinții. Habar n-ai cât am fost de emoționată.

- Cu mine alături?

Simți un gol în stomac. Dacă ar fi fost actor, ar fi fost rechemat de vreo zece ori după căderea cortinei.

- Și tu erai la fel de emoționat, zise ea. Recunoaște, Anthony, zise ea, zâmbindu-le gazdelor. Dar am trecut de groaza de ieri și ne putem relaxa într-o companie foarte plăcută - până după-amiaza, vreau să spun. Anthony și Harry au reușit să ne surprindă pe alee într-o ambuscadă reușită. Am fost acoperiți de frunze. Nu am izbutit să ne adăpostim.

- Nici nu vă mai întreb dacă erau cățărați în copaci, zise William pe un ton ironic. În familia asta avem

o regulă strictă: nimeni nu are voie să se cațăre în copaci, dacă nu e nici un adult prin preajmă.

- Dar era un adult în preajmă, răspunse marchizul. Chiar doi, de fapt. Așa că nu au încălcat nici o regulă.

- Unchiul Anthony l-a ajutat pe Harry să coboare, zise Anthony.

- Tocmai din acest motiv am impus această regulă, adăugă tatăl lui. Fără îndoială că lui Harry nu i-ar fi plăcut prea mult să petreacă o zi întreagă în copac.

Și în felul acesta, își spuse Charity, reușiră să stabilească o atmosferă aproape relaxată, prin câteva vorbe plăcute. Însă introducerea se terminase.

- Charity, zise Claudia luând-o de braț. Te rog să intri. Am de gând să te tentez. Sau poate că ar trebui să mă consult cu Anthony înainte de orice. Se întâmplă foarte rar să mergem în oraș, și nu obișnuiesc să mă plâng de acest lucru. Dar îmi plac hainele elegante, iar lui William îi place să mă vadă aranjată - sau așa îmi spune când îl constrâng eu. Așa că, de două ori pe an, aduce o modistă din oraș, alături de alte două croitorese care stau la noi o săptămână. Sunt acum aici și vreau să am grijă să nu cheltuiesc o mică avere. M-am gândit că, având în vedere faptul că v-ați căsătorit în grabă și că nu ai avut timp să îți cumperi o garderobă, poate că ai vrea și tu să probezi câteva rochii?

- Oh.

Charity se rușină și îi fu teamă să se uite la soțul ei. Garderoba ei săracă făcea parte din planul lui. Dar ce ar mai fi avut de dovedit acum?

- În cazul aceasta, să înțeleg că îmi va fi iertată greșeala de a fi uitat în dorința și graba mea de a mă căsători că urma să îmi aduc soția din sala de cursuri direct la Enfield? Dacă v-aș spune că pentru mine Charity ar fi la fel de frumoasă și dacă ar fi îmbrăcată într-un sac, nu ar conta, nu-i așa? Excelența Sa cu siguranță nu ar fi de acord. Iubita mea, cred că ar trebui să ai o garderobă nouă, bine? Pentru tot felul de ocazii. Câte rochii vrei tu, de acord?

Sărmanul Anthony! Nu avusese altă soluție. Charity nu se putu abține să nu îi zâmbească ironic.

- S-ar putea să-ți pară rău că mi-ai dat mână liberă, zise ea.

- Nicidecum. El îi zâmbi la rîndul său și se apropie ușor de ea. Preț de o clipă Charity se sperie crezând că avea să o sărute. Trebuie să-ți alegi ceva foarte special pentru balul de mâine-seară.

Pentru balul care trebuia să fie în onoare logodnei sale cu fata contelui de Tilden? Oare nu avea de gând să îl anuleze? Se părea că nu. Invitațiile deja fuseseră trimise. Iar ea trebuie să participe? La un bal de asemenea proporții? Ca marchiza de Staunton? Nu era sigură dacă îi tremurau picioarele de teamă sau de entuziasm.

- Oh, minunat! exclamă Claudia. Să mergem. Îi vom lăsa pe William și pe Anthony să stea de vorbă - și să aibă grijă de copii, pentru că dădaca are liber în dimineața aceasta. Ai mai văzut vreodată așa poznași, Charity? Dar, vezi tu, în casa asta, eu insist ca toți copiii să fie copii. Iar William este de acord cu mine.

Charity văzu că cei doi bărbați rămăseseră în grădină, față-n față, părând destul de încordați. Erau frați, foarte apropiați ca vârstă. Ce se întâmplase între ei? Era oare Claudia de vină?

Dar nu rămase prea mult pe gânduri. Ar fi trebuit să fie de piatră, își spuse ea, în timp ce Claudia o conduse în casă, să nu se entuziasmeze la ideea unei garderobe nou-nouțe. Nu doar o rochie, ci rochii pentru fiecare ocazie. Oricât de multe și-ar fi dorit ea. Era un gând amețitor. Și o rochie de bal!

Rămaseră față-n față, în tăcere, în timp ce soțiile lor se îndreptau spre casă, braț la braț. Cei doi băieți alergau prin grădină, cu brațele deschise. Erau corăbii cu pânze, în bătaia vântului.

Marchizul de Staunton întâlnește în cele din urmă privirea fratelui său. Era un moment tensionat, dar

refuză să fie primul care să își ferească ochii – sau care să vorbească.

– Pare foarte... drăguță, spuse fratele său în cele din urmă.

– Da, așa e, răspunse marchizul.

– Mi-era teamă că Lady Marie nu ar fi fost potrivită pentru tine, continuă Lord William. Mă bucur că ne-ai surprins pe toți și că te-ai căsătorit din dragoste, Tony.

– Chiar așa? Marchizul îi aruncă fratelui său o privire tăioasă. Înseamnă că ți-ai schimbat părerea.

– Am sperat că după opt ani lucrurile din trecut să rămână în trecut, oftă Lord William. Să înțeleg că nu e cazul?

– Acum mulți ani mi-ai explicat mult mai pragmatic de ce nu ar trebui să mă căsătoresc din dragoste, răspunse marchizul, și de ce nu ar trebui să aleg pe cineva care nu are același statut social ca și mine.

– Dacă ați fi fugit împreună, ar fi fost un dezastru, îi spuse fratele său. Și nu exista nici o altă soluție. Ducele nu ți-ar fi iertat-o niciodată.

Marchizul zâmbi cu amărăciune.

– Ce pot să spun, ți-ai dovedit grija de frate, Will. M-ai salvat de mine însumi și de mânia tatălui nostru. Te-ai căsătorit tu cu mireasa mea.

– Nu era mireasa ta, spuse Lord William tăios.

– Și când ți-am spus să ne întâlnim, continuă marchizul, ai fugit la Excelența Sa pentru protecție. Mă bucur că ești de acord cu căsătoria mea din dragoste, Will. Părerea ta este foarte importantă pentru mine.

– Nu aveai mintea limpede, Tony, spuse fratele său. Erai îngrijorat din cauza mamei...

– Nu vorbi despre mama, zise marchizul brusc.

– Mama era cea mai importantă, spuse Lord William.

– Nu vorbi despre ea.

Lord William își feri privirea și se uită la băieții săi care înfruntau o furtună atlantică, navigând printr-un strat de flori. Nu îi certă, cum ar fi făcut-o de obicei.

- Vino să vezi grajdurile, zise el. Am câțiva armăsari cu care mă mândresc. Îi strigă pe băieți care începură să alerge în fața lor, uitând de corăbii și de furtunile de pe mare. Trebuie să recunosc că nu am fost foarte încântat când am aflat că urma să te întorci acasă. Timpul nu a făcut altceva decât să creeze o situație și mai jenantă. Dar nu aveam cum să nu ne revedem, mai devreme sau mai târziu - mi-e teamă că Excelența Sa nu va supraviețui unui atac la fel de sever ca ultimul. Oare chiar nu putem să lăsăm trecutul în urmă? Am făcut lucruri de care nu sunt mândru, dar nu regret cu nimic rezultatele. Am o căsnicie plăcută cu Claudia - mai mult decât plăcută. Presupun că nu mai nutrești... sentimente pentru ea, nu?

- Îmi iubesc soția, zise marchizul.

- Da, bineînțeles, răspunse fratele său. Așadar, am putea spune că lucrurile s-au rezolvat cu bine, nu?

- Da, perfect, spuse marchizul. Grajdurile acestea nu obișnuiau să fie într-o stare atât de bună.

- E adevărat. Lord William se opri în pragul ușii și verifică dacă era vreun grăjdar prin preajmă. Vrei să facem pace, Tony? Nici o părere nu contează mai mult pentru mine decât a ta.

- Will, poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a trece de partea Excelenței Sale în ceea ce privește alegerea miresei mele doar ca să mi-o furi mai apoi.

- La naiba! strigă Lord William, nervos. Tu o consideri pe Claudia un obiect? Un bun pe care să ne certăm? Trebuia să îți dea și ea acordul, nu? Și a spus da. A spus „da” în timpul ceremoniei. Cu gura ei. Nimeni nu a amenințat-o cu nimic. Ea a ales să se mărite cu mine. Ți-a trecut vreodată prin minte că poate era îndrăgostită de mine? Eu întotdeauna am fost pe locul doi în ochii tăi, Tony. Erai întotdeauna mai bun decât mine la asta și la aia, de la felul cum arătai și până la inteligență și sport și, bineînțeles, erai fiul moștenitor. Nu ți-am purtat niciodată pică. Erai fratele meu mai

mare, eroul meu. Dar cred că nu ți-a trecut niciodată prin minte că te-am întrecut în privința asta. Ea m-a iubit pe mine.

Marchizul de Staunton rămase nemișcat, cu nărilor încordate, cu brațele pe lângă corp, încercând să se calmeze.

- Nu mai are nici un rost să vorbim despre asta acum, Will, zise el. Tu și Claudia sunteți căsătoriți de opt ani și aveți doi fii. Eu m-am căsătorit cu aleasa inimii mele. O să uităm trecutul și vom redeveni frați, dacă asta îți dorești. Și eu vreau asta.

La naiba cu soția lui afectată și cu morala ei despre iubirea din sânul unei familii, despre o a doua șansă. Oare chiar ar fi putut să îl ierte pe fratele care îl trădase?

Își întâlniră din nou privirile ostile, îngrijorate, triste.

Lord William fu primul care întinse mâna. Marchizul îl privi și i-o luă. Își strânseseră mâinile.

- Frați, zise Lord William, iar înainte ca situația să devină din nou ciudată băieții lui țâșniră dintr-o boxă, vrând să îi arate unchiului lor poneii.

Și apoi vrând să-i vadă călărindu-i. Se urcară pe ponei și călăriră într-un țarc, demonstrând că deja luaseră mai multe lecții de echitație, în ciuda vârstei fragede.

Will își iubea băieții, își spuse marchizul, văzându-i expresia de pe chip în timp ce îi urmăreau pe copii. Văzu urme de mândrie, veselie și afecțiune - cât și o privire încruntată și o mână fermă atunci când fiul său mai mare începu să facă pe grozavul, amestecându-și poneiul. Will nu urmase exemplul tatălui lor. Da, Will reușise întotdeauna să țină piept amărăciunii din Enfield mai bine decât ceilalți. Și la acest capitol era mai bun decât el.

Oare chiar se simțise inferior lui?

Oare chiar reușise să câștige inima Claudiei?

Era oare posibil ca ea să fi ales să se mărite cu el din dragoste, și nu din tristețe și resemnare că nu i se permisesese

să se mărite cu bărbatul ales - el însuși -, pentru că era fiică unui simplu baron?

Oare chiar se măritase din dragoste?

Era un gând atât de nou, încât i se păru imposibil să accepte că exista posibilitatea - acea simplă posibilitate - ca totul să fie adevărat.

capitolul 10

- Probabil că ești foarte supărat pe mine, spuse ea, dacă mergi atât de îmbufnat.

Erau prea mulți oameni îmbufnați la Enfield Park, își zise ea. Nu avea de gând să ajungă și ea la fel. Și nu mai intenționa să fie un simplu observator timid - cu toate că nu fusese așa de la bun început. Petrecuse o oră și jumătate absolut minunată în compania Claudiei și a lui *madame* Collette - al cărei accent francez căpăta uneori unele inflexiuni suspect de londoneze. Admiraseră mai multe modele și materiale. Împărtășiră râsete, povești, măsurători și planuri. Se părea că modista aproape că terminase noile rochii ale Claudiei și avea în plan - din păcate, după cum ea însăși declarase - să se întoarcă la Londra zilele următoare. Dar acum acceptase cu mare entuziasm să se întoarcă la treabă, să pună cap la cap, în cel mai scurt timp, o garderobă completă și elegantă pentru Charity. Desigur, rochia pentru bal avea prioritate.

Când li se alăturară domnilor, Claudia le povesti noutățile și îl făcu pe marchiz să declare că nu fusese niciodată atât de fericit. O întâmpină din nou pe Charity cu acel zâmbet cuceritor.

Dar acum mergea grăbit pe alee, cu privirea înainte, părând mai degrabă îmbufnat decât satanic.

- Poftim? întrebă el, oprindu-se să se uite la ea, făcând-o să se dea un pas în spate, speriată. Îmbufnat, milady? Ai vrea să le zâmbesc prostește copacilor? Ai vrea să îți vorbesc în rime despre frumusețea dimineții și despre miracolul vieții? Ce motiv aș putea avea ca să fiu furios pe tine?

- Pentru că îți place când mă îmbrac în cafeniu, spuse ea. Îți place rochia mea de muselină și cea gri, de mătase.

Nu ai nici o problemă cu faptul că acestea sunt cele mai elegante rochii din garderoba mea. Și acum trebuie să cheltuiești o avere ca să mă îmbraci în veșminte prețioase în ultimele noastre săptămâni împreună. Ai fost prins în capcană. Dar trebuie să știi că și pentru mine a fost la fel.

- Da, îmi place de tine în cafeniu! răspunse el, privind-o din cap până-n picioare. Sunt niște veșminte oribile, milady. O să fiu fericit când le voi vedea la gunoi, acolo unde le e locul.

- Oh, zise ea. Să înțeleg că nu te deranjează că am să le înlocuiesc cât de curând - și că tu vei plăti pentru ele?

- Face parte din înțelegerea noastră, răspunse el, întorcându-se brusc ca să își continue drumul, că te voi împodobi în haine potrivite noului tău statut, nu-i așa?

Doar că la vremea respectivă nu îi explicase exact care avea să fie statutul ei. Și că înțelegerea făcea referire la lucrurile pe care avea să le primească după despărțirea lor. Dar nu avea de gând să se certe cu el. Bineînțeles că se bucurase de fiecare dată când primise haine noi. Dar se întâmplase rar să primească mai multe rochii elegante deodată. Claudia insistase să își aleagă haine pentru diferite ocazii. Chiar și numărul limitat de rochii pe care Charity le acceptase în cele din urmă i se părea amestecător.

Așa că nu hainele ei noi erau motivul pentru care soțul său pornise în grabă spre casă, posomorât. Petrecuse acea oră și jumătate cu William și cu cei doi băieți. Cu fratele și cu nepoții săi.

Îl luă de braț și îl privi în timp ce încerca să țină pasul cu el.

- Ai vorbit cu William? întrebă ea. V-ați împăcat?

El se opri din nou, fără să o privească însă, cu privirea încordată.

- Spune-mi, întotdeauna ți-a plăcut să creezi probleme? întrebă el.

Philip ar fi spus că da, cu toate că ar fi ales alte cuvinte. Penny nu ar fi fost de acord – Penny era întotdeauna loială și își arătase întotdeauna admirația față de refuzul surorii ei mai mari de a se da deoparte, de a lăsa lucrurile să curgă. Copiii s-ar putea să fi fost de acord, mai ales atunci când îi puneau pe toți în aceeași cameră după o ceartă, în loc să îi despartă, cum ar fi făcut orice altă persoană, refuzând să îi lase să plece până nu se împăcau.

– Da, răspunse ea. De ce v-ați certat?

El o privi furios.

– A fost din cauza Claudiei, nu? întrebă ea, iar în secunda următoare își dori să nu fi vorbit.

Era mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse. Era adevărat că era soția lui numai pe hârtie și că aveau să petreacă doar câteva săptămâni împreună. Cu toate astea, era soția lui și era nevoită să trăiască aceste săptămâni alături de el.

El o apucă brusc de braț și o trase în pădure, în spatele copacilor. Era un loc întunecat, retras și părea rupt de civilizație. Era nervos. Dar ei nu i se făcu teamă.

– În tinerețea mea naivă, zise el, pe când credeam în dragoste, loialitate, fidelitate și povești cu final fericit și în toate celelalte fantezii tinerești, m-am îndrăgostit de Claudia. Am crescut practic împreună – este fiica unui baron care locuiește la numai câțiva kilometri de aici. I-am povestit asta celui mai drag prieten, fratelui meu, care a dat dovadă de înțelegere și înțelepciune. A fost înțelept atunci când m-a sfătuit să nu fug cu Claudia, așa cum am plănuvit să fac după ce ducele a refuzat să-mi dea binecuvântarea – Claudia era fata unui baron, nu se cuvenea să se mărite cu marchizul de Staunton, moștenitor al titlului de duce de Withingsby. În plus, o altă fată îmi era deja promisă. Fratele meu m-a sfătuit să am răbdare. Mama m-a sfătuit să fiu curajos – dragostea, mi-a spus ea, era singurul motiv pentru care doi oameni trebuiau să se căsătorească. Însă era din nou însărcinată, era foarte bolnavă și nu am suportat ideea de a fugi,

de a o părăsi. Așa că fratele meu a avut grijă să nu mai am nici o îndoială. S-a însurat el cu Claudia - cu binecuvântarea Excelenței Sale.

Începuseră să meargă mai încet. Nu o mai ținea de braț. Charity se întrebă dacă își dădea seama că o ținea strâns de mână, cu degetele împletite cu ale ei.

- Probabil că i-a fost teamă să îți mărturisească faptul că și el avea sentimente pentru ea. Așa că nu a spus nimic, chiar și atunci când ar fi trebuit să o facă. Oamenii fac asta mereu. Oamenii pot da dovadă de lașitate, mai ales față de persoanele cele mai apropiate lor. Probabil că acest gând l-a chinuit în toți acești opt ani.

- Nu are de ce, răspuse el. Am scăpat ușor. Am crescut. Am învățat naivitatea tuturor emoțiilor. Am înțeles că suntem în stare să ne mințim pe noi înșine atunci când alegem să credem în iubire.

- Și atunci, în ce crezi? întrebă ea. Cu toții credem în ceva.

- Cred în mine însumi, spuse el, privind-o cu ochi goi, cred în controlul pe care îl am asupra propriei mele vieți, asupra propriului meu destin.

- De ce s-a căsătorit Claudia cu William, dacă te iubea pe tine? îl întrebă ea. Dacă te-aș iubi, nu m-aș putea mărita cu nimeni altcineva, cu atât mai puțin cu fratele tău.

- Tu chiar ești măritată cu mine, răspuse el, pe un ton ușor amuzat. Dar ai face bine să nu te îndrăgostești de mine, Charity.

Da, își spuse ea. Ar fi fost atât de dureros să îl iubești pe Anthony Earheart, marchizul de Staunton, soțul ei. Dar nu îi răspunsese la întrebare.

- Crezi că te-a iubit? întrebă ea.

- Așa am crezut, răspuse el. Era mereu zâmbitoare, fermecătoare, prietenoasă - și frumoasă. Will mi-a spus că era îndrăgostită de el, că ei s-au căsătorit din dragoste. Presupun că e singura explicație. M-am torturat mult timp întrebându-mă ce fel de presiuni exercitaseră asupra ei - Will și Excelența Sa

- Nu ți-a spus niciodată că te iubește? întrebă Charity. Nu ți-a spus niciodată că vrea să se mărite cu tine, că vrea să fugă cu tine?

- Trebuie să înțelegi ceva, răspunse el. În această familie lucrurile nu se întâmplă în mod spontan. Știam că descendența Claudiei avea să reprezinte o problemă. Lady Marie Lucas avea deja nouă ani. Venise de mai multe ori în vizită cu părinții ei. Nu puteam să vorbesc cu Claudia înainte să știu exact ce puteam să îi ofer și când aș fi fost liber să-i ofer. La urma urmei, aveam doar douăzeci de ani.

- Înțeleg acum, spuse ea, de ce ai ales că pleci. Pot chiar să înțeleg de ce ai renunțat la tot, mai puțin la încrederea în tine însuși.

Înțelegea, dar nu putea să fie de acord. Se întrebă dacă el își dădea seama că, în acești ultimi opt ani, viața fusese latentă în el și abia acum începea să erupă. Se întrebă dacă avea să îi permită să erupă. Dar se părea că decizia nu îi aparținea în totalitate. Vorbise mai devreme cu William - William îi spusese că Claudia îl iubea *pe el*. Poate că ceva începuse deja, ceva ce nu mai putea fi oprit.

Copacii începură să se rărească, și zări lacul, pajiștea și casa. Dar în timp ce pe malul opus spațiul era deschis și aranjat, aici copacii creșteau foarte aproape de lac, și aveau crengi înalte. Aici dădu peste o sălbăcie și o frumusețe neatinsă - departe de civilizație.

Se opriră din mers. O ținea în continuare de mână, dar nu chiar atât de strâns, nu chiar atât de dureros.

- Fără aceste păduri, fără acest lac, zise el, privind spre luciul apei, nu știu cum aș fi putut să nu înnebunesc în copilărie.

Charity nu spuse nimic ca să nu îi întrerupă gândurile. Părea pierdut în amintiri, fără să fie conștient de prezența ei.

- Eu și Will obișnuiam să ne jucăm mereu aici, spuse el. Aceste păduri erau jungle tropicale, și peșteri subterane, și Pădurea Sherwood. Sau erau pur și simplu locul în care evadam din realitate. Aici l-am învățat pe Charles

să se cațäre în copaci. Aici l-am învățat să înoate, să călărească. Trase adânc aer în piept și expiră lung.

Da, știa și ea cât de puternică era imaginația unui copil, cât de mult contau prietenii din copilărie. Știa cătă satisfacție și bucurie îți aducea să îți ocrotești frații și surorile mai mici.

- Cine te-a învățat să fii o ascultătoare așa de bună? întrebă el brusc. Vocea lui aproape caldă la depănarea acelor amintiri deveni din nou rece. Și observă că își retrase ușor mâna din strânsoarea ei - sau cel puțin sperase să fie ușor. Nu te-ai simțit singură să crești fără frați și surori?

Regreta că îl mințise. Nu îi plăcea deloc să mintă.

- Am avut mulți prieteni în copilărie, răspuse ea. Am avut o copilărie fericită.

- Ah, zise el și se întoarse spre ea. Dar a fost scurtă. Viața ne dă tot felul de lovituri. Viața este o glumă nemiloasă.

- Viața este un dar, spuse ea. Depinde de noi cum alegem să o trăim.

- Și tu ai primit șansa de a alege o viață mai bună, zise el. E meritul tău că ai profitat de șansa aceasta fără să stai pe gânduri.

Sarcasmul reveni în glasul lui, rânjetul îi reapăru pe buze.

- La fel cum și tu ai primit șansa de a repara greșelile din trecutul de care ai fugit acum opt ani.

- Ah, spuse el. Chiar nu poți să te abții, milady. Dar nu înțelegi. Am fugit de sentimentul acesta apăsător. Am fugit spre viață.

- Oare nu am întârziat la prânz? întrebă ea.

- La dracu'! spuse el, iar Charity rămase surprinsă când îl văzu rânjind. Presupun că da. E la fel ca în trecut, doar că, de data asta, tind să cred că Excelența Sa nu o să ne lase nemâncați și nu îmi va porunci să îl aștept în bibliotecă până după ce termină prânzul, ca să mă bată. Vezi tu, faptul că rămâneam cu burta goală nu era o pedeapsă suficient de aspră.

- Strictetea, chiar și cea excesivă, nu înseamnă neapărat lipsa dragostei, zise ea.

El începu să râdă și îi oferî brațul.

- Ești o mică moralistă, milady, și vorbești cu aparență înțelepciune despre lucruri care îți depășesc gradul de experiență și de înțelegere. Și totuși, tocmai din acest motiv m-am însurat cu tine, nu? Și pentru hainele acelea oribile. Dar m-ai mințit.

Își ridică ochii în timp ce el o grăbea printre copaci, îndreptându-se spre pod.

- Te-ai prefăcut că ești un șoricel neinteresant, spuse el. Te-ai ascuns de mine și ar trebui să-ți fie rușine. La momentul respectiv nici măcar nu am observat că ești de frumoasă.

Era ridicol - absolut detestabil - că un compliment atât de aspru, atât de ciudat o făcu atât de fericită, încât simți că i se înmoaie picioarele. O considera frumoasă? Să fie oare adevărat? Chiar înainte de-a o vedea în hainele cele noi? Bineînțeles, asta nu schimba cu nimic situația. Rămânea în continuare bărbatul de care abia aștepta să scape peste câteva săptămâni. Iar ea rămânea în continuare scutul pe care îl adusese cu el acasă ca să se apere de atacurile familiei sale. Dar era oare adevărat că o credea frumoasă?

- Văd că ai rămas fără cuvinte, remarcă el.

Părea chiar amuzat, observă ea.

Ducele de Withingsby decise să nu își întâmpine vechiul prieten, pe contele de Tillden, cu același fast cu care își primise fiul cu o zi în urmă. Nu se mai adunară cu toții în foaier, ci li se spuse să aștepte în salon. Trimise acest mesaj la casa văduvei.

- Eu și Staunton îi vom întâmpina pe Tillden, pe soția lui și pe fiica lor la intrare, spuse el.

Erau la masa de prânz. Refuzul tatălui său de-a i se adresa direct marchizului era pedeapsa pentru că întârziase zece minute. Dar nu avea de gând să rămână tăcut.

- Ni se va alătura și soția mea, zise el.

- Lady Staunton ne va aștepta în bibliotecă.

Până la urmă, nu avea nici un rost să se certe cu el, își spusese Anthony. Așa că nu mai adăugă nimic.

Așadar, câteva ore mai târziu el și tatăl lui așteptau în holul de la intrare după ce primiseră de veste că trăsura contelui traversase podul. Era impacientat, rușinat și supărat pe el însuși. Dar nu îl interesa. Nu își exprimase niciodată interesul față de Lady Marie Lucas. Nu fusese consultat în privința invitației care i se făcuse ei și părinților ei de-a li se alătura la Enfield Park chiar a doua zi după întoarcerea lui acasă. Excelența Sa făcuse prea multe presupuneri după opt ani de tăcere. Marchizul nu avea nici un motiv să se simtă vinovat.

Cu toate astea, era agitat și rușinat - și ușurat că soția sa îi aștepta în bibliotecă, îmbrăcată în rochia ei de muselină, arătând palidă și calmă.

Contele de Tillden nu se schimbaseră deloc, observă marchizul, în timp ce bărbatul intră primul pe ușă, cu cele două femei în urma lui - așa cum făcuse și el cu o zi înainte, bineînțeles. Era un bărbat masiv, chel, care ar fi arătat foarte bine, dacă nu s-ar fi încruntat mereu nemulțumit și dacă gura și nasul nu ar fi fost atât de ciudat poziționate încât părea a avea mereu o expresie de dispreț pe chip.

Contesa apărură în spatele lui, o femeie mărunță, foarte slabă, cu un zâmbet întipărit pe chip - cu toate că părea un zâmbet jenat, și nu unul de fericire. Fusese dintotdeauna o femeie caldă și simplă - cum era și acum.

Lângă ea era Lady Marie Lucas. Cel puțin așa presupuse marchizul. Bineînțeles, nu mai era fetița slăbuță și stângace pe care și-o amintea. Era micuță, zveltă și delicată, cu un chip dulce, iar părul roșul aprins din copilărie căpătase o nuanță mai întunecată. Oricine ar fi fost de acord că era o fata frumoasă. Și în cele câteva clipe înainte ca ducele să înceapă ceremonia de întâmpinare a oaspeților, îi întâlni ochii căprui și o văzu îmbujorându-se.

Era o copilă inocentă în ciuda celor șaptesprezece ani, în ciuda hainelor elegante și a frumuseții sale divine, își spuse marchizul destul de nervos și preocupat.

- Tillden, spuse ducele cu o scurtă plecăciune. Vizitiul te-a adus exact la timp. Contesă, bine ați venit la Enfield Park. Sper că ați avut o călătorie plăcută. Lady Marie, bine ai venit.

Urmară câteva complimente, plecăciuni și reverențe.

- Ah, Staunton, spuse contele, în cele din urmă. Văd că ai ajuns înaintea noastră. Mă bucur să te văd, băiete.

Marchizul de Staunton făcu o plecăciune.

- Sir, zise el.

- Cred că vei fi bucuros să vezi că micuța noastră Marie a crescut în anii aceștia în care ai fost plecat, se grăbi contele să spună, frecându-și palmele de încântare.

- A devenit o tânără foarte frumoasă, spuse ducele.

Fiul său încuviință.

- Am să vă rog să mă însoțiți în bibliotecă înainte ca menajera să vă conducă în camerele dumneavoastră, spuse ducele.

- Ce mai faci, Withingsby? întrebă contele în timp ce ducele îi oferi brațul său lui Lady Tillden, iar marchizul, din politețe, o însoți pe Lady Marie.

Ea zâmbi gingaș și își sprijini mâna delicată de brațul lui.

- Arăți foarte bine.

Adevărul era că tatăl său avea un aer bolnăvicios, își spuse marchizul.

Charity stătea liniștită la fereastră. Marchizul îi dădu drumul la braț lui Lady Marie vrând să se ducă lângă ea, însă tatăl său îl opri și întinse mâna spre ea.

- Apropie-te, draga mea, zise el.

Cât de mult trebuie să îl fi durut să îi spună așa, își spuse marchizul. El rămase lângă Lady Marie în timp ce Charity traversă camera și îl luă de braț pe duce. Îi zâmbi - iar el îi zâmbi la rândul său.

- Vreau să te prezint oaspeților noștri, draga mea, zise el. Tillden, doamnă, Lady Marie. Dați-mi voie să v-o prezint pe marchiza de Staunton. Ea și Staunton s-au căsătorit la Londra acum două zile.

Marchizul o auzi pe Lady Marie scoțând un mic suspin.

- Mă bucur tare mult să vă cunosc, spuse Charity, zâmbindu-le cu căldură celor trei oaspeți. Vreți să luați loc? Nu vreți și tu să vă așezați și dumneavoastră, tată? Cred că sunteți obosit.

Se purta ca și cum ar fi o fost prin naștere ducesă. Doar că majoritatea ducelor pe care le cunoștea marchizul nu erau atât de fermecătoare.

- Te-ai căsătorit? Acum două zile? întrebă contele șocat.

- Mă bucur să vă cunosc, Lady Staunton, zise Lady Tillden cu blândețe, așezându-se pe un scaun. Sper să fiți fericiți. Tot binele din lume, milord, mai spuse ea, privind-l pe Anthony cu un zâmbet slab.

- Te-ai căsătorit? Contele, spre deosebire de soția sa, nu era dispus să depășească momentul cu simple urări. Chiar este adevărat?

- Da, răspunse marchizul surâzător. Excelența Sa m-a informat că nu se simte bine așa că am vrut să mă întorc acasă de îndată. Dar nu am vrut să îmi las logodnica la Londra pentru o perioadă nedeterminată. Ne-am căsătorit în grabă.

- Probabil că mama dumneavoastră este foarte tristă că nu a avut timp să plănuiască o nuntă adevărată, Lady Staunton, zise contesa. Având însă în vedere circumstanțele...

- Ambii mei părinți sunt decedați, doamnă, răspunse Charity. Decizia mi-a aparținut în totalitate.

- De asemenea, nu a fost nici un tutore care să ne înlesnească planurile, spuse marchizul. Lady Staunton lucra ca guvernantă când ne-am cunoscut.

- Oh, Dumnezeule, suspină contesa, ducându-și mâna la gură.

- Am nevoie de o explicație, Withingsby, porunci contele de Tillden. Acum.

- Draga mea, îi spuse ducele lui Charity. Doamna Aylward vă așteaptă pe hol. Vrei să le conduci pe Lady Tillden și pe Lady Marie în camerele lor? Nu e nevoie să te întorci. Doamnelor, vom servi ceaiul în salon la ora patru fix.

Marchizul le deschise ușa și făcu o plecăciune. Soția sa îi zâmbi la plecare. El închise ușa și rămase pe loc câteva clipe. Apoi se întoarse cu fața către cei doi bărbați. La urma urmei, de asta era aici. Ca să le spulbere influența și iluzia puterii pe care o avuseseră asupra lui în tot acest timp. Ca să le poată dovedi că marchizul de Staunton nu era marioneta nimănui.

- Cred că trebuie să cer satisfacție pentru situația asta, spuse contele de Tillden, cu demnitatea rănită.

Dumnezeule! Se referea la duel?

- Ia loc, Tillden, zise ducele, așezându-se și el.

Părea destul de bolnav, observă marchizul - iar teama care i se strecură în suflet îl luă prin surprindere.

- După ce s-a întors, fiul meu mi-a adus aminte că nu a fost parte la nici o înțelegere cu privire la Lady Marie, fie ea scrisă sau verbală. Și trebuie să recunosc că are dreptate.

- Și? întrebă contele, pe un ton destul de ridicat. Era vorba despre o înțelegere între tatăl lui și tatăl ei. Când s-a mai pomenit ca viitorii soți să fie parte la o astfel de înțelegere? Chiar nu ești în stare să-ți controlezi băiatul, Withingsby? Așa că fiul tău cel mare - moștenitorul tău - a avut neobrăzarea de a ignora înțelegerea noastră de acum șaptesprezece ani ca să se însoare cu o sărăntoacă?

Marchizul rămase lângă ușă, cu mâinile la spate. Vorbi încet. Nu voia să fie prins într-o întrecere de țipete.

- Am să vă rog să vă alegeți cuvintele cu grijă, domnule, atunci când faceți referire la soția mea.

- Poftim? Contele dădu cu pumnul său mare în masă, făcând să sară mai multe picături de cerneală din

călimara deschisă. Neobrăzatele! Cum îndrăznești să-mi vorbești fără încuviințarea tatălui tău? Cum îndrăznești să mă ameninți?

- Am douăzeci și opt de ani, domnule, spuse marchizul. Trăiesc pe cont propriu de la vârsta de douăzeci de ani. Îmi trăiesc viața după bunul meu plac. M-am însurat cu aleasa inimii mele, având tot dreptul să fac acest lucru. Îmi cer iertare pentru neplăcerea pe care căsătoria mea v-a cauzat-o dumneavoastră și lui Lady Tilden, și îmi pare foarte rău pentru Lady Marie. Dar nu am de gând să îmi cer scuze pentru că nu am onorat o veche înțelegere care mă privea, dar despre care nu am fost niciodată consultat.

- Vreau o recompensă, repetă contele, arătând cu degetul spre marchiz și apoi spre ducele tăcut. Am să vă batjocoresc numele într-atât, încât nu veți mai avea obraz să vă afișați în lume până la sfârșitul vieții. Se ridică. Mă duc să îmi chem trăsura, soția și fiica. Nu am de gând să rămân în casa asta unde nu dați doi bani pe onoare.

- Ia loc, Tilden, spuse ducele pe un ton tăios. Dacă nu vrei să ajungi de râsul lumii și ca fiica ta să nu aibă nici cea mai mică șansă de a se căsători. În afară de familia mea nimeni nu știe de ce ai venit aici, cu toată că probabil se fac multe speculații, fără îndoială. Nu a existat niciodată un contract scris. Nu a avut loc nici o logodnă oficială. Ai venit în calitate de prieten, cum ai mai făcut-o în toți anii aceștia. Ai venit pentru că ești îngrijorat din cauza sănătății mele. Nu am spus nimănui că balul de mâine-seară este în cinstea logodnei copiilor noștri. L-am organizat pentru a sărbători întoarcerea lui Staunton și bucuria neașteptată pe care ne-a oferit-o aducându-și soția cu el. Este un bal organizat pentru că familia noastră s-a reunit prima dată de la moartea soției mele. Un bal pentru a sărbători vizita celui mai vechi prieten al meu, contele de Tilden. Nu e nevoie să creăm probleme.

Contele se așează și era clar că lua în considerare varianta de a își ignora impulsul inițial.

- Mă simt de-a dreptul insultat, Withingsby, spuse el. Sper că Staunton și soția lui vor fi aspru pedepsiți.

- Staunton este perfect conștient de nemulțumirea mea, răspunse ducele. Lady Staunton nu are nici o vină. Și am prins drag de ea chiar dacă abia am cunoscut-o.

Marchizul ridică uimit din sprâncene.

- Chiar dacă nu are nici o poziție socială? întrebă contele. Chiar dacă nu era altceva decât simplă o guvernantă la vânătoare de...

Dar în timp ce marchizul făcu un pas în față, tatăl său vorbi cu o politețe rece și cu hotărâre.

- Am prins drag de nora mea, de marchiza de Staunton.

Marchizul știu atunci că Tillden avea să rămână la Enfield, cel puțin până la balul de a doua zi. Acesta înțelese că scandalul la care i-ar fi supus cu cea mai mare încântare pe cei doi l-ar fi urmărit și pe el și pe familia sa.

- Staunton, te rog să chemi majordomul, spuse tatăl său. Te va conduce în camera ta, Tillden. Sper să fie totul în regulă. Le vei însoți pe doamne la ceaiul de la ora patru?

capitolul 11

Rămase așezată la măsuta de la oglindă, pieptănându-și părul după ce îi urase noapte bună noii sale cameriste. Nu avea de ce să meargă la culcare. Știa că nu ar fi putut adormi. Gândurile nu îi dădeau pace.

La început totul păruse atât de ușor. În schimbul unui trai liniștit alături de familia sa, tot ce avea de făcut era să se mărite cu un bărbat și să petreacă un timp cu el, să îi cunoască familia. Intenționat nu pusese prea multe întrebări. Nu voia să știe.

În continuare nu păruse nimic prea complicat chiar și după ce descoperise cine era cu adevărat soțul ei, din ce familie făcea parte. Bineînțeles, avusese emoții la gândul de a veni la Enfield Park, de a face cunoștință cu ducele de Withingsby și cu ceilalți. Avea mai multe îndatoriri decât anticipase. Dar chiar și așa, nu era ceva imposibil.

Ar fi trebuit să facă exact cum i se poruncise. Ar fi trebuit să rămână tăcută, sfioasă, ca o umbră. Ca un șoricel liniștit. Nu ar fi trebuit să privească în jurul ei, să îi vadă pe oamenii aceia – oameni prinși în drama vieții, care nu știau ce să facă. Nu ar fi trebuit să își permită să îi pese.

Oftă și lăsă peria pe măsuta de toaletă. Nu avea de gând să încerce să doarmă. Voia să se ducă în salon să scrie câteva scrisori – una pentru Philip și una pentru Penny și pentru copii. Era momentul să o facă. Deja amânase prea mult. Ce putea să scrie în afară de minciuni? Nu ar mai fi avut nici un motiv pentru care să se ascundă, își spuse ea, era deja prea târziu să schimbe ceva. Dar nu ar fi putut să le mărturisească totul într-o scrisoare. Trebuia să vorbească față-n față cu ei.

I se părea că în ultimul timp nu făcuse altceva decât să mintă – oare de cât timp se afla în această situație? Ieri ajunseseră la Enfield. Se căsătoriseră cu o zi înainte de asta. Chiar trecuseră mai puțin de trei zile? Acum patru zile nu era marchiza de Staunton. Era pur și simplu emoționată la gândul interviului cu domnul Earheart.

Luă cu ea o lumânare în salonul apartamentului lor și mai aprinse alte două când ajunse acolo. Găsi hârtie, un toc și cerneală în micuțul birou și începu să scrie.

„Dragă Phil...”

Contele de Tilden se comportase toată seara de parcă ea nu exista, chiar dacă ducele o așezase la dreapta sa la cină. Contesa îi zâmbise timid de fiecare dată când li se întâlniseră privirile, dar evitase să se apropie suficient de mult cât să poarte o discuție. Marianne o luase pe Lady Marie Lucas sub aripa ei ocrotitoare. Era o tânără frumoasă și elegantă care se potrivea de minune în salonul de la Enfield și cu întreaga familie, de parcă ar fi fost născută să se afle acolo – cum se și întâmplase.

Marchizul nu își dorise să se însoare cu Lady Marie Lucas. Din acest motiv o alesese pe ea. Dar nu o mai văzuse pe Lady Marie Lucas de mai bine de opt ani. La plecarea lui, era o copilă. Pesemne fusese un șoc pentru el să o revadă astăzi. Se întrebă dacă nu cumva regreta... Dar cufundă penița în călimară. Dacă regreta, era problema lui.

Dragă Phil, probabil crezi despre mine că m-am pierdut. Sunt aici de două zile și de-abia acum îți scriu. Au fost câteva zile foarte pline. Acum am reușit să am o clipă liberă. Familia are patru copii, nu trei, dar cel mai mic nu are încă nevoie de serviciile mele. Este un băiețel bucălat, adorabil care își bagă nasul peste tot, care bagă-n gură tot ce îi pică în mână și căruia totul i se pare amuzant – mai ales crizele de iritare ale dădacei sale.

Îi venea greu să creadă că un copil atât de fericit se trăgea din Marianne și Richard. O făcea să se gândească la un copil al ei. Dar asta nu conta. Avea să fie cea mai mărinimoasă și atentă mătușă pentru copiii lui Phil cu Agnes, pentru copilașii lui Penny.

Fata cea mai mare, Augusta, are opt ani. Este o fetiță serioasă, care nu a învățat niciodată să fie copil, așa că este ostilă față de mine și față de – Charity rămase pe gânduri câteva clipe – domnul Earheart. Dar am reușit să îi fur un zâmbet când i-am povestit astăzi, la ceai, despre cum au reușit să mă prindă într-o ambuscadă cei doi copii ai grădinarului. Sau ascuns într-un copac și m-au umplut de frunze, când am trecut pe lângă ei. Cred că îi sunt dragi acei băieți. Sper să reușesc să îi fac să se întâlnească din când în când, la joacă. Nu cred că a avut prea mult timp să se joace.

Îi povestise Augustei despre propria copilărie, inclusiv despre ziua în care se cățăraseră pe crengile cele mai înalte ale unui copac, ca să salveze o pisicuță care mieuna teribil, în timp ce Penny plângea, iar Phil o privea de jos. Pisica se plictisise de joacă și coborâse din copac cu mult înainte ca Charity să se cațare cu greu până în vârful copacului numai ca să descopere că nu mai era acolo. Și apoi se produsese inevitabilul, așa cum se întâmplase și în dimineața aceea cu Harry. Avusese nevoie de grădinar, de tatăl ei, și de un vânzător care se întâmpla să treacă pe acolo – ca să nu mai vorbim de șiroiul de lacrimi și de tot felul de sfaturi contradictorii de la ceilalți doi copii și de la mama lor – ca să reușească să coboare. Charity îi povestise Augustei episodul acela cu lux de amănunte.

Charity se opri din scris. Se încruntă și căzu din nou pe gânduri. Inventase vârste și genuri pentru cei trei copii imaginari cărora le preda. Oare ce îi spusese mai exact lui Phil? Trebuia să aibă grijă să nu se contrazică.

Asta era problema cu minciuna. Era obligatoriu să ai o memorie bună ca să reții atâtea detalii.

Dar se întâmplă ceva care îi distrase atenția. Ușa de la cameră se deschise. Aruncă o privire peste umăr, surprinsă.

Era soțul ei. Purta o cămașă de noapte vișinie și papuci de piele. Avea părul răvășit și arata chiar mai chipeș decât de obicei. Intră și închise ușa în urma sa.

- Ah, spuse el, tu erai. Ce faci?

Ea acoperi scrisoarea cu mâna, încercând să nu pară prea secreteasă.

- Am vrut să scriu câteva scrisori înainte de a merge la culcare, răspunse ea. Îmi pare rău. Te deranjează lumina?

- Nu, deloc, zise el. Cui îi scrii?

- Oh, unor vechi prieteni, spuse ea râzând.

- Prieteni rămași acasă? întrebă el. Am crezut că locuiai singură în Londra.

Fu ușurată să constate că această curiozitate a lui nu îl făcu să traverseze camera și să se uite.

- Da, prieteni de acasă, răspunse ea.

El rămase lângă ușă, cu mâinile la spate, părând aproape rigid. De parcă nu se simțea în largul său. Ca și cum ar fi fost jenat. Era însă în propriul apartament, în casa în care copilărise.

- Nu am folosit niciodată camera asta, spuse el, citindu-i parcă gândurile. Pare camera unei femei.

- Este primitoare, zise ea.

- Da. Ți urez noapte bună. Se întoarse spre ușă.

- Noapte bună, milord.

El ezită, cu mâna pe clanță.

- Te deranjează dacă rămân cu tine cât scrii? întrebă el. Nu vreau să te deranjez.

Acesta era oare marchizul de Staunton - acel bărbat rece, arogant, cinic? Acest bărbat nesigur, aproape umil?

- Nu mă deranjează deloc, milord, răspunse ea. Te rog să mi te alături.

El se așează pe un fotoliu confortabil, își sprijini antebrațele pe mânere și își duse pumnii încleștați spre bărbie.

- Continuă, spuse el văzând că ea îl privea.

Ochii lui păreau mai întunecați decât de obicei - lumina lumânărilor îi juca feste. Nu, își spuse ea îndreptându-și din nou atenția asupra scrisorii. Era mai mult decât atât. Se schimbase ceva în privirea lui. Dar nu dori să se întoarcă și să verifice.

Nu i-ar fi fost ușor să scrie acea scrisoare nici dacă ar fi fost singură. Dar acum era aproape imposibil. În următoarele douăzeci de minute reuși cu greu să mai adauge câteva propoziții și termină o scrisoare destul de seacă. Așteptă să se usuce cerneala după care împături hârtia cu atenție. Trebuia să se ducă în sat. Nu putea să îi încredințeze unui servitor o scrisoare adresată lui Phil Duncan.

- Am terminat.

Se întoarse și îi zâmbi - și fu surprinsă să constate că rămăsese exact în aceeași poziție timp de douăzeci de minute. Urmărind-o.

- O scrisoare foarte scurtă, spuse el. Și ai scris una singură. Ți-am întrerupt concentrarea.

- Nu e nici o problemă, răspunse ea. Pot scrie cealaltă scrisoare mâine.

- Ești foarte amabilă, Lady Staunton, zise el. Ești întotdeauna atât de amabilă. S-ar părea că tatăl meu s-a atașat de tine.

- Este un om bun, spuse ea.

El râse ușor.

- Draga mea, începu el să vorbească, imitând vocea tatălui său. Draga mea fiică. Draga mea, vino să te așezi la picioarele mele. Și atunci ai să simți o mână caldă care îți atinge umărul. Și vei vedea o privire drăgăstoasă.

- Este un om bun, repetă ea. Ducele reușise să transforme o seară care se anunța dezastruoasă într-o cină destul de plăcută.

- Excelența Sa nu este un om bun, răspunse el. Nu e capabil de afecțiune. Te joacă pe degete, milady. De fapt, se joacă cu mine. Suntem ca șoarecele și pisica.

Ambii pretindeau a o prețui pentru a-l enerva pe celălalt. Nici unul nu simțea atașamentul de care dădea dovadă în public.

- Te doare? întrebă el.

Da. Durea foarte tare să fii văzută și folosită ca un pion, nu ca o ființă umană. Dar ea fusese cea care hotărâse să fie considerată și folosită ca atare, ea fusese cea care ignorase sfatul de a rămâne o simplă umbră. Umbrele nu simțeau durere, așa cum nu simțeau nici milă pentru cei care răneau.

Scutură din cap că nu.

- Este un aranjament temporar, zise ea. Se va termina curând.

- Da.

O privi lung, iar Charity chiar observă ceva diferit în ochii lui. O parte din armura sa începuse să crape. Poate că se simțea în siguranță cu ea, în propriul apartament, târziu în noapte.

Ea se ridică.

- E târziu, zise Charity. E timpul să mă duc la culcare. Noapte bună, milord.

- Lasă-mă să vin cu tine, spuse el, chiar când ea întinse mâna spre clanță.

Își dădu seama de propria naivitate. Simțise ceva încă de când intrase el în cameră și crezuse că era propria ei jenă. Recunoscuse acum tensiunea dintre ei doi. Amândoi - oh, da, amândoi - ar fi vrut să fie împreună. Simți asta în cuvintele lui, în vocea lui. Simți răspunsul propriului corp la chemarea lui. Simți o căldură cutremurătoare în locul acela secret în care fusese el cu două nopți în urmă - și unde ar fi vrut să îl primească din nou.

Nu ar fi trebuit să o facă. Nu era vorba de iubire, nu era vorba de afecțiune. Nu era nici măcar o căsnicie. Era dorință, dorința unei femei de douăzeci și trei de ani de împlinire intimă, de a-și sărbători feminitatea.

Era o nevoie tăcută, necunoscută, care sălăşluise în ea până în urmă cu două nopţi. Acum era o dorinţă care se trezise la viaţă înspăimântător de uşor. Era o nevoie, îşi spuse ea, care ar fi putut creşte într-o sete constantă, dacă s-ar fi lăsat pradă dorinţei, dacă ar fi aflat mai multe despre plăcerile nebănuite pe care le descoperise acum două nopţi.

- Eşti liberă să spui nu. Nu o să te oblig, nici măcar n-o să încerc să te conving.

Şi totuşi, dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, ar fi trebuit să admită că era deja prea târziu pentru a se prefăce că setea aceea nu exista. O simţise cu o seară înainte, era unul dintre motivele pentru care nu putea să adoarmă, era un demon căruia avea să îi ţină piept mulţi ani de acum înainte. În seara asta avea din nou şansa de a se bucura de acea plăcere, de a o savura, de a şi-o întipări în minte pentru anii ce aveau să vină.

- Dă-mi voie să-ţi deschid uşa, milady. Nu face parte din înţelegerea noastră. Nu ai de ce să te simţi obligată. Nu am să te mai deranjez.

- Vreau să fiu cu tine, spuse ea.

O atinse pe umăr cu o mână, iar cu cealaltă deschise uşa.

- Atunci am să te duc în patul meu dacă nu te deranjează, zise el.

- Nu, răspunse ea. Nu mă deranjează.

Dormitorul lui avea aceeaşi suprafaţă şi aceeaşi construcţie, dar era o cameră masculină, decorată cu nuanţe de vişiniu, crem şi auriu. Mirosea masculin - a piele, a parfum bărbătesc, a vin, a bărbat.

Mai conta că nu era vorba de dragoste? Conta că nici măcar nu era datorie conjugală? Avea vreo importanţă că era dorinţă - nevoie? Era ceva imoral doar pentru că nu era vorba de iubire sau datorie? Era soţul ei. Se întoarse cu faţa spre el şi îl privi în ochi. Soţul ei temporar. Avea să reflecteze la aspectele morale când nu va mai fi soţul ei, când va fi din nou singură. Singură cu familia ei.

Singură.

*

Fusese ziua victoriei sale finale, ziua în care își câștigase în cele din urmă independența, ziua în care îl obligase pe tatăl său să o accepte în mod public. Se întorsese acasă și ținuse piept demonilor din trecut, ba chiar făcuse și pace cu aceștia. Casa aceea nu mai era un loc pe care să îl evite, familia sa nu mai era alcătuită din oameni pe care să îi evite. Putea să se poarte cu Will într-un mod civilizat.

Avea toate motivele să fie fericit. Ar fi trebuit să își plănuiască întoarcerea acasă. Ar fi trebuit să vorbească cu avocatul despre banii cuveniți soției sale.

Însă nu era fericit. Era neliniștit. Încercă să se întindă pe pat. Încercă să doarmă. Dar nu reuși. Trebuia să rămână la Enfield, își spuse el în cele din urmă. Tatăl său era grav bolnav – pe patul de moarte, de fapt. Acest gând îl sperie. Trebuiau să stea de vorbă – cu adevărat. Trebuia să îl convingă pe tatăl său să renunțe la frâiele puterii ca să stea mai liniștit, poate chiar ca să își prelungească viața. Asta însemna că el, Staunton, trebuia să preia frâiele familiei. Trebuia să rămână. Pe termen nelimitat. Nu putea – nu voia – să își lase tatăl singur pe patul de moarte.

Nu își putea ține soția aici pe termen nelimitat. Se apropie de fereastră și privi în noapte. Norii se mutaseră – nu se vedea lumina lunii. De fapt, nu avea nici un motiv pentru care să rămână mai mult de câteva zile. Odată ce Tilden și familia acestuia aveau să se întoarcă acasă, ar fi putut și ea să plece. La urma urmei, nu îl mințise pe tatăl său în legătură cu adevărata natură a căsătoriei sale și nu avea nici un motiv real pentru care să o facă. Tot ce conta era că era vorba despre o căsătorie adevărată și indisolubilă. Tatăl său, un om realist, acceptase asta. Ea își jucase rolul. Curând, ar fi avut dreptul să plece.

Marchizul își sprijini palmele pe pervaz. Trase adânc aer în piept și recunoscuse ceva față de sine însuși. O dorea. Acum – în pat. Dar nu o voia pe ea în mod

deosebit, își spuse el. Își dorea o femeie. Poate pentru că știa că avea să petreacă mult timp fără una. Excelența Sa fusese întotdeauna foarte strict față de orice legături pe care fiii săi le-ar fi putut iniția cu fetele din sat. Iar fiul său cel mare îi respecta punctul de vedere. Erau locuri în care și-ar fi putut liniști pofttele. Locul în care un bărbat își exercita autoritatea și își îndeplinea responsabilitățile nu era unul dintre ele. O dorea pe soția sa pentru că era aproape – în camera vecină – și pentru că nu mai avea să stea prea mult timp, urmând ca el să rămână fără compania unei femei. Râse ironic.

Se întrebă cum ar fi reacționat dacă ar fi intrat în dormitorul ei ca să își revendice dreptul conjugal. Poate că ar fi acceptat fără obiecții. Trase adânc aer în piept. Hotărî să meargă în birou. Avea să găsească acolo ceva care să îi distragă atenția. Cărțile lui preferate erau acolo. Dacă s-ar fi concentrat, cu siguranță i-ar fi venit în minte cineva căruia îi datora o scrisoare. Dacă nici asta nu ar fi reușit să îl ajute, ar fi putut să se îmbrace și să plece să călărească în noapte.

Dar când se apropie de birou, observă lumina din salon. Așa că intră și se invită să rămână alături de soția sa cât aceasta își scria scrisoarea – oare de ce nu reușise să adoarmă? se întrebă el. Purta o cămașă de noapte simplă, albă, din bumbac. Părul îi cădea pe spate, în valuri.

O dorea. Și recunoscuse față de el însuși că nu o dorea doar pentru că era o femeie. O dorea *pe ea* – inocența ei, caracterul ei. Două calități de care se lăsase sedus cu două nopți în urmă. Își jucase bine rolul, își zise el, privind-o în timp ce scria, cu o postură corectă, însă gingașă. Mai mult decât bine. Dăduse dovadă de căldură, farmec și de o delicatețe care reușise să îi înduioșeze pe toți, poate cu excepția lui Marianne. Chiar și Charles o urmărise în seara aceea, după ce se așezase lângă tatăl lor.

Se descurcase de minune. Descoperi că se simțea mândru de ea, că era frumoasă și demnă în rochia aceea gri de mătase, atât de banală. Dar era ceva mai

mult decât mândrie. Era un sentiment care îl umplu de căldură.

Se întrebă oare cui îi scria cu atâta dificultate. Era oare o persoană față de care avea o obligație? Sau era cineva la care ținea atât de mult, încât se simțea timorată de prezența lui? Nu avea nici un drept să fie curios. Și nici o dorință în acest sens. Odată ce avea să plece, voia să o poată uita ușor.

În seara asta însă, o dorea. Voia să o simtă sub el. Voia să își îngroape fața în părul ei. Cu cât ieșea mai repede din viața lui, cu atât ar fi fost mai bine pentru el.

Se lăsă să cadă în brațele slăbiciunii – și crezu că avea să îl refuze. Ar fi fost înțelept să o facă, chiar dacă nu știa cum va reuși să adoarmă. Dar nu îl refuză.

– Vreau să fiu cu tine, zise ea după ce el se ridică să îi deschidă ușa.

Soția sa nu pierdea vremea cu vorbe. Așa că se lăsă pradă unei alte slăbiciuni. Voia să fie cu ea în patul lui. Voia să păstreze acolo amintirea ei – chiar dacă acel gând, care îl luă prin surprindere, îl făcu să se încrunte nedumerit.

Soția lui nu era o femeie timidă – i se părea ireal că acum câteva zile o crezuse un șoricel timid. Se întoarse cu fața spre el odată ce ajunseră în cameră și îl privi în ochi – cu ochii ei mari, lipsiți de apărare. El își dori să nu fi fost atât de vulnerabilă. Spera ca nimeni să nu o rănească vreodată.

Îi desfăcu panglica de la halat și îl lăsă să îi cadă pe umeri. Îi descheie nasturii de la cămașa de noapte și o lăsă să cadă pe podea. Ea rămase nemișcată, neliniștită – privindu-l drept în ochi.

Era frumos proporționată, fără să fie voluptuoasă. Întotdeauna crezuse că prefera femeile voluptuoase – până în noaptea aceasta.

El se dezbracă de halat și își trase cămașa de noapte peste cap. Ea îi cercetă trupul.

– Să ne întindem pe pat, zise el.

– Da.

Îi plăcea preludiul și avea multe talente. Îi plăcea să dezmierde trupul femeilor sale până la punctul culminant. Nu le săruta niciodată – cel puțin nu pe gură. Sărutul era prea intim – intim din punct de vedere emoțional. Să se culce cu ele era un act fizic, fără nici o tentă emoțională.

Nu își sărută soția. Începu să o mângâie în ritualul lui bine cunoscut. Dar, cu toate că era excitat, nu părea capabil să își implice mintea. Ritualul devenise plictisitor. Nu îl mai satisfăcea. Nu cu ea. Voia să se întindă peste trupul ei. Voia să îi simtă căldura, să primească alintarea ei delicată. Voia să fie în interiorul ei, închis în feminitatea ei. Voia să își îngroape fața în părul ei.

Așa că ignoră planul, ritualul, mișcările familiare. Se ridică deasupra ei și își lăsă greutatea să coboare peste ea. Îi desfăcu picioarele. Nu știa dacă era sau nu pregătită. Femeile aveau nevoie de mult timp înainte să fie pătrunse. Își strecură mâinile sub ea și se împinse ușor înăuntru. Ea era pregătită, umedă.

Era ciudat, își spuse el simțind mireasma erotică de săpun, că se simțea atât de excitat, dar fără acea nevoie animalică de a stoarce chiar și ultima picătură de plăcere din acea experiență. Tot ce-și dorea era să fie cu ea, să fie aproape de ea, să facă parte din ea, să simtă delicatetea, căldura și farmecul ei, să îi simtă parfumul. Nu se mai gândi.

Se lăsă condus de instincte. Erau singurele care îl ghidau. Uitase de ritualuri, de experiență, de mișcări familiare. Se lăsă condus de instincte, pătrunzându-l ușor, dar intens, prelungind momentul acela profund și regretabil în care aveau să devină o singură ființă, într-o singură bătaie a inimii înainte să redevină doi și să se despartă. Nu își dădu seama când ea își strânse coapsele în jurul lui, dar simți uniunea liniștitoare dintre ei.

Oftă în părul ei. Ea găfâi de plăcere. Într-o clipă de luciditate rămase uimit să constate că nici unul dintre ei nu era pierdut în extaz. Era ceva mult, mult mai periculos – dar înlătură acel gând înainte de a deveni clar.

Ea întrerupse prima ritmul. Mușchii interiori începură să i se contracte convulsiv. Respirația i se intensifică. Își desprinse coapsele din jurul lui și își înfipse tălpile pe saltea. Își împinse soldurile, în întâmpinarea lui. El o pătrunse adânc și își înfipse palmele în soldurile ei.

Simți câteva momente de încordare în ea, înainte de se lăsa cuprins de o dorință aprigă, nesăbuită, de a i se abandona. I se oferi în tăcere. Îi oferi tot ce avea. El se simți împlinit, un sentiment ciudat având în vedere că, pentru ea, nu era altceva decât o experiență sexuală plăcută. O experiență pur fizică.

O lăsă să se relaxeze sub el. Savură căldura, delicatețea și tăcerea ei. Așteptă până ce o simți respirând normal. Apoi se îndreptă spre locul unde își dorea să fie, locul unde își dorise întotdeauna să fie. Întotdeauna. Toată viața sa. Doar că nu era un loc. Era... Se auzi gemând de plăcere. Simți brațele ei încolăcindu-se în jurul său. Simți cum își strânse din nou coapsele în jurul lui. O auzi șoptindu-i ceva la ureche – ceva extrem de dulce și de neînțeles.

Se simți de parcă era pe punctul de a se prăbuși, fără nici o șansă de se împotrivi.

capitolul 12

Nu reuși să doarmă prea bine. La început, din cauza poziției inconfortabile – el se lăsase cu toată greutatea asupra ei, așa că îi era greu să respire, iar picioarele larg deschise îi amortiră. Totuși, nu făcu nimic să stea mai confortabil. Nu încercă să îl trezească sau să își schimbe cumva poziția corpului. Din contră. Rămase nemișcată, relaxată, pentru ca el să nu se miște. Era perfect conștientă de faptul că erau amândoi dezbrăcați, că o parte din trupul lui era în continuare în ea, că fuseseră soț și soție. Poziția inconfortabilă nu părea ceva important.

Chiar și după ce el se rostogoli pe o parte, mormăind fără noimă, îmbrățișând-o în continuare astfel că stătea confortabil și drăgăstos alături de el, tot nu reuși să doarmă prea bine. Așipi din când în când.

Nu se schimbase nimic. Nimic. Nu fusese dragoste la mijloc. Ar fi fost cu adevărat naivă să creadă asta. Ce se întâmplase între ei nu fusese ceva romantic. Erau un bărbat și o femeie cu nevoi fizice. Întâmplarea făcea să fie căsătoriți și să locuiască sub același acoperiș. Așa că potoliseră acea sete și își satisfăcuseră nevoia. Era fericită că învățase o lecție atât de importantă. Orice informație nouă era folositoare. Învățase că dragostea și romantismul erau diametral opuse față de ce se întâmpla între un bărbat și o femeie în pat, că ar fi fost ca și cum ai fi comparat o portocală cu o trăsură.

Nu se schimbase nimic. Exceptând faptul că se implicase într-un mod nesăbuit – așa cum îi stătea în fire. Se implicase cu toți – cu amestecătura aceea de oameni neplăcuți și ursuzi. De ce nu se abținuse și nu se ținuse la distanță de ei?

Asta era firea ei. La douăzeci și unu de ani avusese ocazia de a se mărita cu un tânăr chipeș, pe care îl îndrăgea.

Dar mama ei era moartă de patru ani, iar familia avea nevoie de ea, insistase ea – chiar dacă sora văduvă a mamei sale era pregătită să ia în grijă întreaga familie. După moartea tatălui său, momentul acela în care simțise pământul alunecându-i de sub picioare, insistase să lucreze ca să aibă grijă de familie, să plătească datoriile tatălui lor, chiar dacă toți încercaseră să o convingă că aveau mai mare nevoie de ea acasă. Și, bineînțeles, la ultimul loc de muncă fusese concediată tocmai pentru că se implicate în drama caméristei drăguțe care era prea slabă de înger ca să se apere singură.

Și acum se întâmplase din nou. Începuse să îi pese. Îi păsa de ducele de Withingsby, care nu iubea pe nimeni și pe care nimeni nu-l iubea – sau cel puțin așa credeau toate acele rude naive. Îi păsa de Augusta, care ar fi trebuit să își redobândească copilăria, îi păsa de Charles, care se simțea încă trădat de fratele său care îl abandonase pe când era copil – oh, da, își dăduse singură seama de asta. Îi păsa de Claudia, cea care iscase cearta dintre cei doi frați și care știa cu siguranță acest lucru, iar sentimentul de vinovăție o măcina fără încetare, chiar dacă nu renunța niciodată la surâsul ei cuceritor. Îi păsa de William, pe care îl rodea o vinovăție teribilă, cât și o adevărată indignare dacă era adevărat că – și probabil că așa era – Claudia îl iubise dintotdeauna. Singurii de care nu îi păsa în mod deosebit erau Marianne și Richard, chiar dacă se atașase de copiii lor.

Oh, da, îi păsa. Femeie prostuță! Și îi păsa și de acest bărbat, acest biet bărbat nefericit care se credea stăpân pe propria viață. Cât de visători erau bărbații. Exact ca niște copii – nerăbdători, neobrazăți, încruntați și atât de vulnerabili. Aproape că se speriasse de vulnerabilitatea lui de mai devreme, atunci când gemuse și își dăduse seama că acea căldură pe care o simțise în interiorul ei era eliberarea lui. Păruse atât de pierdut. Așa că se încolăcise în jurul lui, cu drag, șoptindu-i cuvinte liniștitoare, ca și cum ar fi fost un copil care căzuse și se lovise la genunchi.

- E bine, îl asigură ea. Totul e bine, dragul meu.

„Dragul meu!” Speră ca el să nu o fi auzit. Marchizul de Staunton nu era tocmai genul de persoană căreia să i te adresezi cu „dragul meu”. Sau pentru care să dezvolți instincte materne. În momentul de față nu avea nici cel mai mic instinct matern. El se trezi. O mângâie cu mișcări circulare pe spate, pe posterior și apoi își mută mâna pe șolduri, pe sâni. Îi mângâie sânul și își trecu degetul mare peste un sfârc.

- Mm, gemu ea.

Nu mai spuseră altceva. Îi ridică un picior peste șoldul lui, o trase mai aproape de el și o pătrunse. Era atât de naivă. Nu știuse unde duceau mângâierile lui. Nu știa că se putea întâmpla din nou, atât de curând - în timp ce stăteau întinși pe o parte. Dar în clipa în care își încordă acei mușchi interiori, îl simți din nou lung și tare. Și adânc. Se retrase și o pătrunse din nou. Nu ar fi crezut să existe un sentiment mai plăcut în lume. Își dori să nu se termine niciodată.

După ce se opri, adormi profund. Îi mutase piciorul într-o poziție mai confortabilă și o învelise. Dar o ținu aproape - mai aproape. Își lipi trupul de trupul ei. Trebuia să plece, își spuse ea, înainte de a adormi. Nu avea nici un motiv pentru care să rămână. El se făcuse înțeles, iar căsătoria era indestructibilă. Reușise să le demonstreze că nu aveau nici o putere asupra lui. Trebuia să plece, să își trăiască viața, să trăiască fericită până la adânci bătrâneți cu familia ei și cu șase mii de lire pe an.

Dar avea să se gândească la asta a doua zi.

Plouase în timpul nopții. Picături de apă străluceau pe iarbă, iar dealurile și copacii din depărtare erau învăluiți de ceața dimineții. Dar era o dimineață ideală pentru călărit. Marchizul de Staunton rămase pe treptele de marmură de la intrare, respirând aerul umed și rece al dimineții, lovindu-și cizmele cu cravașa.

În dimineța aceea șoricelul cel maroniu nu era pe terasa de dedesubt. O lăsase în pat. La sugestia lui rămăsese să mai doarmă după ce o trezise pentru un nou episod intens, viguros. Ea își îngropase fața în pernă și o îmbrățișase. Adormise înainte de a o înveli cu așternuturile călduroase.

Porni spre grajduri. Îneebunise? Își pierduse mințile? De trei ori noaptea trecută, o dată acum trei nopți. Ce naiba avea să facă dacă o lăsase însărcinată? *Dacă?* De patru ori și încă își mai punea problema *dacă?*

Ieșise la plimbare ca să își limpezească gândurile și ca să își recapete energia după o noapte intensă. Se încrunătă. Ce naiba căuta trează la o oră atât de târzie scriind? Dacă nu ar fi găsit-o acolo, nimic nu s-ar fi întâmplat. Deja rezistase tentației de a-i face o vizită conjugală în camera ei.

Dar fu salvat de aceste gânduri amare. Charles era deja pe un armăsar când ajunse la grajduri.

– Văd că nu ai uitat primele noastre lecții de călărie, strigă el de la intrare.

Fratele său nu îl observase. Își atinse borul pălăriei cu cravașa și îl salută cu o mișcare scurtă din cap.

– Staunton, zise el.

– Dar ai învățat mult mai multe în toți acești ani, spuse marchizul. Ești ofițer de cavalerie, bineînțeles. Presupun că mersul pe jos și călăritul îți vin la fel de natural.

– Cum presupun că i se întâmplă oricărui alt gentleman, răspunse Charles. Scuze, Staunton, trebuie să plec.

Marchizul nu se mișcă din poartă.

– Pentru cursa de dimineată? întrebă el. Și eu vreau să călăresc. Nu vrei să mergem împreună?

Fratele său ridică din umeri.

– Cum dorești, zise el.

Era numai vina soției sale, își spuse marchizul în timp ce își pregăti calul, după ce îl expediase pe grăjdarul care se oferise să se ocupe de asta. Cicălitoarea aia care se apucase să îi analizeze gândurile și să îi facă morală,

ea cu insistențele ei că erau o familie din simplul motiv că ducele îi concepute pe toți. Când i se întâmplase ultima oară să insiste să petreacă timp cu cineva care în mod evident nu își dorea același lucru? Cu un tânăr care nu făcuse altceva decât să îl ignore? Era numai vina ei că simțea nevoia să vorbească.

- Ai fost în serviciul activ? îl întrebă el în timp ce ieșiră călare din grajd și se îndreptară spre pajiștea și spre dealurile din spatele casei.

- Numai pe aceste meleaguri, răspunse Charles. Am făcut parte din regimentul de rezervă.

- Ai făcut parte? întrebă marchizul.

Îmbrăcat în uniformă roșie își imaginează că fratele său era irezistibil în rândul domnișoarelor. Îi venea greu să creadă că fratele lui mai mic nu mai era băiatul acela de doisprezece ani.

- Plecăm spre Spania luna viitoare, răspunse el. Intenționez să merg și eu.

- Și ce părere are Excelența Sa? întrebă marchizul.

Fratele său nu răspunse.

- Presupun că nici măcar nu a fost de acord cu alegerea ta în materie de carieră. Voia să intri în rândul bisericii, dacă nu mă înșel?

Își aminti că purtase ocazional astfel de discuții cu tatăl său. Își aminti că îi promisese unui Charles rebel că avea să îi ia apărarea și să se asigure că nu urma să fie obligat să trăiască o viață pentru care nu manifesta nici un interes. Dar plecase înainte să își poată ține promisiunea.

Era evident că Charles hotărâse să nu participe la această conversație. Începuse să călărească mai repede cu armăsarul său.

- Dar nu îmi amintesc să-mi fi spus vreodată, continuă marchizul după ce îl prinse din urmă, că intenționei să mergi în această direcție. Interesul tău pentru cariera militară este ceva nou?

Fratele său îl privi cu ochi reci, ostili.

- Staunton, faci conversație din considerente sociale, spuse el. De când ești tu interesat de cariera mea și de motivele pentru care m-am înrolat? Și să nu-mi spui că te interesează pentru că ești fratele meu. E un simplu accident că ești fratele meu.

Ah! Plecarea lui îl rănise pe Charles mai mult decât ar fi crezut. Sperase ca băiatul să treacă repede peste acest episod, iar optimismul tineresc să îi permită să își transfere afecțiune către altcineva - poate către Will. Fusesse o presupunere naivă. Dar avea numai douăzeci de ani la vremea respectivă - câți avea Charles acum.

- Îți doreai o viață de gentleman, spuse el. Îți doreai pământ, ferme și responsabilități - chiar dacă nu ar fi fost pământul tău, chiar asta ai spus. Sperai ca Will să intre în rândul bisericii sau în armată și că Excelența Sa îți va permite să îl ajuți să conducă proprietatea asta sau una mai departe de aici. Am crezut că eu aveam să primesc o moșie. Obişnuiam să glumim pe tema asta. Că urma să-ți dau voie să ai grijă de moșia mea în timp ce eu m-aș fi dus în Londra.

- Asta ai și făcut, spuse Charles cu amărăciune, în glas. Cu foarte mare succes.

- Știi de ce am plecat? Întrebă marchizul.

- Da, răspunse fratele său râzând. Pentru că Excelența Sa nu ți-ar fi permis să fii cu nici o femeie din vecinătatea domeniului Enfield. Iar după moartea mamei nu te mai ținea nimic aici.

Marchizul înlemni. Poate că ar fi trebuit să se forțeze să își ia rămas-bun. Poate că ar fi trebuit să încerce să îi explice. Nu, nu ar fi avut cum să pună în cuvinte durerea, indignarea, umilința.

- Iar Will te-ar fi călcat în picioare dacă te-ai fi apropiat de Claudia, adăugă Charles.

Ah. Băieții de doisprezece ani observă și înțeleg mai multe decât credeau adulții.

- Eram îndrăgostit de Claudia, răspunse el. Am crezut că și ea mă iubea. Dar odată ce s-a căsătorit cu Will, nu m-aș mai fi apropiat de ea.

- Ai fost întotdeauna imposibil de arrogant, spuse cu mânie fostul său admirator. Oricine și-ar fi dat seama că ea era îndrăgostită de Will și că pe Will îl tortura gândul că tu aveai să fii cel care rămâne cu ea, dar nu îndrăzneai să îți mărturisească sentimentele lui. Nu ești genul de bărbat de care să fie interesată Claudia, Staunton. Claudia, așa frumoasă cum e ea, preferă să se știe în siguranță și liniște. Îl preferă pe Will.

Dumnezeule! Fusesse oare chiar atât de orb? Se minți-se singur cu atâta convingere? Se părea că da.

- Am plecat pentru alte motive, spuse el. Nu mai suportam traiul în casa asta, iar căsătoria lui Will și moartea mamei m-am adus la capătul răbdărilor. Dar aș mai fi putut suporta. Pentru tine și pentru copilă. Trase adânc aer în piept. Nu se mai gândise la asta ani de zile. Nu știa dacă ar fi putut să îi povestească. A mai fost ceva.

Dacă Charles nu avea să îl întrebe direct, nu avea de gând să îi povestească, își zise el. Făcea parte din trecut. Trecuse peste, reușise să își recâștige viața, mândria și independența.

- Îmi spui? întrebă Charles nerăbdător și puțin impertinent.

- M-a acuzat că am furat, răspunse marchizul. Excelența Sa. A căutat prin camera mea până l-a găsit. M-a așteptat în camera mea. M-a lovit peste față cu el. Am sângerat.

Nu îl privi în ochi pe fratele său care nu spuse nimic în tăcerea care urmă.

- Mi-a poruncit să îl aștept în bibliotecă, continuă el. Știam ce mă aștepta, bincînțele. Oricare dintre noi am fi știut, nu crezi? Aveam douăzeci de ani și eram nevinovat. I-am spus că am să mă duc să îl aștept, că nu aveam de gând să mă mai cert cu el. I-am spus că o să-l las să mă bată de parcă aș fi fost același băiețel nevinovat. Dar i-am mai spus că urma să plec până la sfârșitul zilei, că nu aveam de gând să mă mai întorc la Enfield, că nu ne vom mai revedea niciodată. Excelența Sa nu s-a lăsat

înduplecat de astfel de amenințări, bineînțeles. A fost cea mai aspră bătaie din viața mea. Mi-a fost foarte greu să călăresc mai apoi, dar eram hotărât să nu mai petrec nici o noapte sub același acoperiș cu el.

Charles nu spuse nimic.

- Nu am glumit când l-am amenințat, spuse marchizul. Eram perfect conștient de decizia mea. Știam că lăsam bebelușul în urmă, un copil la care el refuza să se uite, știam că te las și pe tine. Erai cea mai importantă persoană din viața mea. Dar nu îți spun asta ca să crezi că mă apăr. Erai un copil. Aveai nevoie de mine. Iar eu nici măcar nu am avut curajul să îmi iau rămas-bun. Nu aș fi fost în stare să plec, dacă aș fi vorbit cu tine, și trebuia să o fac. Riscam mai mult decât respectul față de mine însumi. Simțeam că viața mea, că sufletul meu era în pericol. Charles, la douăzeci de ani, poate înțelege și tu acum, e foarte ușor să dramatizăm realitatea. Poate că, privind acum în urmă, respectul de sine, viața și sufletul meu erau mai puțin importante decât un copil care mă venera.

Și atunci înțelese cu groază de ce Charles nu spunea nimic.

- La dracu'! zise el. Charles, nu este o poveste lacrimogenă. Este un episod prostesc și murdar din trecut. Un trecut de mult uitat. Vezi, nici măcar nu am fost în stare să îmi țin promisiunea. M-am întors la Enfield după opt ani. Aproape că sunt în relații bune cu Excelența Sa.

Charles goni înainte, iar marchizul îl lăsa să plece. Tinerii de douăzeci se ani, locotenenți de cavalerie, plângeau în singurătate.

Își opri calul. Nu, nu avea de gând să gonească după fratele său. Charles probabil că era teribil de jenat și nu i-ar fi putut răspunde. Nu mai aveau ce să discute. Charles știa acum că motivul pentru care fratele său plecase nu fusese ca să trăiască o viață desfrânată la oraș odată ce moartea mamei lor îl eliberase de orice obligație față de Enfield. Nu făcea nici o diferență. Cu siguranță

că motivul pentru care plecase nu era o scuză pentru că îl părăsire. Rupsese legătura de iubire și încredere. Și nu era singurul care suferise.

Se îndreptă cu calul spre casă, se răzgândi și porni în goană în altă direcție. Avea să găsească o pajiște goală și să galopeze până ce urma să se prăbușească cu cal cu tot.

Charity mai dormi jumătatea de oră după ce plecă Anthony. Chiar dacă abia dormise câteva ore și chiar dacă și acel somn fusese întrerupt atunci când soțul ei se trezise, dorind-o din nou, constantă că era imposibil să renunți la obiceiurile vechi. Dintotdeauna obișnuise să se trezească devreme.

Îi simți mirosul pe pernă și analiză sentimentele de durere, de plăcere, de letargie și de energie care puseseră stăpânire pe ea. Probabil că era foarte plăcut, își spuse ea, să fii căsătorită cu adevărat, să te trezești în fiecare dimineață simțindu-te atât de bine. Dar căsătoria ei nu era una adevărată și nici nu își dorea acest lucru. Familia asta era plină de probleme. Avea propria familie de care era mulțumită. Și urma să li se alăture curând. Mai era balul din seara asta. Nu avea nici o îndoială că mâine sau poimâine contele de Tillden avea să plece cu familia. Iar rolul ei se apropia de sfârșit.

A doua zi dimineață avea să îl întrebe pe marchizul de Staunton când putea să plece. Probabil că o va ruga să mai rămână câteva zile, dar săptămâna următoare probabil că va putea pleca. Se dezveli și se așeză pe marginea patului. Cât de bucuroși aveau să fie să o vadă! Și ce vești minunate urma să le împărtășească. La început, avea să îi șicaneze. Să pretindă că fusese concediată și că era sărmană. Și abia apoi să le spună adevărul.

Penny nu avea să fie de acord. Iar Phil probabil că urma să fie foarte supărat. Poate că avea chiar să refuze banii, să îi interzică să plătească datoriile tatălui. Dar își petrecuse întreaga viață certându-se cu Phil. Și, la urma urmei, era fata cea mare. Avea să îl convingă cumva.

Câteva clipe mai târziu – nu își chemase camerista, dar avu parte de un moment jenant când trecu prin camera de garderobă a soțului ei, îmbrăcată în cămașa de noapte și cu părul răvășit și îl găsisse acolo pe valetul lui care îi curăța instrumentele de bărbierit –, Charity coborî la micul dejun. Era încă destul de devreme. Spera să nu întâlnească pe nimeni. Spera ca el să nu fie acolo. Nu ar fi știut ce să îi spună. Dar îl văzu pe Charles, care arăta foarte chipeș în costumul lui de călărie.

– Oh, bună dimineța, spuse ea, zâmbindu-i cu căldură. Și tu obișnuiești să te trezești devreme? De fapt, îndrăznesc să spun că da, având în vedere că ești ofițer.

– Am fost să călăresc, răspunse el. Se ridică și îi sărută mâna. Un gest deosebit de politicoș din partea unui bărbat atât de tânăr.

– Chiar așa? Te-ai întâlnit cumva și cu Anthony? Și el s-a trezit foarte devreme și mi-a spus că merge să călărească. Roși când își dădu seama ce dezvăluiseră cuvintele ei.

– Am călărit puțin împreună, răspunse Charles.

– Da? Se așează la masă și se apropie puțin de el în timp ce majordomul îi turna o ceașcă de cafea. Și ați reușit să stați de vorbă? Nu am cunoscut niciodată o familie în care membrii săi să discute atât de puțin despre lucruri cu adevărat importante.

O privi precaut.

– Am vorbit, zise el.

– Mă bucur. Luă o felie de pâine prăjită. Și l-ai iertat pentru că te-a părăsit în copilărie?

– Să înțeleg că ți-a povestit? întrebă el.

– Nu, răspunse ea zâbind. Chiar și cu mine vorbește foarte puțin despre trecutul său. Nu știu exact ce s-a întâmplat, ci doar că s-a întâmplat ceva și că, până nu stați de vorbă, nu o să se schimbe nimic. L-ai iubit cândva.

– Da, spuse el. Mai mult decât orice pe lumea asta. L-aș fi iertat orice, chiar dacă știam că avea defectele lui. Aroganța, spre exemplu.

- Cred că aroganța vine de la sine în cazul unei persoane cu poziția lui socială, cu educație și cu înfățișare plăcută, spuse ea cu un zâmbet complice.

- Îl iubești? întrebă el.

Se opri cu felia de pâine în mână și o așeză pe farfurie. Cum să răspundă unei astfel de întrebări? Exista un singur răspuns, își spuse ea. Făgăduise să mintă atunci când acceptase oferta marchizului de Staunton.

- Da, răspunse ea. Cu tot cu defectele lui. Chiar dacă l-am bătut la cap din clipa în care am ajuns aici. Este atât de încăpățânat și reticent!

Charles zâmbi, iar Charity o compătimi pe tânăra care avea să simtă puterea acelui zâmbet - dacă nu va fi însoțit și de inima lui.

- Am crezut că ești interesată de averea lui, spuse el. L-am urât pe Tony când a ajuns aici, dar chiar și așa am fost furios în numele lui. Am crezut că s-a lăsat păcălit de tine. Îmi pare rău. Acum îmi dau seama că te-am judecat greșit, la fel cum am judecat greșit și capacitatea lui Tony de a-și alege o soție de bună-credință. Îmi place de tine.

- Mulțumesc, răspunse ea. Oh, mulțumesc! Căută în zadar o batistă - fusese luată pe neașteptate. Sunt așa prostuță!

- Nu e adevărat, spuse el cu blândețe, întinzându-i batista lui. Toată lumea s-a purtat atât de urât cu tine, dar ai reușit să-l cucerești până și pe Excelența Sa. Ai dat dovadă de mult curaj în atitudinea ta caldă și zâmbitoare, având în vedere primirea noastră atât de rece.

- Cred că am mâncat destul, zise ea, suflându-și nasul. Luase două guri de pâine prăjită și o jumătate de ceașcă de cafea. Nu, nu e nevoie să te ridici.

Nu voia altceva decât să fugă din încăpere și să găsească un loc întunecat unde să se ascundă. El crezuse că începuse să plângă pentru că fusese amabil cu ea, pentru că îi spusese că o place. Dar nu era așa. Erau celelalte cuvinte: „Am crezut că ești interesată de averea lui“. Cuvinte care o loviseră ca un bici.

Dar nu avea să scape atât de ușor. Ușa se deschise, iar Lady Tillden intră împreună cu Lady Marie Lucas. Urmără câteva reverențe jenate. Charity și Lady Tillden începură o conversație plictisitoare și ușor previzibilă despre vreme, despre ploaia de noapte trecută, despre ceața din dimineața aceea, despre faptul că ceața probabil avea să dispară, și la fel norii. Poate că aveau chiar să se bucure de puțin soare – cum se întâmpla adesea când nu erau nori pe cer. Căzură de acord fără nici o problemă.

Pe lângă conversația sa cu Lady Tillden, Charity îl observă pe Lord Charles Earheart sărutându-i mâna lui Lady Marie, așa cum o făcuse mai devreme și cu ea, și schimbând alte câteva vorbe și zâmbete.

– Bună dimineața, spuse el. Mă bucur să te revăd. Au trecut optsprezece luni.

– Nu am crezut că o să te găsesc aici, zise ea. Am crezut că ești plecat cu regimentul tău.

– Mi-am luat permisie, explică el.

– Am sperat să nu te găsesc aici, șopti ea.

– Chiar așa? întrebă el, deloc surprins. Dar am venit, după cum poți vedea.

– Da, răspunse ea.

– Ți pare rău că am venit? întrebă el, privind-o drept în ochi.

Nu mai era nimic de spus despre vreme, iar Lady Tillden îi zâmbi ușor jenată lui Charity și își îndreptă atenția spre conversația dintre fiica ei și Lord Charles. Așa că și aceștia începură să discute despre vreme.

Charity se scuză și părăsi camera. Urcă primele cinci trepte spre camera ei normal. Apoi o luă la goană.

„Am crezut că ești interesată de averea lui.“

capitolul 13

În timp ce se îmbrăca pentru bal, marchizul de Staunton își spuse ca fusese o zi mai bună decât s-ar fi așteptat. Reușise să se țină la distanță de oaspeții casei, păstrând în același timp o relație cordială. Bineînțeles, contribuise la acest lucru și faptul că Marianne și Charles se oferiseră să se ocupe de musafiri; Marianne mersese de dimineață cu doamnele cu trăsura în oraș, iar Charles îi plimbase pe toți trei cu caleașca în parc, făcând un picnic la ruine.

Se părea că Tilden hotărâse cu înțelepciune să se poarte ca și cum nu se discutasese niciodată posibilitatea ca fiica sa și moștenitorul ducelui de Withingsby să se căsătorească. Pur și simplu petrecea câteva zile plăcute împreună cu un vechi prieten.

Charles fusese tăcut. Nu dădu nici un semn că ar fi vrut să continue discuția începută în dimineața aceea cu fratele său. Pe de altă parte, nici nu îi evitase compania. Sentimentul de ostilitate dispăruse din ochii lui, fiind înlocuit de o privire goală, imposibil de descifrat. Totuși, singura dată când se văzuse obligat să folosească numele fratelui său nu i se adresase cu *Staunton*, nici măcar cu *Anthony*, ci îi spusese *Tony*. Marchizul aproape că se disprețuisse constatând câtă plăcere îi făcuse să-și audă numele rostit astfel.

Mai rămăsese William. Acesta venise de dimineață la Enfield ca să discute unele probleme administrative cu tatăl său. Ducele îl chemase pe marchiz în bibliotecă și îi lăsă singuri, după ce îl instruisese pe fiul cel mai mic să petreacă o oră cu el, ca să îi explice diferite detalii administrative. La început, fuseseră concentrați și jenați până ce un mic detaliu trivial îi făcuse pe amândoi să râdă. După aceea, chiar dacă rămăsese o ușoară stinghereală,

ceva se schimbase. Ceva greu de descifrat. Redeveniseră frați fără să își vorbească – pur și simplu, continuară să discute aspecte administrative.

Mai apoi, marchizul se gândi la Claudia și decise că episodul acela trist și destul de umilitor făcea parte din trecut. Nu simțea nimic față de ea, în afară de o apreciere firească pentru frumusețea ei. Amărăciunea dispăruse. Poată că – cel mai probabil – nu fusese obligată să se mărite. Și poate că Will chiar nu îl mințise, ci, pur și simplu, nu îndrăznise să îi mărturisească fratelui său că iubeau aceeași femeie. Will avea doar nouăsprezece ani la vremea respectivă. Nimeni nu s-ar fi așteptat să acționeze cu fermitatea și maturitatea unui adevărat bărbat.

Chiar și Augusta fusese mai drăguță cu el. Poate nu chiar cu el, cât față de Charity, dar îi zâmbise, arătându-și vârsta. Se plimbase cu Will până la pod ca să se bucure de soarele de după ceața dimineții – și se întâlniseră pe drum cu Charity și cu Augusta care veneau din direcție opusă. Charity fusese la casa văduvei pentru a-și proba noile rochii, mai ales cea pentru balul din seara aceea, la care se lucra de zor. O luase pe Augusta cu ea ca să se joace cu băieții. Oare cum reușise să o scoată pe fată din sala de curs în mijlocul dimineții? Pur și simplu îi ceruse permisiunea ducelui și domnișoarei Pevensey, guvernanta.

Iar ducele o lăsase pe cea mică să plece de la lecții doar pentru că nora lui îl rugase?

– Bineînțeles, răspunse ea. A fost de acord cu mine că o dimineată atât de frumoasă nu trebuie irosită.

Observă că ea se îmbujorase de îndată ce îl văzuse, dar și în timp ce vorbeau. Cu siguranță că se gândea la noaptea petrecută împreună, cea pe care el ar fi preferat să o uite.

Așa că încercă să se concentreze asupra Augustei care era destul de murdară și răvășită – și arăta exact ca un copil de opt ani.

- Augusta, îmi trezești multe amintiri, îi zise el, jucându-se cu monoclul, despre cum obișnuiam să mă cațăr în copaci și să mă joc de-a v-ați ascunselea. Doar că eu, Will, Charles - câteodată chiar și Marianne - ajungeam acasă mult mai zgâriați, învinețiți, cu hainele în dezordine și murdari.

Ea îl privi cu teamă în ochi.

- Te sfătuiesc să îți schimbi hainele, să te speli pe față și pe mâini și să te piepteni înainte să te vadă Excelența Sa la prânz. Iar dacă o să mă cheme în bibliotecă și o să mă ia la întrebări, am să rânjesc și am să-i jur că atunci când te-am întâlnit pe pod nu era nici un pic de murdărie pe rochița ta, nici măcar pe talpa pantofilor.

Fu momentul în care ea îi zâmbi - un surâs mare, vesel, de copil.

În timp ce valetul său îi aranja lavaliera și îl ajuta să îmbrace redingota neagră și elegantă, Anthony își spuse că fusese o zi destul de reușită. Totuși, cu toate pregătirile pentru bal în plină desfășurare și având în vedere faptul că Tilden și familia sa erau încă la Enfield în calitate de oaspeți, activitățile importante trecuseră pe plan secund. Avea în continuare multe lucruri de rezolvat, pe lângă crearea unor relații mai bune cu frații și surorile sale - care oricum nu făcuse parte din planul lui inițial. Trebuie să lămurească situația cu tatăl său. Și să discute cu soția sa.

Trebuia să o lase să plece, hotărâse el. Deja își jucase rolul.

Toți acceptaseră că marchizul de Staunton era un bărbat căsătorit, care nu avea de gând să se supună dorințelor altora și își trăia viața așa cum dorea. Pe de altă parte, ar fi fost mai simplu pentru ea să plece acum, înainte de a involbura și mai tare apele. Trebuia să stea cât mai curând de vorbă cu ea. Trebuia să plece înainte de a crește și mai mult șansele de a rămâne însărcinată. Și înainte ca el să înceapă să se obișnuiască cu prezența ei în camera vecină.

O angajase pe domnișoară Charity Duncan cu un scop în minte. Acel scop nu presupunea să îi țină patul cald noapte de noapte.

Se apropie de oglindă ca să-și prindă un ac cu diamant la lavalieră. Dar se opri. Mai purta și un inel cu pietre prețioase. Oare soția lui avea bijuterii cu care să se împodobească? Cel puțin nu avea să fie nevoită să poarte rochia aceea gri îngrozitoare la bal. Croitoreasa Claudiei îi terminase rochia. Se aștepta să fie o rochie frumoasă, elegantă, dintr-un material fin. Dar nu avea bijuterii.

Asta și fusese ideea - să aducă la Enfield o mireasă sărmană, ca să le demonstreze celorlalți că rangul social, averea, eleganța și frumusețea - toate motivele obișnuite pentru care un bărbat ca el își alegea soția - nu însemnau nimic pentru el.

Doar că acum se simțea ciudat de vinovat. Oare cum se simțise ea în aceste zile, atât de diferită față de familia lui, față de musafirii lor? Cum avea să se simtă în seara aceasta în noua rochie de bal, dar cu gâtul, încheieturile și urechile lipsite de bijuterii? Doar era soția lui, cea mai importantă doamnă de la balul din seara aceasta! Deja se zvonea în împrejurimi că balul despre care toată lumea crezuse că era menit să sărbătorească logodna marchizului de Staunton era de fapt plănuit pentru a sărbători căsătoria acestuia.

De ce nu se gândise să cumpere un dar de nuntă - o brățară, un colier, un inel? Chiar și Anna, care îi fusese amantă timp de șase săptămâni în primăvară, primise rubine la despărțire.

Închise ochi și începu să se gândească. Avea un lăntișor din aur cu pandantiv pe care mama sa i-l oferise când împlinise optsprezece ani, în care era un mic portret al ei. Îl purtase zi de zi timp de un an după moartea ei. Îl avea la el. Mai avea - ah, da - un șirag de perle pe care îl cumpăraseră pentru o tânără dansatoare cu care intenționase să o înlocuiască pe Anna. Dar se răzgândise în privința ei, hotărâse că nu are nevoie de o amantă din *demimonde*. Avea în continuare șiragul de perle.

Le cumpărase gândindu-se că ar fi putut oricum să i le ofere lui Marianne sau Augustei.

Îi porunci valetului să plece și începu să le caute. Erau foarte frumoase – alesese întotdeauna cele mai prețioase daruri pentru potențialele sale amante, plecând de la prezumția că un protector generos ar fi primit cele mai bune și mai exclusiviste servicii.

Nu știa cum arăta rochia ei. Nici măcar nu știa ce culoare avea. Începuse să râdă când o întrebase – un râs frumos și tineresc – și îi spusese că era secret. Dar nu conta. Perlele se potriveau la orice. Le încălzi în palme. Ar fi putut gândi că nu îi datora nimic, având în vedere suma mare de bani care îi fusese atribuită în contractul pe care îl semnaseră amândoi. Dar își jucase bine rolul, chiar foarte bine – chiar dacă perlele nu erau o răsplătă pentru favorurile sexuale. Se încruntă. Era un gând murdar. Era vorba despre soția sa.

Voia să-i ofere perlele pentru că era soția lui. Erau un cadou de nuntă, chiar dacă mariajul lor nu era unul tradițional.

Câteva clipe mai târziu bătu la ușa camerei ei de garderobă și așteptă să îi deschidă camerista. Însă doamna nu era în camera sa, îl informă fata, cu o reverență. Coborâse deja în salon, la chemarea Excelenței Sale.

Prea bine. Puse șiragul de perle în buzunar și își urmă soția la parter. Excelența Sa dăduse dovadă de afecțiune pentru nora sa cum nu o făcuse față de propriii copii. Bineînțeles, era un joc. Încerca să îi demonstreze fiului său că nu îl deranja deloc că viitoare ducesă făcea parte din clasa de jos a nobilimii, o viitoare ducesă care, până de curând, își câștigase existența ca guvernantă.

Nu conta. Marchizul nu se arătase deranjat. I se părea amuzantă atenția pe care ducele o îndrepta către Charity. Era nerăbdător să o vadă în rochia cea nouă. Avea de gând să îi ofere șiragul de perle într-un cadru public. Intenționa să i le pună chiar el la gât. Poate că ea i-ar fi răspuns cu unul dintre zâmbetele ei senine.

Rochia era din mătase albă acoperită cu o tunică de dantelă albă împodobită cu trandafiri aurii. Broderia era puțin mai mare și bogată la tiv, pe marginile mânecilor scurte și la decolteu, care era elegant decupat. Claudia îi adusese o pereche de mănuși de seară aurii, lungi și insistase să le poarte. Noua ei cameristă, care era foarte talentată, îi aranjase superb părul ondulat, fără s-o facă să arate prea tânără pentru vârsta ei sau pentru statutul marital.

Se simțea frumoasă, își spuse Charity, privind-se în oglindă. I se părea că arăta fermecătoare și rânji singură de îngâmfarea ei. Dar nu-i păsa că era îngâmfată. La urma urmei, vorbea cu ea însăși. I se părea că arăta minunat. Se simțea ca o prințesă care se pregătea să meargă la bal – ceea ce nu era departe de adevăr. Era marchiza de Staunton, nora ducelui de Withingsby și urma să participe la primul ei bal – într-o sală de bal a cărei măreție o luase prin surprindere când aruncase o privire în după-amiaza târzie – în calitate de invitată de onoare. Fusesse chiar invitată să stea alături de Exzellența Sa și de soțul ei la intrare.

Oare avea să o considere frumoasă? Nu mai conta, își spuse ea. Oh, dar conta. Noaptea trecută o considerase atrăgătoare – din când în când se îmbujora la amintirea nopții trecute. Dar nu avea de unde să știe dacă se întâmplase pentru că fusesse acolo pregătită – doritoare – sau pentru că se simțea atras de ea. Nu conta dacă se simțea sau nu atras de ea. Ba conta – își spuse ea, zâmbind către reflexia din oglindă. Avea de gând să se bucure de bal. Voia să uite că era vorba despre un aranjament temporar. Voia să uite că era un fel de Cenușăreasa – exceptând faptul că, odată ce avea să plece, nici un prinț nu ar fi pornit s-o caute în întregul ținut, cu pantoful de cristal în mână. Pur și simplu voia să se simtă bine.

Rămase nerăbdătoare în așteptarea soțului său. Înainte ca oaspeții să înceapă să sosească la bal, trebuia să ia cina cu întreaga familie, bineînțeles. Dar seara urma

să înceapă de îndată ce avea să iasă din cameră. Se întrebă dacă toți aveau să o privească uluiți, acum că era îmbrăcată corespunzător poziției sale în societate. Se întrebă cum avea să o privească el. Intenționa să se uite în ochii lui ca să nu îi rateze cea dintâi reacție.

Spera că avea să fie încântat de înfățișarea ei.

Zâmbi ușor când el bătu la ușă și îi făcu semn cameristei să deschidă. Își liniști zâmbetul – nu voia să arate ca o fetișcană exaltată. Dar se întristă când văzu că era un servitor, și nu soțul ei. Excelența Sa o invită de îndată în salon. Ezită. Cu siguranță Anthony avea să fie gata curând. Oare să îi bată la ușă? Cu toate astea, în ciuda relației și a intimității pe care o împărtășiseră, marchizul de Staunton nu părea genul de om cu care să îți permiți astfel de libertăți.

– Winnie, când vine soțul meu, îi zise ea cameristei, te rog să îi spui că Excelența Sa m-a poftit în salon.

Din fericire, deja începuse să se simtă suficient de familiarizată cu membrii familiei cât să nu o deranjeze să intre într-o cameră de una singură. Bineînțeles că seara asta era mai dificilă. Era perfect conștientă de înfățișarea sa complet diferită. Chiar și majordomul care îi deschise ușa salonului păru consternat, își spuse ea, dar își dădu seama că era un gând absurd. Majordomii erau pregătiți să nu arate niciodată consternați chiar dacă ar fi trecut pe lângă ei o turmă de elefanți îmbrăcați în rochii roz.

Claudia îi zâmbi afectuos, iar William o privi uluit, iar pentru o clipă semănă foarte tare cu fratele lui. Marianne ridică din sprâncene, iar Richard făcu o plecăciune. Charles o luă de mână, făcu și el o plecăciune – el însuși arăta fermecător – și îi spuse amuzat că Tony era un bărbat foarte norocos. Conte de Tilden și familia acestuia încă nu coborâseră. Ducele rămase cu spatele la șemineu și o privi lung. Ea îi zâmbi și făcu o reverență.

– Ați vrut să mă vedeți, tată? întrebă ea.

Nu mai părea la fel de palid ca de obicei. Probabil că se odihnise, așa cum îl sfătuisese ea și cum îi promisese că avea să facă.

- Da. Intră, draga mea, spuse el.

Charity se apropie de el și îi zâmbi din nou. Ceilalți membrii ai familiei erau cu ochii pe ei, bineînțeles. Observă că avea ceva în mână.

- În ziua nunții i-am oferit soției mele un cadou, zise el. La moartea ei mi-a fost înapoiat. Vreau să dăruiesc acest cadou miresei care va primi într-o bună zi titlul și poziția ducesei. Miresei fiului meu celui mare. Ție, draga mea.

Privi spre palma lui deschisă. Era un topaz mare și strălucitor, înconjurat de diamante, prins într-un colier de diamante. Era o bijuterie frumos decorată și extravagantă, care probabil că valora o mică avere. Dar nu valoare monetară fu cea care o făcu pe Charity să se piardă cu firea. Ci valoare sentimentală. Fusesse cadoul lui pentru soția sa - cadoul de nuntă. Și acum i-l dăruia ei? Se potrivea cu rochia ei, chiar dacă era prea bogat pentru delicatețea rochiei. Dar nu conta. Văzu strălucirea colierului și clipi de câteva ori.

- Tată, zise ea, privindu-l drept în ochi. Cred că ați iubit-o foarte mult.

Câteva vorbe delicate care nu aveau nici o relevanță. Nu știa de ce le rostise - de ce le șoptise, mai degrabă. Nu vorbise tare.

Nu ar fi reușit să pună în cuvinte ce văzuse nici dacă ar fi fost obligată să o facă. Ceva se schimbă în ochii lui. Deveniră ca de gheață. Deveniră ca de catifea. Nici una dintre aceste descrieri nu ar fi fost cea potrivită, chiar dacă chiar asta se întâmplase, chiar dacă erau senzații atât de diferite.

- Oh, da, fu răspunsul lui, atât de șoptit, încât crezu că nimeni nu îl auzise în camera aceea tăcută. Întoarce-te, zise el. Vreau să ți-l pun la gât.

Ea se întoarce și întâlnește privirea lui Marianne. O privire uimită, revoltată, invidioasă. Marianne era fiica cea

mare. Probabil că se așteptase ca cea mai prețioasă bijuterie a mamei sale să îi revină ei la moartea tatălui său. Simți acel colier rece, greu, străin atârând la gâtul ei. Socrul său își odihni palmele pe umerii ei și o întoarse după ce îi închise colierul.

- Îți aparține, spuse el, după care rămase extrem de uimită când o sărută pe amândoi obraji.

- Mulțumesc, tată, răspunse ea.

Era plină de recunoștință, jenă și - dragoste. Ținea atât de mult la el, își spuse ea. Nu știa de ce, dar simțea pentru el o afecțiune fără margini. Îl iubea. Era tatăl ei - tatăl soțului ei.

Un gând foarte periculos.

Se dădu la o parte ca să nu îi monopolizeze atenția, folosindu-se de tava cu băuturi de pe bufet ca scuză. Ridică un pahar de lichior. După câteva minute ușa se deschise și îl văzu pe soțul ei intrând. Rămase nemișcată, fără să își ia privirea de la el, așteptând ca el să o observe. În costumul lui negru și cămașa albă arăta mai frumos ca niciodată. Și mai satanic. Dar dacă îi fusese vreodată frică de el, în acea clipă nu îi mai era. Și-ar fi dorit să nu păstreze acele amintiri... Dar, în noaptea aceasta nu avea să le înlăture din mintea ei. Era seara în care voia să se simtă bine.

Privirea lui o găsi numai decît. La fel cum făcuse și tatăl lui, rămase nemișcat și se uită lung la ea. Citi admirația de pe chipul lui și ceva mai mult de atît. Îi zâmbi.

După care ochii lui se opriră la gâtul ei.

Ceva în privirea lui o sperie. Simți că i se taie respirația. Simți că era în pericol chiar dacă expresia lui nu se schimbă, iar el nu făcu nici o mișcare preț de câteva clipe. Chiar și în timp ce se apropie de ea, nu își înlătură expresia de pe chip. Se sperie și mai tare. Simțea nevoia să se întoarcă și să fugă. Dar nu înțelegea de ce. Continuă să îi zâmbească.

- De unde l-ai luat?

Vocea lui foarte calmă o străpunse ca un pumnal. Ochii lui era brusc foarte întunecați.

Ea duse mîna la gât.

- A fost al mamei tale, spuse ea prosteste
- De unde l-ai luat? întrebă el nervos.
- Mi l-a dat tatăl tău, răspunse ea. Ca dar de nuntă.

Este foarte frumos.

„O să ți-l dau înapoi înainte să plec.“ Însă nu putea rosti aceste vorbe cu voce tare. Aveau spectatori – spectatori care îi urmăreau cu interes.

- Dă-l jos! porunci el.
- Tatăl tău...
- Dă-l jos!

Era foarte palid. Și brusc i se făcu teamă de el.

Nu se mișcă suficient de repede. El ridică mâna, apucă topazul și trase de colier, fără prea multă delicatețe. Încuietoarea nu se deschise, iar ea se strâmbă de durere.

- Întoarce-te, zise el.

Ea se întoarce și își lăsă capul în jos. El apucă încuietoarea și, după câteva clipe interminabile, simți greutatea colierului eliberându-i gâtul, căzând în palma lui. Nu își înălță capul și nici nu se întoarce cu fața spre el – ceilalți îi priveau într-o tăcere de mormânt. Era atât de liniște încât auzi vorbele soțului său după ce traversă camera spre șemineu, spre tatăl său.

- Cred că vă aparține, domnule, spuse el.

- Din contră, Staunton, răspunse ducele. Îi aparține lui Lady Staunton. Eu i l-am dăruit.

- Refuz să primesc acest cadou, spuse fiul său. Eu sunt cel care îi oferă haine și bijuterii soției mele.

- Îi aparține lui Lady Staunton, repetă Excelența Sa. Nu o să-l primesc înapoi.

- Atunci o să rămână aici până îl ridică cineva, zise marchizul, iar ea auzi ceva tare căzând pe podea.

În acea clipă ușa se deschise și intrară contele și contesa de Tilden împreună cu Lady Marie Lucas.

William se duse să ridice colierul, iar Charity se întoarce cu fața. Dar nu văzu nimic. Se grăbi să iasă din salon cu privirea în pământ. Nu știa dacă să meargă în cameră pentru a-și lua lucrurile. Nu știa dacă ar mai

fi suportat să rămână la Enfield. Dar, în timp ce urca treptele, cineva o prinse de braț și o opri.

- Charity? Auzi vocea lui Charles.

- Nu, spuse ea, încercând să se elibereze. Nu, te rog.

Dar el nu îi dădu drumul. Păși în fața ei, iar ea se prăbuși la pieptul lui. Nu mai avea energia să se împotrivească.

- Dă-mi voie să te duc în altă cameră, zise el, ca să te liniștești. Nu ai greșit cu nimic. Să nu crezi asta. Ai fost prinsă la mijloc. Nu ai greșit cu nimic.

- Nu, nu a greșit cu nimic, rosti o voce calmă din spatele lor. O să am eu grijă de ea, Charles.

- Doar dacă îmi dai cuvântul tău că nu o s-o rănești, spuse Charles pe un ton hotărât. Gâtul îi sângerează.

- Îți dau cuvântul meu, răspunse marchizul cu voce pierdută.

- Presupun că la colier te-ai referit în dimineața asta, zise Charles.

- Da, răspunse marchizul. Este un om îngrozitor, Charles. Însuși diavolul este tatăl nostru. Ce onoare. Charity, te rog să vii cu mine, zise el, punându-i mâna pe umăr.

Ea se îndreptă.

- Mulțumesc, Charles, spuse ea. Sper că nu ți-am stricat nodul de la lavalieră.

- Nu era nici pe departe la fel de elaborat precum cel al lui Tony. Mi l-am aranjat singur, răspunse el cu un surâs, după care se îndreptă spre salon.

- Vino cu mine, îi spuse Anthony, și simți batista lui caldă la ceafă, dându-și seama că era rănită. Te rog. N-o să-ți fac rău. Îți promit.

O duse în încăperea mică de lângă salon și închise ușa în urma lor.

- Ai fost prinsă la mijloc, cum a spus și Charles, începu el. O așeză pe scaun și îi șterse gâtul cu batista. A fost colierul mamei mele. Întotdeauna mi-a spus că avea să fie al meu după moartea ei. Mi l-a dat înainte să moară. Era sigură că voia să-mi rămână mie. Am fost cea mai

importantă persoană din viața ei, mereu mi-a spus asta. Tatăl meu l-a luat din colecția ei de bijuterii chiar după înmormântare, în timp ce eu plecasem călare, încercând să îmi limpezesc gândurile după năvala de emoții din ziua respectivă. Când m-am întors acasă, l-am găsit în camera mea, cu colierul în mână. M-a acuzat că l-am furat. Nu m-a lăsat să-i explic, să-l fac să înțeleagă. M-a pedepsit și m-a bătut. Aș fi putut evita bătaia – aveam douăzeci de ani și eram la fel de puternic ca el. Nici măcar nu am încercat să o evit. Dar înainte să mă bată, l-am avertizat ce aveam de gând să fac.

- Intenționai să pleci de acasă, spuse ea.

- Da, zise el și îi suflă ușor pe gât. l-am jurat că nu avem de gând să mă mai întorc vreodată. Dar m-am întors. În condițiile impuse de mine.

- Cu mine, spuse ea.

- Da. Atacul de furie de mai devreme nu era îndreptat împotriva ta, spuse el. Am fost orbit de durere. Dar asta nu e o scuză. Îmi cer iertare.

- Mi l-a oferit intenționat, spuse ea. Știa că avea să te rănească mai mult decât orice.

- Ai avut mare dreptate, spuse el, la început de tot când mi-ai spus că urma să devii un pion în jocul nostru. Și îmi pare rău că te-am rănit și fizic. Te doare rău?

- Nu, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Deloc. Trebuie să mergem la cină.

- Acum? întrebă el râzând. O să plecăm în seara asta. Ne vom întoarce la Londra după care o să te rog să-mi spui unde vrei să te instalezi, iar eu o să mă ocup de asta în cel mai scurt timp. Ai fost minunată. Ți-ai câștigat viitorul în confort și siguranță.

- Trebuie să mergem la cină, spuse ea pe un ton ferm. Și la bal. Poate că tu duci lipsă de curaj, milord, dar eu nu. Ai fugit o dată și nu ai mai fost în stare să înfrunți demonii sau fantelele trecutului. Dacă stai bine să te gândești, nu cred că vei vrea să pleci din nou.

O privi nedumerit. Trase adânc aer în piept.

- În cazul acesta, să mergem la cină, șoricelul meu maroniu, spuse el. Vrei să porți acest șirag de perle? Sau crezi că te vor jena?

Îi arată șiragul de perle. Erau delicate, perfecte și aproape că îi aduseră lacrimi în ochi.

- Sunt un dar, spuse el. Un semn de recunoștință, dacă vrei. Poate un dar de nuntă.

- Am să le port. Se întoarse cu spatele și își plecă ușor capul ca să i le prindă. Sunt foarte frumoase.

- Nu sunt nici pe departe la fel de frumoase la tine, răspunse el.

capitolul 14

Marchizul descoperi că nu îi fu foarte greu să rămână la cină. Ducele se comportă ca de obicei; și el la fel. Amândoi au fost reticenți, formali și eleganți. Devenise o a doua natură pentru el să își ascundă sentimentele atât de bine, încât nimeni să nu bănuiască nimic.

Excepție făcând soția sa. Ea se așază la masă, arătând fermecător de frumoasă, zâmbitoare, veselă, îmbujorată, privind drept în ochii lui, în spatele măștii cu care îi ținea pe ceilalți la distanță, și înțelese că era teribil de afectat de tot ce se întâmplase. Sau cel puțin așa i se păru lui, că vedea în spatele măștii lui. Poate era un simplu gând visător. Își imaginează că îl privea la fel de pătrunzător și pe tatăl lui – doar ca să descopere, cu siguranță, că nu se ascundea nimic în spatele fațadei ducelui. Doar răceală, deșertăciune, poate chiar răutate.

Nu i se păru atât de dificil nici măcar să rămână la intrarea în sala de bal, întâmpinând invitații, prezentând-o pe marchiza sa tuturor vecinilor și cunoștințelor. Nu i se păru atât de dificil pentru că, deși era și tatăl său acolo, ea se așază între ei, fiind la fel de veselă, fermecătoare și frumoasă ca în timpul cinei.

Număra zilele în minte, în timp ce ea zâmbea, făcea reverențe și schimba câteva cuvinte cu oaspeții lor. Dar oricât de mult ar fi calculat, ajungea la aceeași concluzie. Acum o săptămână nici măcar nu o cunoștea pe domnișoară Charity Duncan. Acum o săptămână aruncase o privire peste scrisoarea ei de intenție și, după câteva ezitări, o pusese pe lista celor care puteau fi luate în considerare.

Și acum, o săptămână mai târziu, începuse să se îndrăgostească de ea. Gândul acela răsări în mintea lui

pe neașteptate, iar el încercă să îl blocheze. Nu se putea lăsa păcălit de sentimente efemere.

– Nu cred am fost niciodată mai emoționată decât în seara asta, îi spuse ea surâzătoare, în timp ce așteptau să întâmpine alți invitați.

Ridică din sprâncene. Nu ar fi ghicit niciodată. Era ca și cum ar fi întâmpinat oaspeți toată viața ei.

– Nici măcar când ai ajuns aici, milady? întrebă el.

– Oh. Începu să râdă. Atunci nu eram emoționată, eram îngrozită. Dar nu avea de gând să îl excludă din discuție pe duce, chiar dacă el se folosise mai devreme de ea cu atâta nerușinare. Se întoarse și îl luă de braț. Nu vrei să vă așezați, tată? Nimeni n-o să comenteze. Cred că majoritatea oaspeților au ajuns deja, iar eu și Tony îi putem întâmpina pe cei mai întârziați. Vorbi cu o grijă și amabilitate care ar fi putut trece drept afecțiune.

Pe el, își spuse marchizul cu uimire, în timp ce tatăl său se îndreptă spre un scaun liber, nu îl interesa ce urma să se întâmple cu ducele. Nu avea de gând să rămână să se preocupe de moartea tatălui său sau de afacerile de la Enfield. Intenționa să se întoarcă la Londra a doua zi, împreună cu soția sa. Avea să o instaleze confortabil într-o locuință aleasă de ea însăși, iar el urma să își vadă de viața lui de parcă nu ar fi existat întreruperea din ultimele zile. Câteva zile – nimic mai mult.

Nu mai rămaseră prea mult timp la intrare. Era datoria lor să dea startul pe ringul de dans, iar invitații erau nerăbdători. Marchizul se văzu nevoit să admită că sala de bal de la Enfield avea un aer deosebit de festiv și era mult mai frumoasă din punct de vedere arhitectural decât sălile de bal din Londra. Petrecerea de logodnă se transformase rapid în una de nuntă. Florile, panglicile și fundele care împodobeau încăperea erau majoritatea albe. Dar, bineînțeles, Excelenței Sale îi plăcea să se ocupe de astfel de detalii.

Oare soția sa știa să danseze? se întrebă el brusc. Dar cu siguranță i-ar fi spus dacă nu era cazul. Într-adevăr, dansă grațios și fără cusur. Îl observă pe Will care

o conduse pe Lady Marie pe ring. Schimbase doar câteva cuvinte politicoase cu fata, dar nu îi lăsase impresia că era rănită. Spera să nu fie. Nu avea nici o urmă de îndoială că, la fel cum se întâmplase și în cazul lui, era o simplă victimă în mâinile unor bărbați nemiloși care considerau că era dreptul lor să organizeze viețile moștenitorilor lor, până la cel din urmă detaliu. Poate că acum ar fi avut dreptul să fie măcar consultată în alegerea unui soț, cu toate că nu era convins că acest lucru avea să se și întâmple.

Îl observă pe tatăl său care urmărea balul ca un rege pe tron, cu o expresie mândră și severă, cu chipul palid. Dar decise să nu țină cont de acel ultim detaliu. Starea lui precară de sănătate nu era o scuză pentru răutate. Își aminti că, doar câteva ore mai devreme, fusese atât de orbit de furie că încercase să smulgă colierul mamei sale de la gâtul soției fără ca măcar să îi deschidă încuietoea. O făcuse să sângereze.

Și își aminti de înmormântarea mamei. Se întorsese de la călărit, răvășit de emoțiile și de durerea din ziua precedentă, ca să îl găsească pe tatăl său în camera lui. Preț de o clipă – fracțiunea unei clipe – inima i se umpluse de bucurie, crezând că tatăl său venise să îi împărtășească durerea. Și apoi văzuse colierul de topaz din mâna tatălui său.

În ritmul dansului, el și soția sa trecură unul pe lângă celălalt, spate-n spate.

– Zâmbește, milord, îi șopti ea. Este cea mai bună răzbunare.

După care erau din nou în rânduri diferite, în pași de dans, neputând să facă altceva decât să schimbe câteva priviri. Ea continuă să zâmbească, o expresie care îi acapără întregul chip, chiar și ochii. Poate că, își spuse el cu surprindere, poate că și ea purta o mască la fel de impenetrabilă ca a lui. Oare era chiar atât de fericită? Mai devreme fusese groaznic de umilită, în fața întregii familii. Promise un cadou atât de special, fusese acceptată în familie de însuși ducele de Withingsby. După care

intervenise soțul ei, vorbindu-i pe un ton rece de față cu toți ceilalți, smulgându-i cadoul de la gât, lăsând-o umilită ca să-și continue cearta cu ducele.

Charles fusese cel care îi oferise consolare. Și pentru prima și singura dată în toate aceste zile, Charity își pierduse cumpătul. Se aruncase la pieptul lui Charles, respirând greu.

Însă acum se întorsese să țină din nou piept familiei sale, în loc să fugă cum ar fi putut să o facă – el intenționase să plece cu ea. Le ținuse piept, dar nu cu furie, demnitate rece sau cu reproș, ci cu zâmbete, farmec și delicatețe. Cu o demnitate de ducesă – sau de marchiză.

De dragul lui? Oare făcea toate acestea pentru el? Pentru că exista o înțelegere la mijloc și era hotărâtă să își câștige suma generoasă de bani care i se cuvenea pentru tot restul vieții? Sau era pentru ea însăși? Ca să le demonstreze că nu îi era rușine de rădăcinile sale, că era mult mai nobilă decât ei toți la un loc?

Începuse cu adevărat să se îndrăgostească de ea. De data aceasta nu alungă acest gând. Trecură unul prin fața celuiilalt în timpul dansului și îi zâmbi.

– Trebuie să faci asta mai des, îi șopti ea. Este o armă mortală.

Se referea la zâmbetul său, își spuse el după câteva clipe de nedumerire. Cocheta cu el. Dar în timp ce respirația i se înteți, știu că nu era adevărat. Juca un rol și se descurca de minune. Atrăgea multe priviri, în ciuda înfățișării sale oarecum simple – sau tocmai pentru asta. Arăta tânără, novice, inocentă și...

Trebuia să o instaleze într-o casă confortabilă cât mai curând, ca să se retragă în viața aceea care devenise atât de familiară pentru el. O viață sigură. Voia să se știe în siguranță. Era prea multă durere la mijloc.

El făcu o plecăciunea în rândul domnilor, iar ea o reverență în rândul doamnelor, marcând finalul dansului. O luă de mână și o conduse spre Claudia.

- După cină aş vrea să am onoarea unui vals cu tine, iubita mea, zise el, bucurându-se că avea ocazia de a o alinta. Făcu o plecăciune şi îi sărută mâna, în timp ce Claudia îi privea surâzătoare. Îmi poţi păstra un loc?

- Un vals? întrebă ea. Cu siguranţă. Dar mă îndoiesc că o să fiu atât de căutată, milord, încât să fie nevoie să îţi păstrez un loc.

Dar nu avut timp să îi răspundă. Sir John Symonds, fratele mai mare al Claudiei, venise să o invite pe marchiza de Staunton la dansul următor.

Soţul său observă că invitaţia o luase prin surprindere.

Charity descoperise ceva în timpul balului - de fapt, descoperise două lucruri. În primul rând, află că marchiza de Staunton era o femeie foarte importantă şi că mai toţi domnii ar fi vrut să danseze cu ea. Se întrebă amuzată oare câţi dintre bărbaţii aceia i-ar fi observat măcar prezenţa dacă ar fi venit la bal ca persoana care era în urmă cu o săptămână - îmbrăcată în rochia ei gri.

Cealaltă descoperire era mult mai importantă şi ar fi vrut să vorbească cu cineva despre asta, dar Claudia, confidenta ei, era întotdeauna în compania altor persoane. De fapt, ea însăşi se afla în aceeaşi situaţie.

Charles o plăcea pe Lady Marie Lucas. Iar Lady Marie Lucas îl plăcea pe Charles. Dansară cel de-al doilea dans împreună, privindu-se pe ascuns în timpul celorlalte dansuri - pe care le dansaseră cu alte persoane. La cină se aşezară suficient de aproape unul de celălalt cât să discute, chiar dacă nu erau parteneri.

Făceau cuplul perfect. Instinctele ei materne şi de peţitoare se declanşară. Penny ar fi recunoscut sclipirea din ochii ei şi ar fi început să protesteze - aşa că încercă să ascundă acea sclipire. Erau apropiaţi ca vârstă, erau foarte frumoşi şi probabil că erau prieteni. Oare nu îi povestise cineva că Tillden obişnuia să vină adesea cu familia la Enfield? Charles şi Marie probabil copilăriseră împreună. Era cu trei ani mai mare decât ea. Poate că fusese eroul ei. Iar el poate că fusese protector cu ea.

Se întrebă când anume acea prietenie între doi copii înflorise într-o poveste de dragoste. Și se mai întrebă dacă tatăl ei, contele de Tilden, ar fi fost de acord cu o logodnă între fiica sa și fiul cel mic al ducelui – un simplu locotenent de cavalerie.

La dineu fusese distrasă și nu îi oferise partenerului său atenția cuvenită. Dar întâlni privirea soțului său și se trezi la realitate. Se uita la ea cu ochi pătrunzători, cu aceeași expresie rece și arogantă. Dar nu reuși să o păcălească. Episodul cu colierul de topaz reușise să îl zdruncine mult mai mult decât pe ea. Îl zdruncinase cu putere, scoțând la iveală răni pe care le acoperise și pe care le ținuse ascunse atât de mult timp, încât, cu siguranță, le crezuse vindecate.

Și mai era și socrul ei care stătea lângă contele de Tilden și alte două doamne ale căror nume le uitase deja, cu aceeași expresie trufașă și nemiloasă. Cât de prostescă era uneori natura umană. Dar simți că era din nou cu gândurile împrăștiate. Zâmbi și își îndreptă atenția spre conversația de la masă.

Valsul pe care promisese să îl păstreze pentru soțul său se auzi imediat după dineu. La petrecerile de acasă nu dansaseră niciodată vals, însă Philip învățase pașii la altă petrecere și exersase și acasă, mai întâi cu ea, apoi cu Penny și în cele din urmă cu Mary. Toți se bucuraseră de dansul acela vesel. Iar de atunci visase să valseze într-o sală de bal adevărată, cu un partener adevărat – frații nu puteau fi catalogați drept parteneri. Soțul ei, în schimb, era întruchiparea partenerului ideal.

– Cunosc pașii, îi spuse ea în timp ce se îndreptau spre ringul de dans, dar nu am valsat niciodată. Sper să nu te fac de rușine și să nu mă împiedic.

– O să am o scuză ca să te țin mai aproape de mine, îi răspunse el.

Și-ar fi dorit să nu aibă obiceiul acela enervant de a roși la cel mai mic compliment. Se îmbujorase și mai devreme când el făcuse remarcă aceea deosebit de măgulitoare despre frumusețea perlelor și a persoanei care le poartă.

Și acum roși din nou. Era ceva în privirea lui – în pleoapele lui ușor căzute. Recunoscuse acea privire. Învățase ceva cu o noapte în urmă despre tensiunea sexuală.

– O să încerc să nu fie nevoie, răspunse ea.

Expresia de pe chipul nu i se schimbă. Dar ochii lui zâmbeau. Era o expresie primejdioasă, care îi făcu picioarele să tremure. Ar fi trebuit să îl fi lăsat să se întoarcă la grabă în Londra, după cum îi propusese mai devreme, își spuse ea mult prea târziu.

Își făcuse degeaba griji în privința dansului. După primii câțiva pași prinse ritmul valsului fără nici o dificultate. Cum să nu o facă dacă avea un partener atât de minunat? O purtă pe ringul de dans și se simți ca și cum nu ar fi atins podeaua cu picioarele. Nu mai fusese niciodată atât de fericită, era sigură de asta. Era mai mult decât fericire. Se priveau ochi în ochi; din când în când se oprea să îi admire chipul și umerii. Și nu renunță nici o clipă la acel zâmbet ciudat. Ochii aceia incredibil de întunecați deveniseră din nou calzi.

– A rezervat cineva dansul următor? o întrebă el în timp ce începuse să se întristeze la gândul că valsul se apropia de final.

Ea scutură din cap. Nu ratase nici un dans, însă, în afară de acesta, nici un altul nu fusese rezervat din timp.

– Atunci, vei rămâne cu mine, spuse el. Și cum aici, la Enfield, se aplică reguli stricte de etichetă și nu îndrăznesc să dansez un al treilea dans cu soția mea, vom ieși puțin la aer, milady. Vom merge până la lac. Asta doar dacă vrei să ratezi festivitățile timp de jumătate de oră.

Primul gând care îi trecu prin minte fu că nu s-ar fi convenit să rămână singură cu el. Știa din experiență ce însemna când un gentleman dorea să iasă la aer cu aleasa inimii sale și când spera la ceva mai mult de atât. Marchizul de Staunton voia mai mult de atât.

Cel de-al doilea gând naiv fu că îi era teamă să fie sărutată. Era un gând extrem de prostesc în contextul nopții petrecute împreună – de trei ori – și având

în vedere că era soția lui. Dar cumva, în mod bizar – nu ar fi putut explica în cuvinte acel sentiment – era ceva complet diferit între a petrece o noapte împreună cu soțul tău și a ieși la o plimbare sub clar de lună în timpul balului. Plimbarea era cu siguranță mai primejdioasă.

Și la fel de tentantă.

La fel de imposibil de rezistat.

– Mi-ar plăcea să ieșim la o plimbare, milord, zise ea. Zâmbetul din ochii lui deveni amuzat.

– Arăți pe parcă ai accepta să mergi la spânzurătoare, spuse el.

– Oh, zise ea și simți din nou cum se îmbujorează. Anthony știa că era conștientă că o ducea la plimbare ca să o sărute. Ea îi privi buzele. Le simțise o dată – la nunta lor – pe când se apropiaseră ușor de ale sale. Simți fiori pe șira spinării. Oare ce sentimente ar fi trezit în ea un sărut adevărat? Era complet lipsit de noimă să aibă emoții câtă vreme trupurile lor fuseseră împreună de patru ori.

Dar un sărut era ceva diferit. Simți că i se taie răsuflarea. Muzica se apropia de final. Da, nu era nici o urmă de îndoială. Dansul luase sfârșit.

Trebuiau să rămână la dineu și la bal, îi spusese ea. Nu s-ar fi convenit să fugă. Trebuiau să rămână să dea dovadă de curaj. Da, rămăseseră, și chiar și ducele ar fi recunoscut că lucrurile decurseseră normal. Balul fusese un adevărat succes. Asemenea unei petreceri din Londra. Nimeni nu refuzase invitația.

Își impusese punctul de vedere. A doua zi urma să se întoarcă în Londra împreună cu soția sa ca să își reclădească viețile – separat. Seara se încheiase. Mâine nu sosise încă. Între aceste două spații temporale era prezentul, noaptea. Încă nu se hotărâse dacă avea să o invite din nou în patul lui. O dorea, bineînțeles. Știa că avea nevoie de timp pentru ca dorința sexuală să dispară. Trebuia să lucreze la asta. Ar fi vrut să reziste tentației de o avea în noaptea asta. Dacă s-ar fi întâmplat,

ar fi dorit-o din nou, iar cu fiecare întâlnire creștea pericolul să rămână însărcinată.

În noaptea asta voia ceva diferit. Ceva - nu își găsi cuvintele care să descrie ce anume își dorea. Exista, de fapt, un cuvânt, dar nu voia să îl spună cu voce tare, nici măcar în gândurile sale. Voia căldură, apropiere umană, tandrețe - romantism. Da, cuvântul se întipări în mintea lui. Voia puțin romantism. Gândul acela îl întristă. Dar era exact ce își dorea.

Așa că o invită la o plimbare pe malul lacului după vals. Văzu în privirea ei că îi citise gândurile. I se păru bizar că, în numai câteva zile, reușise deja să deprindă abilitatea stranie de a pătrunde în mintea lui cum nu o mai făcuse nimeni din perioada în care Will îi era cel mai apropiat confident. Și nici Will nu reușise să îl înțeleagă atât de bine. Mai văzu în ochii ei oglinda propriilor lui sentimente. Și ea își dorea puțin romantism. Fu o conștientizare alarmantă. Ar fi trebuit să fugă în cealaltă direcție. Ar fi trebuit să danseze cu altcineva și să i-o paseze unui alt partener. Ar fi trebuit să se hotărască să se închidă singur în dormitorul său la finalul balului.

În schimb, ieșiră pe ușile franțuzești în răcoarea nopții, alături de alte cupluri. O duse mai departe de terasă și de luminile casei și traversară pajiștea, până aproape de lac. O luă afectuos de mână. Avea mâna caldă, catifelată și lipită de a lui. Odată feriți de ochii lumii, îi dădu drumul, o apucă de talie și o trase mai aproape de el. După o clipă de ezitare îl prinse și ea de după talie și își odihni capul pe umărul lui. Nu își spusese nici un cuvânt de când ieșiseră din sala de bal.

Era o seară ideală pentru plimbare. Era răcoare, dar nu frig. De-abia dacă adia vântul. Cerul era senin și presărat cu stele. Lumina lunii se oglindea în luciul apei. Se apropiară de malul lacului și se opriră.

- Ai văzut ceva mai frumos de-atât? zise ea și oftă după o pauză lungă și deloc ciudată.

- Da, răspunse el. E suficient să te privesc. Își întoarse capul și îi atinse părul cu buzele.

- De unde ai învățat să faci complimente atât de siropoase? îl întreabă ea, pe un ton amuzat.

- Aici, la Enfield, răspunse el. Azi, ieri și alaltăieri. „Calmează-te“, își spuse el. „Nu spune ceva ce ai să regreti mai târziu. Calmează-te.“

Ea nu zise nimic.

- Eu și Will obișnuiam să ne furișăm noaptea, îi spuse el. Țin minte că am și înotat aici. Chiar și acum mi-e groază să mă gândesc la ce s-ar fi ales de noi dacă ne-ar fi prins cineva.

- Sau dacă ți s-ar fi pus un cârcel, zise ea.

- Presupun că atunci când îi interzici unui copil să iasă noaptea singur din casă este pentru binele lui, nu?

- De obicei, răspunse ea.

- Și presupun că o să fiu și eu la fel de grijuliu cu propriii copii, adăugă el.

Ea nu răspunse.

Își dădu seama că se grăbise.

- Dacă aș avea în plan să am copii, continuă el. Însă copilăria poate să fie o adevărată epocă de aur, în ciuda interdicțiilor și pedepselor. Îmi pare rău că nu ai avut frați și surori.

- Am avut prieteni apropiați, îi spuse ea. Am avut o copilărie fericită.

- Mă bucur că aud asta, îi spuse el, strângând-o mai tare în brațe. Nu îmi place să mi te imaginez singură.

În clipa aceea se simți el însuși singur. Era acolo cu ea, împreună, dar știa prea bine că ziua de mâine avea să aducă o schimbare. Urmau să se întoarcă la Londra și să își înceapă viețile separate. Aveau să rămână căsătoriți tot restul vieții, dar probabil că nu s-ar mai fi găsit niciodată împreună ca acum, stând în tăcere în lumina lunii, admirând un lac liniștit. În perfectă armonie cu o altă ființă umană.

Exista numai noaptea aceasta.

Prevestirea singurătății îl întristă.

O întoarse în brațele sale, iar ea își dădu capul pe spate și îl privi cu ochii aceia mari și albaștri - chiar dacă

nu putea să le vadă culoarea în întunericul nopții. Nu o sărută – nu imediat. Îi era teamă să o sărute. Nu știa ce avea să întâlnească în acel sărut. Nu știa dacă, după acel sărut, ar mai fi avut puterea de a-și păstra controlul asupra propriei vieți, chiar dacă nu reușea să înțeleagă de unde se trăgea teama aceea.

O ținu în brațe, îi mângâie obrazul, îi atinse ușor bărbia.

– De ce nu m-ai lăsat să văd de la început cât ești de frumoasă? întrebă el.

– Nimeni nu mi-a mai spus că sunt frumoasă. Aveam nevoie de slujbă.

– Șoricelul meu timid, zise el. Își plimbă degetul pe buzele ei. O auzi înghițind în sec. Ai fost sărutată vreodată, șoricelul meu?

– Nu, răspunse ea cu o șoaptă pierdută.

Dormise în patul lui, dar nu fusese niciodată sărutată. El fusese cu mai multe femei, dar rareori le sărutase. Își apropiase gura de ea și îi simți căldura buzelor.

– Îți place locul pe care l-am ales pentru primul tău sărut? o întrebă el. Este momentul potrivit? Cu bărbatul potrivit?

– Da. Când rosti cuvântul, îi mângâie ușor buzele.

O atinse cu buzele lui – de-abia dacă o atinse. Simți căldură, delicatețe și o dulce invitație. Îi simți respirația pe obraz. Își mișcă buzele, deschizându-le ușor, simțind-o, simțind efectul ei asupra lui. Nu asupra corpului său. Se așteptase ca trupul să reacționeze în consecință, dar nu o făcu. Simți efectul buzelor ei asupra inimii lui sau a oricărei părți necunoscute din el care purta numele unui simplu organ.

Îi cuprinse umerii cu brațul liber și își lipi buzele și mai ferm de gura ei și o savură simțindu-se fermecat, mângâiat, vindecat de ea.

Știa jocurile limbii. Fusese o perioadă în care le explorase, o perioadă în care se bucurase de ele. Însă nu o atinse cu limba, nu își deschise gura. Ea își desfăcu buzele suficient cât să îl bucure cu dulceața și căldura

esenței sale. Nu era un sărut sexual. Avusese dreptate să se teamă. Își ridică apoi capul și o privi.

- Mulțumesc, șopti el.

Îi văzu ochii umplându-se de lacrimi și știu că nu erau lacrimi de durere sau de furie, nici de dezamăgire. Îi aduse capul la umărul lui și o lăsă câteva clipe să se liniștească.

Nu era îndrăgostit de ea, își spuse el, simțindu-se copleșit de teamă. Nu era nicidecum vorba despre așa ceva. Și-ar fi dorit asta.

A fi îndrăgostit presupunea un lucru tineresc, limitat. Nu, nu era îndrăgostit de soția lui.

O iubea.

- Cred că e mai bine să ne întoarcem la bal, spuse el.

- Da. Se depărtă de el și îl privi lung. Lacrimile i se uscaseră. Vrei să faci ceva pentru mine? Te rog.

- Da, răspunse el.

- Vrei să vii cu mine până în bibliotecă și să mă aștepti acolo până mă întorc?

O privi în ochi încercând să găsească o explicație, însă ea nu mai spuse nimic. Nu avea de ce să ceară mai multe detalii. Deja îi spusese că da.

- Da, repetă el. Așa am să fac.

În noaptea aceea ar fi făcut orice pentru ea.

A doua zi avea să o elibereze.

capitolul 15

Charity începu să conștientizeze implicațiile greșelii sale. Acceptase cu sânge-rece o căsătorie care nu era o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului, numai pentru bani și stabilitate. Comisese un păcat oribil. „Am crezut că ești interesată de averea lui” – cuvintele lui Charles o bântuiseră toată ziua. Se căsătorise crezând în mod naiv că sentimentele ei aveau să rămână neschimbate fie că ar fi petrecut câteva săptămâni într-o căsătorie de ocazie, fie că ar fi lucrat o perioadă limitată ca guvernantă. Însă începuse să aibă sentimente pentru aproape fiecare persoană de la Enfield.

Și acum știa că avea să sufere cea mai aspră pedeapsă pentru păcatele și pentru nesăbuința ei. Sentimentele sale erau mult mai profunde decât o grijă generală pentru familia aceea care trăia într-un iad creat de propriii săi membri.

În noaptea nunții și noaptea trecută trăise cea mai pătimasă îmbrățișare. Însă fusese mult prea adâncită în plăcerile fizice ca să conștientizeze sentimentele care sălășluiau în sufletul ei. Înțelesese asta fără nici o urmă de îndoială în sărutul de pe malul lacului. Fusese un sărut atât de dulce, complet diferit de cum își imaginasese că avea să fie. Se așteptase să întâlnească pasiune, dar dăduse peste tandrețe. Tandrețe pe care nu ar fi asociat-o cu marchizul de Staunton, dacă nu ar fi simțit-o în brațele lui, pe buzele lui. Aproape că îi simțise buzele tremurând.

Nu era într-un vis în timp străbăteau pajiștea, îndreptându-se spre casă. Știa ce o aștepta, iar viitorul o înspăimânta. Dar mai aveau o seară împreună. Iar în noaptea aceea nimic nu părea imposibil. Era o noapte magică,

atemporală. Așa că îi sugerase, destul de impulsiv, să o însoțească în bibliotecă și să aștepte acolo.

Erau înconjurați de magie.

Se opri brusc din mers și îl strânse de mână.

- Uite, îi șopti ea.

Poate că nu ar fi trebuit să îi atragă atenția asupra a ceea ce zărise, dar simți că și el era într-o stare ciudată.

Nu departe de casă, însă ascunși la trunchiul unui stejar înalt, un bărbat într-un costum negru stătea față-n față cu o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, delicată. O ținea în brațe, erau lipiți unul de celălalt. Sub ochii lui Charity, se apropiară și se sărutară. Charles și Marie.

- Ce păcat, spuse marchizul, îndemnând-o să își continue drumul. Chiar dacă este fiul unui duce, este numai fiul cel mic al acestuia - nici pe departe un înlocuitor de seamă pentru un moștenitor, pentru genul de căsătorie pentru care ea a fost pregătită toată viața. Tatăl ei nu o să fie niciodată de acord, rosti el cu tristețe în glas.

- Poate că s-ar putea lăsa convins, spuse ea. Charles este un tânăr încântător. Cred că au fost prieteni toată viața și s-au îndrăgostit pe parcurs. Poate că vor avea un final fericit.

- Tu ești genul de persoană care crede că fiecare poveste are un final fericit, zise el, însă nu pe un ton malițios.

- Nu, răspunse ea. Nu, chiar deloc.

Și-ar fi dorit să fi fost genul acela de persoană.

Continuă să meargă în tăcere. În bibliotecă era întuneric. El aprinse câteva lumânări și se întoarse spre ea.

- Mă întorc repede, spuse Charity. Mă vei aștepta?

- Te voi aștepta, răspunse el.

Ochii aceia - ochii aceia atât de înspăimântători. Îi văzu sufletul prin ochii aceia.

Ducele de Withingsby se plimba printre mese, ca o gazdă bună. Charity se apropie de el în timp ce vorbea cu un grup de vecini - își amintea prea puține nume, chiar dacă încercase să fie foarte atentă când îi întâmpinase.

Ea îl luă de braț, îi zâmbi și așteptă să își termine conversația.

- Draga mea, îi spuse el, seara a fost un adevărat succes.

- Tată, îi spuse ea, vrei să vii cu mine până în bibliotecă?

El o privi ușor confuz.

- Te rog, zise ea. E important.

- Chiar așa? întrebă el. Atât de important încât să îmi las oaspeții? Fie. Oricum, nu cred că îmi vor duce dorul.

Inima îi bătea cu putere în timp ce se îndreptau spre bibliotecă. Întotdeauna își propusese să își înfrunte problemele și încerca să îi îndemne pe cei din jurul său să facă același lucru. Uneori cu succes, alteori nu. Dar nu înfruntase niciodată un conflict atât de mare. Dacă făcea o greșală? Dacă nu făcea altceva decât să creeze un dezastru? Dar nu vedea cum ar fi putut să înrăutățească și mai tare situația. Era imposibil.

Soțul ei rămăsese lângă fereastră. Nu zise nimic, nu schiță nici un gest când îi văzu intrând. Pur și simplu se încruntă puțin. Nici ducele nu spuse nimic, iar singurul gest de uimire fu o clipă de ezitare când pași în cameră.

- Tată, zise ea, nu vrei să iei loc? Chiar aici, lângă șemineu? Cred că este mai confortabil decât cel de la birou. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

Se așeză pe scaunul pe care i-l indicase ea, îl privi lung pe fiul lui, apoi pe ea și răspunse:

- Nu vreau nimic. Te rog să-mi explici care este chestiunea aceasta atât de importantă.

Ea rămase în picioare lângă scaunul lui și îi puse mâna pe umăr.

- Anthony, începu ea, singurul motiv pentru care m-ai adus aici acum două zile a fost să îi dai o lecție tatălui tău, ca să distrugi toate planurile și speranțele pe care le avea pentru tine. Ai ales să te căsătorești cu o femeie cu mult sub nivelul tău social, o femeie care a fost nevoită să lucreze ca să își câștige existența.

- Ți-am spus de la bun început care erau planurile mele, răspunse el.

- Tată, continuă ea, singurul motiv pentru care te-ai purtat frumos cu mine ieri și astăzi a fost ca să îl energizezi pe Anthony. Iar punctul culminant al planului tău s-a desfășurat în seara aceasta, când mi-ai oferit colierul de topaz, doar ca să-ți pedepsești fiul.

- Cadoul îți aparține, zise el. Nu ți l-am cerut înapoi.

- Amândoi ați avut de câștigat, spuse ea. Iar eu am fost prinsă la mijloc și rănită, dar nu vreau să mă plâng. Ați avut amândoi de câștigat. Amândoi suferiți.

- Iubita mea, tu vezi situația din perspectiva inimii tale nobile, spuse marchizul. Eu și ducele nu suntem spirite nobile. Mă îndoiesc că avem suflet.

- De ce ai ales tocmai acest plan de răzbunare? îl întrebă ea. Aveai și alte alternative. Ai fi putut să refuzi să te întorci la Enfield. Ai fi putut să vii, dar să refuzi să te căsătorești cu Lady Marie. Ambele ar fi fost la fel de eficiente pentru a-i demonstra Excelenței Sale că nu are nici un fel de control asupra vieții tale. De ce ai ales o modalitate atât de drastică?

El rămase câteva clipe în tăcere. O privi pe ea, îl privi pe tatăl său. Și zâmbi.

- Pentru că cea mai importantă îndatorire a ducelui de Withingsby și a moștenitorilor săi a fost dintotdeauna alegerea soției potrivite, răspunse el. Fără să se țină cont de părerile mirelui sau ale miresei. Dacă i-a fost aleasă o mireasă la naștere, trebuie să se însoare cu ea, chiar dacă ea nu îl dorește, chiar dacă are sentimente față de altcineva. Căsătoria potrivită cu o mireasă dintr-o familie potrivită este tot ce contează. Așa că am ales să mă căsătoresc cu tine, milady, o femeie care a răspuns anunțului pe care l-am dat cum că sunt în căutarea unei guvernante. Oh, da, domnule. Exact așa s-a întâmplat.

Charity îl simți pe duce cutremurându-se chiar înaintea ei ca fiul său să își termine propoziția.

- Iar tu, tată, spuse ea, de ce ai ales să-mi dăruiești tocmai colierul cu topaz, dintre toate bijuteriile?

La fel ca și fiul său, nu se grăbi să răspundă. Urmă o pauză lungă.

- A fost cadoul meu de nuntă pentru ea, răspunse el. Și urmă o pauză la fel de lungă. Darul meu din dragoste pentru ea. Ea nu a făcut altceva decât să îmi respingă dragostea timp de douăzeci de ani. Și-a făcut datoria cu răceală și le-a arătat copiilor - în special băiatului celui mare - toată dragostea, toată slăbiciunea și nefericirea sa. Înainte să moară i-a oferit lui cadoul meu, și, da, milady, l-am bătut pe el pentru asta, pentru că pe ea nu am bătut-o niciodată. Și nu aș fi făcut-o niciodată, chiar dacă ar fi urmat alți douăzeci de ani la fel de reci alături de ea. Și l-am rănit din nou în seara asta dăruindu-i soției sale colierul, femeii pe care a luat-o de soție numai ca să îmi facă mie în ciudă.

- Nu ai știut niciodată semnificația cuvântului *iubire*, răspunse marchizul.

- Poți să crezi ce vrei, spuse tatăl său. Așadar, draga mea, ai complotat să ne aduci aici împreună, pe mine și pe fiul meu, ca să ne cerem iertare unul altuia și să trăim în armonie în ultimele mele zile pe acest pământ.

Da, asta sperase. Deși suna naiv în cuvintele reci și batjocoritoare ale ducelui.

- Ți-am spus că nu avem cum să facem pace, zise marchizul. Ești prea sensibilă, iubita mea.

- Ducesa e legătura dintre voi, zise ea. Amândoi ați iubit-o. Și, drept consecință, ați ajuns să vă urăți - sau să credeți asta.

Marchizul începu să râdă.

- El nu a iubit-o. Nu a făcut altceva decât să o țină închisă în casa asta, când ea s-ar fi bucurat să viziteze Londra. Nu a făcut altceva decât să îi interzică să facă orice, iar ea plângea în brațele mele. Ea nu a fost altceva pentru el decât o femeie de viță nobilă menită să îi facă urmași până la moarte. Îmi cer scuze, milady, pentru limbajul meu.

Ducele rămase privind în gol.

- Ți-a furat copilăria și tinerețea, zise el. A făcut o dramă din propria incapacitate și încăpățânare de a nu accepta o căsătorie dinastică și și-a vărsat toate frustrările pe tine. Căsătoria ei și viața noastră de cuplu ne privea numai pe noi doi. Nu ar fi trebuit să te preocupe pe tine, un simplu copil, dar ea s-a sprijinit pe tine. Viața ta a fost umbrită de apelurile pe care le făcea la dragostea ta.

- Este cu adevărat trist, zise marchizul, când o femeie găsește dragoste și înțelegere numai în copiii săi.

- Este păcat pentru copii, încuviință ducele. Dar până în seara aceasta nu am spus vreodată un cuvânt împotriva ducesei și nici nu am de gând să mai fac asta. Ea a fost ducesa mea, viața mea - nu există o relație mai intimă decât asta, Staunton. Dacă îți mai critici vreodată soția - așa cum ai făcut-o în seara aceasta când ai ținut să-mi povestești cum ai cerut-o de soție - atunci ești mai mult decât un prost, ești un bărbat fără onoare.

Se priviră nervoși, supărați, neiertători.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem la bal, zise Charity. Înțeleg că nu mai avem ce discuta. Îmi pare rău pentru asta. Voi sunteți cei care aveți numai de pierdut. Dar poate că o să vă amintiți de durerea și de iubirea celuiilalt.

- Domnule, spuse marchizul, cred că ar trebui să mergeți în cameră, nu la bal. Eu și soția mea ne vom face datoria de gazde. Îmi permiteți să vă conduc?

Tatăl său îl privi suspicios.

- Te rog să-mi chemi valetul, răspunse el.

Marchizul făcu întocmai și așteptară cu toții în tăcere până ce servitorul veni să își conducă stăpânul în camera lui. Ducele părea istovit și se sprijini de brațul valetului său. Charity îl sărută pe obraz înainte de plecare.

- Somn ușor, tată, spuse ea.

Soțul ei nu se grăbi să o conducă în sala de festivități. Când se întoarse cu fața spre el după ce tatăl lui ieși din cameră, o surprinse cu o îmbrățișare care o lăsă fără

sufolare. După care îi întâlnește buzele și o sărută cu pasiunea la care s-ar fi așteptat pe malul lacului.

- Un șoricel curajos, zise el, fără să îi dea drumul. Cu capul în nori și cu picioarele în nisipuri mișcătoare.

Avea o expresie încruntată și palidă, dar îi vorbea cu căldură în glas. Se așteptase la o răbufnire din partea lui.

- Avem musafiri, zise ea.

- Așa e. Îi oferi brațul și făcu o plecăciune în fața ei, fără nici un fel de ironie în gesturi.

Acum, mai mult ca niciodată trebuia să plece de la Enfield. Măine. Devreme. Era deja mâine devreme. Cu toate acestea, nu își instruisese valetul să îi pregătească bagajele, nu vorbise nici cu camerista soției sale. Balul se terminase târziu, ar fi fost nedrept să le dea și mai mult de lucru servitorilor. În orice caz, știa că nu s-ar mai fi pus problema să plece devreme. Voia să aibă timp să își ia rămas-bun de la Charles, de la Marianne și Augusta, de la Will. De data asta nu avea de gând să plece fără nici un cuvânt. Voia să își ia rămas-bun și de la tatăl său.

Se plimba de colo-colo prin dormitor. Se opri și închise ochii. „Dar poate că o să vă amintiți de durerea și de iubirea celuiilalt“, le spusese ea. „Darul meu din dragoste pentru ea“, zisese tatăl lui cu referire la colierul de topaz. Mama îi spusese întotdeauna că tatăl său avea o inimă de gheață. Îi vorbise mereu în detaliu despre tatăl său. Oare se înșelase? Oare își dăduse vreodată seama că se înșela?

Hotărâse să petreacă noaptea de unul singur. Însă nevoia de a o avea pe soția sa aproape îl tortura. Nu se credea în stare să petreacă noaptea fără ea. Odată ajunși în Londra, odată ce avea să o încredințeze noii sale vieți, urma să trăiască fără ea tot restul vieții. Dar noaptea aceea era altfel. După noaptea aceasta, odată plecat de la Enfield, avea să fie din nou singur.

Simți ezitarea din sufletul său. Poate că s-ar fi putut stăpâni, dacă ar fi fost vorba despre o dorință sexuală. Însă nu era.

Bătu ușor la ușa camerei ei și o deschise cu grijă. Dacă ar fi găsit-o dormind, ar fi lăsat-o în pace. Îi aștepta o călătorie lungă. Avea nevoie de odihnă.

La început nu o zări. Văzu că așternuturile de pe pat erau trase, dar ea nu era acolo. O găsi la fereastră, șalul de pe umeri acoperindu-i albul cămășii de noapte. Îl privi peste umăr.

- Nu poți să dormi? întrebă el, apropiindu-se.

Ea scutură din cap.

- Am greșit? îl întrebă ea.

- Nu. O luă de mână și îi încălzi palmele în palmele sale. Erau ca două bucăți de gheață. Nu ai nici un motiv pentru care să te învinovățești. După cum ai văzut, nu e vorba despre o simplă ceartă. Conflictele noastre sunt vechi de-o viață. Ai încercat. Nu aveai nici o obligație să te atașezi de familia mea, cu atât mai puțin de mine și de tatăl meu, când noi nu am făcut altceva decât să ne folosim de tine. Și totuși, ai încercat. Îți mulțumesc. Nu am să uit niciodată generozitatea ta. Cred că și Excelența Sa simte la fel.

- Este foarte bolnav, zise ea.

- Da.

- Îl iubești.

- Încetează, te rog, zise el. Ți-e frig. Vrei să vii în pat cu mine?

- Da, răspunse ea. Da, te rog.

Și se lipi de el, își odihni capul pe umărul lui, oftând. Era istovită, nu putea dormi, își spuse el.

Dacă nu ar fi simțit oboseala aceea din sufletul ei, ar fi făcut dragoste cu ea. Nu i-ar fi trecut prin minte să nu o facă, deși recunoscuse față de sine însuși că nevoia din noaptea aceea nu era una sexuală. Dar îi simțise oboseala și se simți copleșit de dorința de a îi oferi ceva, pentru tot ce încercase ea să facă pentru el în seara aceea.

O luă în brațe, se lipi de ea, o înveli și o sărută pe frunte.

- Dormi, zise el. Am să te încălzesc eu. Dormi. Ți interzic să te gândești la oi și la picioarele lor.

- Oi, șopti ea somnoroasă. Ce oi?

Adormi aproape imediat - și el la fel. Câteva ore mai târziu fu trezit de majordomul tatălui său care își făcu apariția neanunțat în camera sa.

Se trezi speriat și, din instinct, trase așternuturile peste umerii soției sale. Își aminti ușurat că nu era dezbrăcată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el aspru și o simți tresărind în brațele sale.

- Am bătut la ușă, milord, zise majordomul. Era îmbrăcat, observă marchizul în întuneric, însă nu la fel de ordonat ca de obicei. Este vorba despre Excelența Sa, milord.

Marchizul se ridică în grabă din pat.

- I s-a făcut rău? se grăbi el să întrebe. I s-a făcut rău? Își apucă repede halatul, pe care îl aruncase pe scaun înainte de a se întinde în pat.

- Da, milord, răspunse majordomul. Brixton mi-a spus să vă chem, milord.

Brixton era valetul ducelui.

- Ați chemat doctorul? întrebă marchizul, legându-și cordonul halatului, îndreptându-se spre ușă. Cheamă-l de îndată - trebuie să-l chemăm și pe Lord William. Trimite-le vorbă lui Lady Twynham și lui Lord Charles. Pe Lady Augusta nu o vom trezi încă.

- Da, milord. Majordomul părea mai ușurat de povara acelor responsabilități.

Marchizul ieși grăbit din cameră, fără să se gândească la soția sa care rămase trează în pat.

Tatăl său suferise un infarct. De data asta nu avea cum să scape. Era pe moarte. Fiul său înțelesese acest lucru din clipa în care păși în camera acestuia. Era înțins pe pat, încercând cu greu să respire. Fiecare gură de aer era un chin. Brixton îi făcea vânt cu o bucată

de pânză, încercând să i dea mai mult aer. Marchizul îl luă de mână într-o încercare inutilă de a face ceva, deși știa prea bine că nu avea cum să îl ajute.

Timpul trecu fără să bage de seamă. Marianne intră în cameră, urmată de Charles. Veniră și Twynham, Will și Claudia. Și Charity. În cele din urmă ajunse și doctorul, iar ei îi făcură loc să intre, privindu-l în timp ce îl examina. Acesta se ridică și le comunică mesajul inevitabil printr-o privire resemnată și o mișcare scurtă din cap.

Ducele de Withingsby era pe moarte.

- Adu-o pe Augusta, zise marchizul, uitându-se la doamna Aylward, care stătea în pragul ușii.

- Mă duc eu, spuse Charity încet. O aduc eu.

Ducele respira cu dificultate. Dar era conștient. Avea ochii deschiși.

- A venit timpul să ne luăm la revedere, spuse marchizul, și își dădu seamă că fiecare dintre ei - membrii familiei, servitorii, medicul - se aștepta la îndrumări din partea sa. Ducele era pe moarte. El devenise deja capul familiei. William? Claudia?

Aceștia se apropiară de pat. Claudia era extrem de palidă, Will ceva mai stăpân pe sine. Fură urmași de Marianne și de Twynham, mai apoi de Charles. Major-domul și menajera se apropiară și ei să își ia rămas-bun. Chiar dacă își simțea mintea amorțită, marchizul înțelese că aceasta ar fi fost despărțirea pe care și-ar fi dorit-o tatăl său - ceva cuviincios, formal, ca și cum moartea sa ar fi fost un eveniment bine planificat.

Charity se întoarse cu Augusta care era palidă și foarte speriată. Se agăță cu disperare de Charity și își ascunse chipul atunci când Marianne se apropie de ea. Așa că Charity fu cea care o aduse lângă pat.

- Trebuie să îți iei rămas-bun de la tatăl tău, spuse Charity cu blândețe. Vezi, se uită la tine.

- La revedere, domnule, șopti copila.

Dar marchizul observă, la fel cum o făcu și Charity, că mâna ducelui trăgea slăbită de așternuturi.

- Cred că ar vrea să-l săruți, spuse Charity. Vrea să știi că te iubește și că Anthony va avea grijă de tine de acum înainte.

Augusta se ridică pe vârfuri și își sărută tatăl pe obraz.

- O să fiu cuminte, domnule, n-o să-l supăr pe Anthony, zise ea. O să învăț bine. Și își ascunse din nou fața în fusta lui Charity.

- Tată. Charity îi prinse mâna slăbită. Ai fost bun cu mine. Îți mulțumesc pentru bunăvoința ta. Nu o să te uit niciodată. Și se aplecă peste el, îi sărută fruntea și îi zâmbi în ochi. Îmi voi aminti cu drag de tine, mai zise ea.

Apoi se aplecă, o luă pe Augusta în brațe și ieși cu ea în anticamera dormitorului.

Marchizul făcu un pas în spate și rămase la căpătâiul tatălui său.

- Ieșiți din cameră. Vorbele sale fură rostite într-o șoaptă răgușită, fără aer, dar fuseseră cât se poate de clare. V-aș ruga să așteptați câteva clipe afară, spuse marchizul fără să își ia privirea de la chipul tatălui său.

Ieșiră toți, fără alte comentarii, mai puțin Marianne care îi șopti lui Twynham că ea era fiica ducelui, iar fratele său o trata ca pe o servitoare.

Ducele de Withingsby nu era genul de persoană pe care să o atingi fără să fii invitat, iar asta se întâmpla foarte rar. Însă marchizul îi privi mâna palidă și fără vlagă și își luă mâinile de la spate ca să o prindă în palmele sale. Era rece, în ciuda tuturor eforturilor sale de mai devreme de a o încălzi.

- Tată, spuse el, amintindu-și în timp ce vorbea de perspectiva unei scene sentimentale pe patul de moarte cu care o luase în derâdere pe soția sa. Te-am iubit întotdeauna. Cum nu aș putea să descriu în cuvinte. Dacă nu te-aș fi iubit, nu aș fi putut să te urăsc. Și te-am urât. Te iubesc. Și îi sărută ușor mâna.

Ochii aceia pătrunzători, semeți și incredibil de vii îl priviră de pe chipul palid, de sub pleoapele greoaie.

– Ești fiul meu, reuși el să spună. Preferatul meu, așa cum ai fost și preferatul ei. O să ai și tu copiii tăi. Duce-sa ta va fi o mamă bună, o soție bună. Ai făcut o alegere înțeleaptă. O să aveți parte de iubire în căsnicia voastră. Te invidiez. Nu ai reușit să mă superi.

Nu putu să spună mai multe. Închise ochii. Fiul său îl privi minute în șir, după care se puse în genunchi și își odihni capul pe pat, lângă mâna tatălui său și începu să plângă. Nu înțelegea de ce plângea pentru un bărbat pe care îl ura – și pe care îl iubea, dar nu reuși să își stăpânească lacrimile amare. Simți că mâna se ridică ușor și se odihni pe capul său. Se mișcă o dată, de două ori, după care se opri în timp ce răsuflarea întretăiată continuă.

Era o iertare, o dezlegare a păcatelor, o binecuvântare, o mângâiere tămăduitoare. Mângâierea unui tată. Era iubire. Marchizul lăsă toate acele sentimente să se prelingă în sufletul său cu dispreț, cu bucurie. Tatăl său îi oferise o mângâiere, un gest de iubire.

Se ridică în picioare și traversă camera. Venise momentul ca familia să se întoarcă în cameră. Era dreptul lor să ia parte la sfârșit. Iar sfârșitul era aproape.

capitolul 16

Ea rămăsese pe un scaun în anticameră, cu Augusta cuibărită în brațe. Copila nu dormea, însă Charity preferă să nu se întoarcă în camera ducelui cu ea. Era important ca fata să-și ia rămas-bun de la tatăl ei, să înțeleagă ce se întâmpla, dar nu era nevoie să fie martoră la moartea acestuia. Charity o mângâie pe cap și o sărută pe frunte.

Soțul ei fu primul care ieși din cameră. Se propti în fața scaunului și o privi în ochi. Era palid, obosit. Plânse. Se bucură să vadă că plânse. Se aplecă și o mângâie pe Augusta pe creștet.

- S-a dus, scumpo, spuse el pe un ton atât de cald, încât lui Charity i se umplură ochii de lacrimi. A murit împăcat. E fericit acum. E... cu mama.

Augusta deschise ochii, dar nu se mișcă și nici nu spuse nimic.

- Dar o să avem noi grijă de tine, spuse el. O să rămân cu tine... mereu, iar Will, Claudia și băieții sunt și ei aproape de noi. O să fim o familie. Te-am ținut în brațele mele când erai bebeluș, știai asta? Eu am fost primul care te-a ținut în brațe după ce te-ai născut. Nu am crezut posibil să iubești pe cineva așa cum te-am iubit pe tine. După nașterea ta am fost nevoit să plec și să stau departe de tine. Dar nu am încetat niciodată să te iubesc. Și acum m-am reîntors acasă. Suntem frate și soră, dar mă bucur că sunt mai mare decât tine și că voi putea să îți port de grijă aproape ca un tată.

Ea îl privi în tăcere, însă Charity simți că nu mai era la fel de încordată ca înainte. În câteva minute avea să adoarmă.

- Excelența Sa știa că urma să se ducă, continuă marchizul. Și m-a chemat acasă ca să am grijă de tine

în continuare. Pentru că te-a iubit, Augusta, la fel cu m-a iubit și pe mine. Pentru că suntem copiii lui. Totul va fi bine, draga mea. Trebuie să mergi la culcare acum. Am să te duc în brațe, iar Charity va veni cu noi.

Fata înțelese și încuviință din cap.

- Charity va rămâne cu tine, iar când te vei trezi o s-o găsești acolo și te va aduce la mine, la Will, la Marianne sau la Charles. Ești în siguranță.

Dar când se ridică în picioare, majordomul ieși din dormitor. Tuși ca să își dregă glasul.

- Excelența Voastră... încep el.

Charity simți cum soțul ei tresare.

- Medicul vrea să vă vorbească, Excelența Voastră, zise el.

- Va trebui să aștepte cinci minute, răspunse ducele de Withingsby, până o duc pe Augusta în camera ei.

O ridică în brațe pe fetița adormită și așteptă ca Charity să se ridice în picioare. În dimineața aceea, își aminti ea pentru prima dată de când sunetul vocii soțului său o trezise dintr-un somn adânc, ar fi trebuit să fie în drum spre Londra. Astăzi ar fi trebuit să fie ziua care marca finalul scenei și începutul vieții liniștite și minunate alături de propria familie, viață la care visase fără încetare de la moartea tatălui ei.

Dar astăzi avea să continue să își joace rolul - nu chiar un rol. Augusta avea nevoie de ea. Nu exista moment mai cumplit în viața unui copil decât pierderea unui părinte. Astăzi și în zilele ce aveau să vină, nevoile Augustei erau mai importante decât orice altceva. Dintr-un motiv sau altul, se părea că fetița își căuta alinarea în brațele ei și nu în ale lui Marianne sau ale Claudiei.

Și Anthony avea să aibă astăzi nevoie de ea, probabil și în zilele următoare. Își pierduse tatăl în împrejurări dificile. Credea - și spera - că își dăduse seama de dragostea pe care i-o purta tatălui său înainte să fi fost prea târziu. Speră că tatăl lui reușise să îi ofere măcar o mică dovadă de iubire. Cât de încăpățânați fuseseră să rămână certați până la final, poate chiar și după. Dar văzu

expresia de pe chipul lui, privirea din spatele lacrimilor care îi dădu de înțeles că tatăl și fiul reușiseră să se împace înainte de a fi despărțiți de eternitate. De-abia dacă petrecuseră cinci minute singuri.

O întinse cu grijă pe Augusta pe pat, în timp ce bona și guvernanta rămaseră stinghere în pragul ușii. Bona avea ochii roșii de atâta plâns – veștile circulau repede într-o casă mare. Augusta deja adormise. El o înveli bine, iar Charity își aminti cum o învelise și pe ea cu doar câteva ore mai devreme, cum o ținuse în brațe în timp ce ea alunecase într-un somn adânc. El se ridică și se întoarse spre ea. Servitoarele ieșiseră din cameră.

- Vrei să rămâi cu ea? întrebă el.

- Desigur, răspunse ea.

Făcu un pas înainte, fără să stea pe gânduri, și îi mângâie șuvița care atârna ca un semn de întrebare răsturnat pe fruntea lui. Părul i se ondulă din nou. Îi prinse chipul între palme.

- Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare atât de rău, Anthony. Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze.

El îi atinse palmele, le simți pe propriii obraji și se depărtă ușor, strângând-o ușor de degete.

- Trebuie să plec, zise el și ieși din cameră.

După ce plecă, și Charity rămase singură în camera tăcută, veghindu-i somnul sărmanei copile, se simți coșlită de sentimente de vinovăție.

Urmă o zi incredibil de aglomerată și de obositoare. Trăise pe cont propriu în ultimii opt ani, așa că era obișnuit să facă față mai multor responsabilități. Însă faptul că devenise duce de Withingsby, la numai trei zile după ce se întorsese la Enfield, văzându-se înconjurat de oameni care păreau să aștepte îndrumări din partea lui, se dovedi un scenariu stresant. Trebuia să se ocupe de aranjamentele pentru înmormântare, trebuia să scrie mai multe scrisori, să se îngrijească de pregătirile pentru oaspeții care urmau să sosească la înmormântare, să primească mai multe vizite de condoleanțe, să verifice

detalii normale, inevitabile, legate de bunul mers al gospodăriei, să îl asigure pe contele de Tilden și pe familia acestuia că erau, desigur, bine-veniți să mai rămână – și multe alte responsabilități.

De asemenea, trebuia să asimileze șocul durerii – durerea sa, cât și cea a fraților și surorilor sale. Charles părea de neconsolat. În după-amiaza aceea ducele îl găsisese pe fratele său în seră, plângând în tăcere. Dar nu ar fi avut timp să își folosească energia emoțională pentru a-l consola. Lady Marie Lucas îi ținea companie, bătându-l ușor pe spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi ștergea lacrimile de pe obraji cu o batistă de dantelă.

Augusta, care fu scutită de lecții, nu se dezlipi de Charity, cu toate că rămase să doarmă puțin în poala lui după o vizită a parohului și a soției acestuia.

– O să rămâi cu mine? îl întrebă ea.

– Da, răspunse el cu o îmbrățișare.

– Chiar o să fii ca un tată? zise ea. La fel cum se poartă William cu Anthony și Will?

– Ți dorești un tată sau ai prefera un frate mai mare? întrebă el.

Copila nu ezită.

– Vreau un tată.

– În cazul ăsta, eu sunt acela. Timp de câteva secunde își aminti de viața pe care o dusesese cu doar câteva săptămâni în urmă, de atitudinea lui fermă. Însă viața aceea ajunsese la final. Acceptase acest final. Nu era ceva căruia să i se poate împotrivi. Nici măcar nu era sigur că ar fi vrut să o facă. Unele realități erau prea dezolante ca să fie date la o parte.

– Și Charity o să fie mama mea? întrebă ea.

Anthony închise ochii. Ah, Dumnezeuule! Cum să protejezi un copil de o asemenea cruzime? Cum ar fi putut ea să înțeleagă?

– Ai vrea să fie mama ta?

– Jane, Louisa și Martin o au pe Marianne, zise ea, și Anthony și Harry o au pe Claudia. Acum am și eu pe cineva. Ea e numai a mea.

- O să aibă grijă de tine, răspunse el, sărutând-o pe frunte. Te iubește.

- Da, știu, spuse copila. Mi-a spus-o. Și Excelența Sa m-a iubit. Nu mi-a spus-o niciodată, dar Charity mi-a explicat că anumitor oameni le vine greu să spună asta, să o arate, dar că asta nu înseamnă că nu iubesc. A avut mereu grijă de mine și te-a adus acasă pentru ca de acum înainte să ai tu grijă de mine și să fii ca un tată pentru mine. De dimineață mi-am dat seama că mă iubește. A vrut să-l sărut pe obraz. Era atât de rece.

- Te-a iubit, scumpo, zise el. Ai fost fetița lui cea mică. Și acum ești a mea.

Se întrebă oare cât timp petrecuse tatăl său cu ea, copila aceasta care îi omorâse soția. Nu prea mult, își spuse el. Îi invidia pe copiii lui Will pentru că ei aveau un tată. Dar nu avea să își aducă aminte cu amărăciune de tatăl lor. Charity se îngrijise de asta.

A fost o întrevedere scurtă. Până la cină nu avu nici o clipă liberă. În timpul mesei se întrebă vag cum se făcea că toți membrii familiei, mai puțin Augusta și soția sa, reușiseră să facă rost atât de repede de haine negre. Erau în doliu. Charity purta una dintre rochiile ei maro și arăta deosebit de ponosită și drăguță. Auzi la cină că croitoreasa Claudiei începuse să îi pregătească o rochie neagră pentru a doua zi.

El se așază în capul mesei ca să îi observe. Oh, da, săptămâna aceea adusesese cu ea atât de mult schimbări. Fu surprins că - acum câteva zile - trăise cu impresia că întoarcerea acasă nu ar fi avut nici un efect asupra lui. O parte din el anticipase. Ceva în sufletul lui îi spusese că trebuia să o aducă pe Charity cu el, dacă ar fi vrut să aibă cea mai mică șansă de a-și păstra propria identitate. Însă lucrul pe care nu îl înțelesese - sau lucrul pe care nu îl recunoscuse față de el însuși - era natura acelei identități. La început nu ar fi știut să spună cine era. Acum știa. Era Anthony Earheart, o parte esențială a acelei familii. Fusese dintotdeauna, chiar și în acei opt ani de exil autoimpus.

Nu reușise niciodată să se elibereze de ei. Totuși, în mod ciudat, chiar astăzi, în ziua în care pierduse orice libertate, orice putere de decizie, se simți mai liber ca niciodată. Și nu era pentru că tatăl său murise și pentru că nu mai avea nici o putere asupra lui, înțelese el. Din contră. Acum se reîntregise cu sine însuși și devenise și fiul tatălui său. Își dădu seama că tatăl lui îl eliberase să trăiască având ambele identități. Tatăl său îi mărturisise pe patul de moarte că îl iubea și îl eliberase.

„Ducesa ta va fi o mamă bună, o soție bună. Ai făcut o alegere înțeleaptă. O să aveți parte de iubire în căsnicia voastră.”

O privi lung pe soția lui, ducesa, care îi vorbea cu duioșie unei contese de Tillden înlăcrimate. Da. Oh, da. Însă trebuia să o curteze, nu să îi poruncească. Dacă o iubea – și o iubea –, trebuia să o elibereze, așa cum îi promisese. Și avea să rămână cu speranța că ea va alege de bunăvoie să rămână cu el, să fie soția sa, să îi facă prunci, să se iubească pentru tot restul vieții.

Avea speranță în suflet. Ea avea mai multă căldură, mai mult farmec și iubire în ea decât orice altă persoană din viața lui – cât de înșelătoare se dovediseră a fi acele prime impresii! Încă simțea căldura palmelor ei pe fața lui și privirea aceea tristă din ochii ei, sărutul dulce pe care i-l oferise. Da, avea speranță în suflet. Însă în ultimele zile își pierduse aroganța, printre alte lucruri. Nu era deloc sigur de sentimentele ei. Starea de neliniște îi tempera speranța.

În cele din urmă, după cină, fu liber. Rămase câteva clipe cu tatăl său care, așa întins pe pat, părea că doarme liniștit. Însă Will intră în cameră, îi puse mâna pe umăr și îi spuse că avea să rămână el să-l privegheze.

– Du-te să te odihnești, Tony, spuse el. Arăți sfârșit.

Ducele încuviință scurt din cap și se ridică în picioare – și îl cuprinse în brațe pe fratele său care îi întoarse îmbrățișarea.

Augusta era deja în pat, îi spuse el, și bona avea grijă de ea. Însă Charity nu era în salon cu ceilalți. Ieșise să se plimbe.

- A spus că preferă să fie singură, zise Charles, cu toate că m-am oferit să o însoțesc, Tony. Părea extenuată. A avut grijă de Augusta toată ziua.

- Dar cred că s-ar bucura să te vadă, spuse Claudia cu zâmbetul pe buze. Toată ziua a stat cu ochii pe tine. Arăți la fel de obosit ca ea. A spus că merge să se plimbe pe malul lacului.

- Într-adevăr, zise și Marianne. Chiar a fost foarte atentă cu Augusta, Tony. Experiența sa de guvernantă a ajutat-o, bineînțeles.

Marianne începuse să se împlânzească, își spuse el în timp ce ieși din casă. Nu avea cum să mai reziste.

O găsi pe soția sa plimbându-se pe malul lacului. Era o seară foarte asemănătoare cu cea din ziua precedentă, doar că acum ea purta un șal pe umeri. Se așezase pe mal, privind luciul apei. Se apropie de ea și o luă de mână.

- Ești obosită?

- Puțin. În ciuda peisajul acela feeric, părea încordată.

- Este prea mult pentru tine, spuse el. Îmi pare rău.

Asta nu făcea parte din înțelegerea noastră, nu-i așa?

Dar ea se întristă și mai tare.

- E numai vina mea, răspunse cu amărăciune.

- Ce vrei să spui? Întrebă el, privind-o lung.

- Eu l-am omorât, răspunse ea. Nu înțelegi? Cu încăpățănare mea de a rezolva situația, după cum ai zis și tu. Eu l-am adus cu forța în bibliotecă aseară. Eu am fost cea care l-a obligat să participe la scena aceea de amărăciune, complet lipsită de sens. Nu era treaba mea. După cum ai spus și tu, aveam o înțelegere. Nu sunteți familia mea. Dar m-am vârat între voi. Eu am fost cea care l-a supus la stresul acela. Și câteva ore mai târziu a murit.

- Oh, Dumnezeu! Nu, spuse el, strângând-o tare de mână. Nu, Charity, nu! Nu ești responsabilă pentru

moartea lui. M-a chemat acasă tocmai pentru că era pe moarte. Doctorul lui mi-a spus acum două zile că se putea întâmpla oricând. Avea probleme grave cu inima. Și a avut un atac în dimineața asta. A murit. Moartea lui nu are nimic de-a face cu tine.

- Doctorul i-a spus să se odihnească, zise ea.

- Un sfat pe care l-a ignorat cu desăvârșire, îi reaminti el. Știa prea bine că era pe moarte, Charity. Tocmai din acest motiv și-a călcat pe inimă și m-a somat să vin acasă. Dar nu a vrut să moară în slăbiciune. A vrut să moară la fel cu a trăit, iar dorința i s-a îndeplinit. Nu i-ai grăbit cu nimic moartea. Dar ai făcut ceva minunat.

- L-am omorât, zise ea.

- I-am spus că-l iubesc, spuse el, că l-am iubit mereu. Și chiar am spus adevărul, doar că până să mă forțezi tu să analizez cu adevărat situația, nu înțelesesem acest lucru. Iar el mi-a răspuns. Nu mi-a spus că mă iubește - nu cu cuvintele acestea. Dar mi-a spus că sunt fiul lui preferat. Și-a pus mâna pe creștetul meu, Charity. Poate că nu pare un lucru mare, dar nu pot să-ți descriu în cuvinte ce a însemnat asta pentru mine, să îi simt atingerea. A încercat să mă mângâie pe cap, dar era prea slăbit. Ar fi putut să urle în gura mare că mă iubește și nu ar fi avut același efect asupra mea ca atingerea lui. M-a mângâiat pentru că tu ai fost cea care l-a făcut să își recunoască sentimentele. Aproape că era prea târziu - pentru amândoi -, dar nu a fost. Pentru că tu ai fost cea care ne-a obligat aseară să vorbim. Exact la timp.

Ea privi în gol, fără să răspundă. Dar simți din atingerea mâinii ei că se eliberase dintr-o parte din tensiunea acumulată.

- Știi, a avut dreptate, zise el după câteva clipe de tăcere. Am iubit-o și am urât-o pe mama. M-am simțit obligat s-o iubesc. Ea s-a sprijinit pe mine - chiar și când eram un simplu adolescent. Aveam douăzeci de ani când a murit. Era foarte nefericită. Mi-a povestit despre bărbatul de care fusese îndrăgostită, cel cu care și-ar fi dorit să se căsătorească. Mi-a povestit că a fost obligată

să se mărite cu tata. Îmi povestea cum o avea cu forța de fiecare dată când nu era însărcinată. Plângea și îmi spunea că avea să rămână din nou însărcinată pentru că venea în camera ei în fiecare noapte.

Făcu o pauză. Simțea că o trăda mărturisind toate acestea cu voce tare, gândindu-se la ele. Dar poate că îi datora ceva și tatălui său.

- A avut dreptate, zise el. Nu ar fi trebuit să-și încarce fiul cu nefericirea ei. Nu ar fi trebuit să discute cu fiul său despre intimitățile căsniciei sale. Confidențele ei, nevoia de a o consola, de a-l urî pe el au fost o povară care a atârnat greu pe umerii mei. Până seara trecută nici măcar nu mi-am dat seama de acest lucru.

- Mama ta a avut așteptări prea mari de la dragostea ta, răspunse soția lui, iar tatăl tău prea mici. Din păcate, ne e greu să ne gândim la părinții noștri ca la niște simpli oameni. Vrem să fie perfecți. A iubit-o. Pentru mine este clar.

- Poate că și ea a fost la fel de vinovată, spuse el. Poate chiar mai vinovată decât el. L-a pedepsit toată viața din simplul motiv să a fost obligată să accepte o căsătorie aranjată. Nici măcar nu a încercat să îl înțeleagă. Crezi că asta a făcut?

- Ai grijă să nu-ți lași sentimentele să se ducă în extrema cealaltă, zise ea. A fost nefericită, Anthony. Și în ciuda a tot ce ți-a povestit ea, nu ai de unde să știi ce s-a întâmplat între părinții tăi. Ei sunt singurii care știu, iar amândoi s-au dus.

- Cred că ea ne-a ținut departe de el. El era o fire rezervată, dură - după cum ne-a spus seara trecută -, dar nu ar fi spus niciodată nici un cuvânt împotriva ei. Chiar nu a făcut-o. Ea ne-a învățat să ne fie teamă de el, să-l urâm, să ne gândim la el ca la un om cu inima de piatră.

- Anthony, spuse ea, ai iubit-o. Nu uita că ai iubit-o. A dus o viață grea. Toți acei copii, toate acele pierderi.

- Mă întreb, spuse el, dacă ai primit și tu vreodată ceva de la viață. Cum se face că ești atât de obișnuită să dăruiești? Lai oferit familiei mele daruri extraordinare.

Dar ea îi dădu drumul și sări în picioare. Își scutură firele de iarbă de pe fustă.

- Bineînțeles că am să primesc, zise ea. Am să primesc de la tine o casă, o trăsură, servitori și șase mii de lire pe an pentru tot restul vieții - și tot ce trebuie să fac e să mă simt bine și să mă bucur de liniște și pace. De-abia aștept.

Și el se ridică în picioare

- Ești soția mea, spuse el. Așadar, nu o să duci lipsă de nimic tot restul vieții. Asta nu înseamnă că primești ceva. E pur și simplu natura unei căsătorii.

Observă că era din nou încordată și îngrijorată. Nu era momentul să o curteze, așa cum plănuiise să o facă de îndată ce aveau să treacă zilele acestea dificile, de îndată ce avea să se termine înmormântarea.

- Ești obosită, spuse el. Și eu la fel. Lasă-mă să te duc la culcare.

- Cu tine? întrebă ea. Ca noaptea trecută?

- Da, zise el, dacă asta vrei. Sau putem să facem dragoste înainte dacă vrei. Nu vreau să fiu nerespectuos față de tatăl meu. Viața trebuie întotdeauna reafirmată în fața morții.

- Ai un umăr liniștitor, spuse ea amuzată. Și o îmbrățișare caldă. Am dormit atât de bine noaptea trecută. Și tu la fel. Da, vreau să dormim împreună în noaptea aceasta.

- Vino. O luă de după talie, iar ea se relaxă în brațele lui, în timp ce se îndreptau împreună spre casă.

Totuși, odată ajunși împreună în pat, făcură dragoste înainte să adoarmă, printr-un consimțământ tacit - nu mai avusese niciodată parte de comunicare tăcută cu nici o altă femeie, însă totul era diferit cu ea. Se iubiră încet, pasional, profund. Ea gemu de plăcere când termină, iar el o pătrunse adânc și, pentru prima oară în viața sa, își lăsă în mod conștient sămânța să curgă în femeia cu care făcuse dragoste.

El reușise să îi calmeze cea mai mare neliniște. Fusese absolut convinsă că își omorâse socrul. Dar bineînțeles că nu o făcuse. Soțul ei reușise să o liniștească.

Celălalt motiv de neliniște nu era atât de presant. Însă nu era genul de neliniște pe care să o împărtășească și cu altcineva sau pe care să o lasă să treacă de la sine. Din contră. Se părea că sentimentul de vinovăție continua să crească în ea.

„Am crezut că ești interesată de averea lui.“

Vorbele acelea care o făcuseră să se simtă vinovată. Chiar era interesată de averea lui. Păcătuisese – oh, de mai multe ori. Păcatele sale continuau să se adune. Luase instituția căsătoriei în derâdere. Se căsătorise, rostise toate jurămintele de căsătorie, fiind perfect conștientă de faptul că nu avea să le respecte. Se căsătorise pentru bani. Da, ar fi putut la fel de bine să spună că o făcuse pentru Phil, pentru Penny și pentru copii. Însă în final trebuia să recunoască că o făcuse pentru bani.

Așa că acel mare păcat adusesese cu sine o serie de minciuni. Socrul său ghicise adevărul, dar fără să își dea seama că era vorba despre o căsătorie de ocazie. Probabil că murise cu speranța că următorul moștenitor al ducatului avea să se nască în curând. Poate că murise împăcat să știe că Augusta avea să se bucure de o figură maternă și de una paternă care să vegheze asupra ei.

Nu voia să se gândească la felul în care o amăgise pe Augusta. În acea primă zi de la moartea fostului duce își dăduse seama că Augusta o iubea. Se întâmplase brusc, însă iremediabil. Augustei îi era foarte greu să se despartă de ea. O făcea doar ca să petreacă puțin timp cu Anthony. Copila avea să sufere la aflarea adevărului.

Mai era și Charles, care se purta cu ea ca un frate, mai erau și Claudia, și William, care erau la fel de afectuoși. Chiar și Marianne începuse să se poarte frumos cu ea. Copiii lui Marianne și băieții Claudiei se bucurau de fiecare dată când o vedeau.

Se simțea cea mai mare mincinoasă. Chiar era o mincinoasă. Iar toți servitorii i se adresau cu *Excelența Voastră*, vorbindu-i cu respect, iar toți vecinii care veniseră să le prezinte condoleanțe i se adresaseră cu același respect.

Era o mincinoasă.

Era interesată numai de bani.

Și dacă ea era cea care le făcea morală celor din jur, atunci trebuia să recunoască și că era o păcătoasă.

Avea o singură soluție. Gândul începu să o bântuie treptat în zilele de dinainte de înmormântare și înțelese în cele din urmă ce avea de făcut. Avea o singură soluție. Care nu repara tot răul – se gândi îndeosebi la Augusta. Însă era o modalitate prin care să își exprime regretele. Era singura variantă onorabilă, singura șansă prin care s-ar fi putut bucura într-o bună zi de o conștiință împăcată.

Așa că, în după-amiaza slujbei de înmormântare, după ce majoritatea oaspeților plecaseră deja, iar cei puțini rămași se retrăseseră în salon, în timp ce Augusta dormea în camera ei după o dimineată intensă, în timp ce ducele călărea cu Charles, Charity porni spre sat, cu o mică valiză în mână. Voia să prindă diligența care pleca de la han – verificase deja ora de plecare.

Avea să se ducă acasă – singură. Îi lăsase soțului său o scrisoare, fără să îi spună unde intenționa să meargă. Dacă i-ar fi spus, acesta i-ar fi trimis bani – șase mii de lire pe an. Dacă i-ar fi spus, acesta și-ar fi trimis avocatul ca să se asigure că avea o casă spațioasă și toate celelalte facilități menționate în contract. Ar fi insistat să plătească pentru tot. Și poate că i-ar fi fost imposibil să refuze. Poate că ar fi fost tentată să nu refuze.

Își îndeplinise toate îndatoririle în căsătoria aceasta de ocazie. Poate că timpul o va ajuta să se ierte pe sine însăși pentru că se căsătorise știind prea bine că se obligase să-și facă datoria o perioadă limitată. Dar nu s-ar fi putut ierta niciodată dacă ar fi acceptat bani în schimbul a ceea ce făcuse.

Căsătoria nu era un contract de muncă.

O căsnicie ar fi trebuit să însemne implicare, grijă, iubire. Căsătoria era un angajament.

Se înșelase crezând că ea era pregătită să ofere fără să ia nimic în schimb. Sau poate că el avusese totuși dreptate. Nu ar fi putut să se transforme în genul de persoană care să ia. Și-ar fi pierdut sufletul.

Poate că, în timp, va reuși să se ierte.

capitolul 17

Ducelui de Withingsby îi veni greu să creadă că soția sa îl părăsise chiar în ziua în care își înmormântase tatăl și că își dăduse seama de acest lucru de-abia în dimineața următoare.

Se întorsese după o plimbare lungă și o discuție cu Charles, simțindu-se ceva mai revigorat. Însă știa că fusese o zi stresantă pentru întreaga familie. Probabil că Charity se retrăsese în camera ei pentru a se odihni. Așa că o lăsase să doarmă și să se odihnească. Se ocupă de ceilalți oaspeți. Nu bătuse la ușa soției sale ca să o conducă la cină. Atunci când aceasta nu își făcu apariția în salon înainte de cină, vru să trimită o servitoare s-o cheme. Totuși, camerista Excelenței Sale îi informă că doamna dăduse ordin să nu fie deranjată pentru că voia să se odihnească.

Așa că nu o deranjă. O scuză în fața oaspeților. Nu avusese o clipă liberă de la sosirea sa la Enfield. Toți abuzaseră de energia ei, mai ales el și Augusta. Probabil că era extenuată. Nu îndrăzni să meargă în camera ei – nu voia să o deranjeze. Din același motiv nu o deranjă nici când se duse la culcare, chiar dacă se strecură în camera ei de garderobă și observă că nu era aprinsă nici o lumânare în dormitorul ei.

De-abia în dimineața următoare, după ce ajunse mai târziu la micul dejun trebuind să se ocupe de câteva detalii administrative și află că doamna încă nu coborâse la masă, se duse să investigheze. Și descoperi, bineînțeles, scrisoarea pe care o lăsase pe pernă. Nu era pe pernă prima oară când o zărise. Camerista tocmai ieșea din camera ei, cu scrisoarea în mână și cu o privire speriată. Făcu o reverență și i-o înmână, după ce îi spuse unde o găsisese și se grăbi să plece.

Excelență, scrisese soția lui, am să iau diligența care pleacă de la hanul din sat în după-amiaza aceea. Sper să nu găsești scrisoarea imediat după plecarea mea, ca să nu pornești în căutarea mea. Știu că vei dori să faci asta pentru că am semnat un contract și, fiind un gentleman onorabil, vei vrea să îl onorezi. Dar te rog să nu vii după mine. Te rog să nu încerci să mă găsești. Te eliberez de povara contractului. Nu vreau să primesc bani pentru ce am făcut. Ar fi prea dureros și rușinos pentru mine.

Închise ochii și trase adânc aer în piept. Era în holul de lângă camera ei.

Iau cu mine numai cele trebuincioase, citi el după ce își îndreptă din nou privirea către scrisoare. Nu am rezistat și mi-am luat și rochia de bal. Știu că nu te vei supăra. Și perlele. Au fost cadoul meu de nuntă, am avut o nuntă. Așa că nu mă simt vinovată să le iau cu mine la plecare. Sunt atât de frumoase! Am luat câțiva bani pe care i-am găsit în primul sertar din comoda din biroul tău. Trebuie să plătesc biletul și să îmi iau mâncare pentru drum. Din nou, sper că nu te vei supăra. Nu o să mai iau altceva de la tine. Te rog să îi spui Augustei că o iubesc. Nu o să te creadă, dar, te rog, te rog să o convingi că spun adevărul.

A ta slujitoare umilă,

Charity Duncan

Charity Duncan. Fu ca o palmă peste față. Mototoli scrisoarea în mână și, preț de o clipă, simți că avea să leșine. Era Charity Earheart, ducesă de Withingsby. Era soția lui – era de datoria lui să o protejeze și să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții sale, și chiar și mai apoi, dacă avea să moară înaintea ei. Fie că alegea să trăiască cu el sau fără el, avea să rămână întotdeauna a lui. Îi scrisese despre onoare. Cum se aștepta să își păstreze onoarea după tot ce îi făcuse?

Oare unde plecase? Încercă să își face ordine printre gânduri și să înțeleagă unde plecase. Se sperie când își dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee de unde să-și înceapă căutările. La vechea ei locuință închiriată din Londra. Dar plecase de acolo. Era foarte puțin probabil că s-ar fi întors înapoi. Nimeni nu i-ar fi putut spune unde se dusesese. Se îndoia că le povestise despre Enfield. Plecase cu trăsura de după-amiază. La naiba! Chiar nu o văzuse nimeni plecând de la Enfield – cel mai probabil pe jos – nu se gândise nimeni să îi spună?

Primul său impuls fu să își facă bagajele, să își cheme trăsura și să pornească în căutarea ei. În acele prime clipe de panică nu părea nici măcar relevant că nu știa încotro să se îndrepte. Avea de gând să întrebe la han. Poate că hangiul știa destinația ei – chiar dacă se prea putea să nu fie destinația finală, bineînțeles. Dar avea să pornească cumva în căutarea ei.

Însă, își dădu el seama, închizând ochii și trăgând din nou aer în piept – rămăsese încă la ușa camerei ei – că nu putea să își asculte instinctul. Nu putea să fugă după ea. Erau mai multe lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe. Unii oaspeți urmau să plece după micul dejun. Trebuia să îi conducă. Tillden împreună cu soția și fiica lui urmau să plece spre sfârșitul zilei. Îi promisese lui Charles că avea să stea de vorbă cu Tillden în numele lui. Planificase o întâlnire cu Will ca să stabilească mai multe aspecte administrative legate de bunul mers al proprietății. Stabiliseră să se întâlnească la casa văduvei pentru ca Augusta să se joace cu băieții. Intenționase să o invite pe Charity să îl însoțească. Avea o mulțime de lucruri de care trebuia să se îngrijească.

În plus, ea nu voia să o caute. Nu voia să accepte ajutorul lui financiar. Voia să rupă toate legăturile cu el. Nu știa câți bani lăsase în sertarul comodei. Dar era sigur că avusese grijă să ia exact cât să acopere prețul biletului și câteva mese sărăcăcioase. Își luase perlele, dar nu avea nici o urmă de îndoială că nu luase și colierul

cu topaz, pe care i-l lăsase probabil pe o cutie pe masa din birou. Intenționase să i-l ofere într-un moment de intimitate – un cadou din partea sa și al tatălui său.

Dar ea nu îl voia. Prefera să ducă o viață liberă, independentă și săracă de guvernantă, în loc să fie legată de el. Durerea îl coplesi.

Ah, da, nu greșise când îi vorbise în seara aceea, după moartea tatălui său. Era genul de persoană care oferea tot. Se oferea cu generozitate binevoitoare. Nu lua nimic înapoi. Dar oare chiar nu înțelegea că era o doză de egoism în a da, fără să iei? Oare nu se gândise la sentimentele lui la citirea acelei scrisori? Își imaginase că avea să răsuflă ușurat? Că avea să o uite fericit și să continue să își ducă viața liniștit?

Brusc, o disprețui.

Văzu că oaspeții se pregăteau să coboare. Le explică că soția sa nu se simțea bine și că le transmite cele mai sincere urări. Îl invită pe contele de Tillden în bibliotecă și îi explică că Lord Charles avea să primească o mare sumă de bani în testamentul tatălui său și că el însuși intenționa să îi ofere fratelui său una dintre proprietățile familiei, o proprietate mult mai mică decât Enfield, însă la fel de prosperă. Lord Charles chiar îi povestise cu o zi înainte că intenționa să își vândă brevetul și să ducă o viață de gentleman, administrându-și propria moșie. Lord Charles îi ceruse fratelui său mai mare – și acesta acceptase – permisiunea de a o curta pe Lady Marie Lucas. Acum, prin intermediul fratelui său cerea permisiunea să discute cu tatăl domnișoarei.

Lui Charles nu i se păru necesar sau înțelept să îi explice contelui că o îndrăgise pe Lady Marie toată viața lui, că de doi ani începuse să se îndrăgostească de ea – și că ea îi împărtășea sentimentele. Credința sa era că era vorba despre o iubire imposibilă, având în vedere faptul că mâna ei fusese promisă marchizului de Staunton, care îi grăbise decizia de a se înrola în armată.

Contele de Tillden se arătă tare nemulțumit, vizibil deranjat că fiul cel mic era cel interesat de fiica sa, când

el se așteptase ca moștenitorul să se însoare cu ea. Cu toate astea, lordul Charles era fiul și fratele unui duce, era un bărbat bogat și urma să devină proprietar de moșie. În cele din urmă, acceptă să discute cu el. Rămase în bibliotecă în timp ce ducele merse personal să își caute fratele. Îl găsi repede. Se plimba agitat pe hol, palid și cu o expresie nerăbdătoare.

- A acceptat să stea de vorbă cu tine, îi spuse ducele și îl văzu pe fratele său trăgând adânc aer în piept. Nu uita cine ești, Charles. Nu ești inferiorul lui. Ești fiul tatălui tău. Succes!

Charles se îndreptă cu la fel de mult curaj spre bibliotecă, de parcă dincolo de ușă l-ar fi așteptat un uci-gaș cu topor.

Augustei nu îi putea spune că Charity era indispusă. Trebuia să îi spună măcar o parte din adevăr. Charity fusese nevoită să plece în grabă, o anunță el, în timp ce o ținea în brațe. Una dintre mătușile ei se îmbolnăvisese și plecase să o ajute. Intenționa și el să i se alăture de îndată ce avea să primească mai multe detalii din partea soției sale. Spera să o aducă înapoi. Însă uneori boala putea să se prelungească.

Se simți foarte prost că o mințise. Dacă nu avea să o găsească pe Charity, dacă nu va putea să o convingă să se întoarcă la el și să îi fie soție în adevăratul sens al cuvântului, Augusta va suferi. Va trebui să continue să o mintă sau să îi mărturisească că o mințise. Dar nu avu curaj să îi spună adevărul, să îi spună Augustei că Charity nu avusese niciodată intenția de a rămâne la Enfield și să îi fie un fel de mamă adoptivă. Ar fi fost nedrept față de Charity să-i spună adevărul. Ar fi făcut-o să pară nemiloasă - ceea ce era o mare minciună.

Câteodată, adevărul și minciuna erau lucruri deosebit de confuze.

Două zile mai târziu, plecă de la Enfield să-și caute soția. Contele și familia acestuia plecaseră deja - Tilden și Charles ajunseseră la un consens, iar tânărului cuplu i se permisesse să petreacă cincisprezece minute singuri,

timp în care căzură de acord că ar fi fost șanse să se ajungă la o înțelegere, cu toate că nici măcar nu s-ar fi putut pune problema unei logodne oficiale înainte de anul de doliu. Lordul și Lady Twynham se întorseseră acasă cu copiii lor. Augustei i se îngăduise o mică vacanță pe care urma să și-o petreacă la casa văduvei împreună cu Will și Claudia. Pur și simplu le spusese că soția sa fusese nevoită să plece în grabă și că el avea să o însoțească înapoi acasă. Nimeni nu ceru mai multe detalii – presupuse că în acele două zile păruse la fel de inabordabil ca și tatăl său.

În cele din urmă, ducele de Withingsby își începu călătoria, neștiind încotro să o apuce.

Charity parcurse cu greu cei cinci kilometri de la stația de diligență până la casa ei și intrase tiptil înăuntru, în holul de la intrare, pe când copiii tocmai își terminau ceaiul și se rugau de Penelope să îi lase să se joace afară. David promitea extrem de nesincer să nu se murdărească, iar Howard mărturisea că își rupsesse pantalonii din greșală – chiar dacă el avusese mare grijă. Mary sublinie că ea nu se murdărise și nici nu își rupsesse pantalonii, așa că Penny nu avea nici un motiv pentru care să o țină în casă. Howard era pe punctul de a atrage atenția asupra faptului că Mary nici măcar nu purta pantaloni, când Mary o zări pe Charity în pragul ușii. Tresări.

Curând, toți începură să tresară, să sară în sus de bucurie, să râdă, să vorbească unii peste alții, să se îmbrățișeze și să țipe. Se părea că în familia Duncan nu se învățase că atunci când vorbeau unii peste alții nu se înțelegea nimic.

- Da, spuse Charity în cele din urmă, m-am întors acasă și aici o să rămân. Văd că ați mai crescut și, dacă mă lăsați să mă așez și să-mi trag sufletul, o să stăm cu toții la povești.

Se așează, iar Penelope apucă în grabă ceainicul și o cană goală, iar Mary se grăbi să aducă tava de prăjituri – sau ce mai rămăsese din ele –, iar Howard îi povesti lui

Charity cum reușise să își rupă pantalonii, din greșeală, după care fusese acuzat pe nedrept că era un băiat neatent. David îi întinse surorii sale un șervet curat, dar destul de mototolit.

Era extraordinar să fie din nou acasă. Nu le spuse adevărul, bineînțeles. Dar se consolă cu gândul că, după ziua de azi, nu avea să mai fie nevoită să mintă – poate doar pe alocuri. Le spuse că nu îi plăcuse ultima slujbă și că alesese să plece. Le spuse că se întorsese de tot acasă, lucru care avea să îl facă fericit pe Phil, chiar dacă asta însemna că de-acum înainte el era responsabil pentru întreaga familie.

Încă nu era complet sigură dacă urma să rămână acasă. Poate că, după câteva luni, avea să încerce din nou să își găsească ceva de lucru, însă momentan era fericită să fie acasă, unde putea să își lingă rănila, încercând să se convingă că sacrificiul său era un lucru bun, care avea să îi aducă într-un final liniște și pace. Fără îndoială, făcuse ce trebuia.

Penelope se bucură nespus să o vadă. Îi iubea pe copii și le purta bine de grijă, dar nu avea chiar firea maternă a lui Charity. În plus, avea un pretendent – același gentleman care o curtase pe Charity cândva. Penny era în mod evident foarte nerăbdătoare să îi accepte propunerea. Voia doar să se asigure că Charity nu mai era interesată de el.

- Bineînțeles că nu, o liniști Charity. Penny, dacă l-aș fi vrut, l-aș fi acceptat când s-a arătat interesat de mine – înainte să mai crești și să-și dea seama că tu ești cea mai draguță dintre noi.

- Oh, nu-i adevărat, răspunse Penny îmbujorată. Dar poate că l-ai refuzat pentru că nu voiai să ne părăsești, Charity.

Era o fărâmbă de adevăr în spusurile ei. Dar nici sentimentele ei nu fuseseră profunde.

- Nu am de gând să mă căsătoresc, zise ea. O să rămân să cresc copiii, după care o să mă dedic unei vieți liniștite de mătușică celibatară. Se întrebă dacă rămăsese

cumva însărcinată. O complicație la care avea să se gândească numai dacă se dovedea necesar.

Așa că se obișnuie cu ideea că avea să rămână acasă. Îi scrisese lui Philip, care avea să se bucure, era sigură de asta. Ea nu era mulțumită de această situație, însă, după cum descoperise, miracolele nu aduceau neapărat cu sine un deznodământ fericit. Cum, necum, aveau să se descurce. Spera că Phil avea să găsească o modalitate prin care să se căsătorească cu Agnes și să își vadă de viața lui.

Încercă să nu se gândească la Enfield și la cei de acolo. Încercă din toate puterile să nu se gândească la el. Ceva imposibil, desigur. Uneori simțea că făcea parte din ființa ei, ca și cum uniunea fizică pe care o trăise în pat cu el se transferase cumva în sufletul său. Însă reuși să nu se mai gândească la el în mod conștient – câteva minute pe zi, de mai multe ori pe zi. Noaptea era mai greu, bineînțeles.

Se menținu ocupată. Acasă avea întotdeauna o mulțime de lucruri de făcut, cât și în afara casei. Avea prieteni și vecini la care se cuvenea să meargă în vizită. La urma urmei, trecuse un an de când plecase. Era fericită că se întorsese.

Era uimitor cât de multe femei îmbrăcate în cafeniu luaseră diligența de la han spre diferite destinații, după care își continuaseră drumul pe jos, în trăsurile private sau în alte mijloace de transport care duceau în toate direcțiile. Petrecu mai multe zile în urmărirea celei mai promițătoare piste, însă fără nici un rezultat. În cele din urmă, s-ar fi părut că avea numai două destinații – înapoi la Enfield sau la Londra. Cu siguranță că nu s-ar fi întors în Enfield. Cu toate astea, dacă s-ar fi întors la Londra șansele de a o găsi erau teribil de mici. Avu totuși un moment de inspirație când își aminti de scrisoarea de recomandare redactată de preotul de la fosta ei parohie. Dar oricât de mult s-ar fi străduit, nu reuși să își amintească numele localității din Hampshire.

Recomandarea și scrisoarea de intenție fuseseră distruse. În plus, plecase din Hampshire tocmai pentru că locuința ei nu mai ara acolo. Era puțin probabil că s-ar fi întors acolo.

Plecă spre Londra. Și, pentru că trebuia să își înceapă căutările undeva, oricât de deznădăjduit s-ar fi simțit, se duse la locuința unde stătuse cu chirie înainte de a se căsători cu el. Nici acest pas nu se dovedi ușor. Nu reuși să își aducă aminte cu exactitate unde se afla. Din fericire, vizitiul lui își aminti mai multe detalii. În primă fază, se îndreptă spre strada greșită, însă recunoscură amândoi cea de-a doua stradă și clădirea.

Nu, domnișoara Duncan nu mai locuia acolo, îl informă gazda și nu, nu știa încotro o apucase. Nu, nu se întorsese acolo în ultimele zile. Era răspunsul pe care ducele îl anticipase, însă până să audă acele cuvinte nu își dăduse seama cât de mult sperase să se înșele. În ce direcție să o pornească acum? În fața sa erau numai întrebări fără răspuns. Ar fi trebuit să scotocească țara în lung și-n lat, începând poate cu Hampshire.

- Dar poate domnul Duncan să știe mai multe, îi spusese gazda, pe când era deja pe picior de plecare. Dacă vreți să veniți diseară, când se întoarce de la serviciu.

Domnul Duncan? Ducele îl privi nedumerit. Tatăl ei? Dar era mort. Soțul ei? Fratele? Nu avea frați. Soțul ei! Își încheștă pumnii. Simți că i se usucă gura.

- Așa am să fac, răspunse el. Vă mulțumesc, și îi întinse bărbatului câțiva bănuți.

Totuși, își spuse el în timp ce urcă în trăsură, cu gânduri răzbunătoare, *fusesse virgină*.

Un lucru era clar. Charity Earheart, ducesa de Withingsby, îl mințise de la bun început. Nu numai că nu era un șoricel timid, dar nu era nici...

La naiba, își spuse el, nu știa nimic despre ea. Absolut nimic. Doar că era soția lui. Și că o iubea.

Ziua i se păru interminabilă. Lungă ca o săptămână. Însă se întoarce la fosta ei locuință și fu informat că domnul Duncan tocmai ajunsese acasă de la muncă.

Ducele urcă treptele și bătu cu bastonul în ușa pe care i-o indicase gazda.

Un tânăr cu o expresie obosită îi deschise ușa și îl privi nedumerit – un tânăr care semăna izbitor cu Charity. Acesta observă înfățișarea elegantă a oaspetelui său.

– Da? întrebă el.

– Domnul Duncan?

– Da. Tânărul părea îngrijorat.

– Aveți o soră, cred, spuse ducele. Charity.

Tânărul se încruntă.

– Despre ce este vorba, domnule? Ce treabă aveți dumneavoastră cu sora mea?

Ducele oftă.

– Este vorba despre soția mea, răspunse el. Pot să intru?

Nu așteptă o invitație specială. Păși pe lângă tânărul care îl privea cu o expresie pierdută.

– Presupun că mai există și alți frați și surori, spuse el. Asta ar explica unele lucruri.

Priceperea cu care reușise să le facă ordine în viață, spre exemplu.

– Cine sunteți? întrebă domnul Duncan.

– Anthony Earheart...

– Fostul ei angajator, zise tânărul, la fel de șocat. Domnule, dar sunteți un bărbat căsătorit, cu patru copii acasă. Acum înțeleg care este motivul pentru care a fost nevoită să-și părăsească în grabă locul de muncă

– Într-adevăr, sunt un bărbat căsătorit, răspunse ducele. M-am căsătorit cu sora dumneavoastră la o zi după interviul de la reședința de pe Upper Grosvenor Street. Nu avem patru copii, nici măcar unul, însă sper ca lucrurile să se schimbe în viitor. Depinde dacă voi reuși sau nu să o gălesc. Se pare că ea are impresia că dacă se ascunde de mine, căsătoria noastră se va anula.

Domnul Duncan se uită la el de parcă i-ar fi căzut tavanul în cap.

- Dumneavoastră v-ați căsătorit cu ea? întrebă el cu o voce tremurândă. Iar ea v-a părăsit? Iar acum se ascunde de dumneavoastră? Cum naiba...

- Țin să adaug că îmi iubesc soția, spuse ducele. Înțeleg că știți unde se ascunde. Purtându-le de grijă celorlalți frați, presupun.

- O iubiți? Iar ea a fugit după numai câteva săptămâni? se miră celălalt bărbat. Domnule, vă mărturisesc că m-ați lăsat fără cuvinte. Și nu am nici cea mai mică intenție de a vă oferi detalii care ar putea pune în pericol siguranța surorii mele.

Ducele oftă.

- Aveți instincte fraterne foarte bune, spuse el. V-aș fi urât din toată inima dacă nu ați fi cerut mai multe lămuriri. Lord Rowling este chiar acum în trăsura mea, plictisit fără îndoială de această lungă așteptare. El a fost martor la căsătoria noastră. Documentele de căsătorie sunt și ele în trăsura mea. Vi le aduc îndată dacă îmi făgăduiți că nu veți fereca ușa după plecarea mea. Doresc să-mi găsesc soția.

- Lord Rowling? Tânărul făcu ochii mari.

- Lord Rowling, repetă ducele. Duncan, dacă nu reușesc să te conving altfel, am să îți mărturisesc cine sunt cu adevărat. Vezi tu, eu sunt Anthony Earheart, duce de Withingsby. Dragul meu, sora ta, este ducesa mea. Merg să aduc dovezile și îți voi povesti tot. Dacă ai bănuț-o vreodată pe sora ta de nebunie, mi-e teamă că am să-ți confirm aceste așteptări.

Ieși din cameră, iar Philip Duncan privi uluit în urma lui.

capitolul 18

Copiii se jucau în grădina din fața casei – de fapt, băieții se jucau un joc energic de război, în timp ce Mary se dădea în leagăn, făcându-și vânt cu cartea pe care intenționase să o citească. Era o zi călduroasă.

Văzură cu toții trăsura. Priviră cu uimire și admirație spre trăsura grandioasă cu uși frumos decorate, spre vizitiul și spre valetul cei țănoși. Rămaseră toți cu gurile căscate când își dădură seama că trăsura începuse să încetinească în apropiere de poarta moșiei lor, intrând pe aleea din fața casei.

Dar nu așteptară până ce aceasta ajunsese la destinație. Dădură buzna în casă, nerăbdători să fie primii care îi dădeau vestea cea uimitoare surorii mai mari. Însă o găsiră numai pe Penelope în salon, care lucra la broderiile sale – Charity era în grădina din spatele casei, tăind flori ca să le înlocuiască pe cele uscate care decorau camerele de la parterul casei. Așa că îi povestiră lui Penelope. Aceasta fu năpădită de un cor de voci, în timp ce copiii îi făceau semn spre ușa de la intrare.

– Aveți milă! spuse Penny. Vorbiți pe rând, vă rog. Ce ați văzut? Cine vine? Domnul Miller? întrebă ea plină de speranțe, aranjându-și buclele aurii.

Însă zgomotul se opri brusc la auzul unei alte voci care striga din prag – lăsaseră ușa larg deschisă în urma lor, bineînțeles. Era o voce de bărbat. O voce familiară. Se uitară unii la alții, uluiți – inclusiv Penelope.

– Phil?

– Philip?

– E Phil.

– Nu cred. Nu se poate!

Toți vorbeau în același timp.

Dar înainte să năvălească toți în holul de la intrare, fratele lor se propti în pragul ușii, cu un zâmbet larg pe chip.

- Am crezut că tot satul s-a adunat aici, zise el. Ce-i cu gălăgia asta?

Dar înainte să își poată umple plămânii cu suficient aer cât să le permită să se arunce în singurul tip de întâmpinare călduroasă potrivită pentru fratele lor de mult plecat de acasă, altcineva apăru în spatele acestuia, iar când Philip intră în cameră, acel altcineva intră și el. Era un gentleman elegant, chipeș, cu o înfățișare demonică, îmbrăcat simplu, dar foarte dichisit, în negru. Degetele sale lungi se jucau cu mânerul monoclului. Avea o expresie încruntată. Aruncă o privire în jurul camerei, analizându-i pe fiecare în parte.

Pentru prima oară în viața lor, membrii familiei Duncan nu scoaseră o vorbă. Însuși diavolul părea să fi venit în casa lor, în vizită.

- Penny, spuse fratele lor, David, Howard, Mary - Dumnezeule, ce mari v-ați făcut! - vi-l prezint pe ducele de Withingsby.

Preț de câteva secunde, familia Duncan rămase înmărmurită. Penelope își veni în fire și făcu o reverență. Mary o imită, iar băieții, observând mișcare, făcură o scurtă mișcare din cap, în semn de întâmpinare pentru acest duce în carne și oase care le călcase pragul casei.

- Venim din Londra, spuse Philip. Excelența Sa a venit cu treburi importante. Unde este Charity?

Excelența Sa traversase camera și se uita pe fereastră, cu mâinile împreunate la spate.

- Este...

Însă nu fu nevoie ca Penelope să își termine propoziția. Charity apăru în prag cu brațele încărcate de flori. Îl zări pe fratele său și se lumineă la față.

- Phil! strigă ea. Oh, Phil, ce surpriză minunată! Nu ne-ai anunțat, răule! Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o văd. Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți aici? Oh, stai să scap de florile astea ca să te îmbrățișez.

- Nu cred că sunt chiar ultima persoană pe care te așteptai să o vezi, Charity, răspunse el, vizibil jenat. Poate că e cineva a cărui vizită te va surprinde și mai tare.

Se uită nedumerită până ce o mișcare din dreptul ferestrei o puse în gardă. Întoarse repede privirea și rămase nemișcată. El stătea lângă geam și își întoarse numai capul înspre ea. O privi peste umăr, cu sprâncele ridicate.

- Charity, rosti Penelope în tăcerea acea tensionată și inconfortabilă, îl cunoști pe ducele de Withingsby? A venit cu Phil, are ceva important...

- Este soțul meu, șopti Charity.

Membrii familiei Duncan nu mai aveau să fie nicio dată aceeași. Chiar și statuile de piatră ar fi fost invidioase pe liniștea lor.

- Dacă nu vă supărați, aș vrea să discut cu soția mea între patru ochi, spuse ducele pe un ton la fel de calm.

- Mergem afară să admirăm grădina, sugeră Philip și își dirijă frații și surorile.

Aceștia se supuseră fără alte comentarii. Însă în clipa în care închise ușa în urma lor toți se dezlănțuiră. Zgomotul se îndreptă spre ușa din spate.

- Charity.

În mod ciudat, arăta din nou ca un necunoscut. Nu părea în largul lui în casa ei. Era din nou bărbatul care o intervievase pentru postul de guvernantă. Arăta satanic. Arăta... foarte masculin.

- După cum poți vedea, Excelență, începu ea, așezându-și florile pe cea mai apropiată masă, rămânând cu mâinile în poală, locuiesc într-o casă cât de poate de confortabilă, în compania fraților și surorilor mele. Nu suntem înstăriți. Dar nici săraci. Nu e nevoie să îți faci griji în privința mea. Ar fi vrut să îl copleșească cu întrebări - ce mai făcea Augusta? Îi ducea dorul? Ce mai făceau Anthony, Harry, Claudia și William? Oare ei îi simțeau lipsa? Cât de îndurerat fusese Charles după

plecarea lui Lady Marie? Aveau vreo șansă să fie împreună? *Lui îi fusese dor de ea?*

- E de datoria mea să mă ocup de tine, spuse el. De soția mea.

- Nu sunt cu adevărat soția ta, răspunse ea. A fost un simplu aranjament temporar. Mi-am îndeplinit rolul. M-am întors acasă. Nu era nevoie să vii după mine.

- Nu ești cu adevărat soția mea? întrebă el. Cu toate acestea, a avut loc o ceremonie religioasă. Există un registru în care este înregistrată cununia noastră. Ți-am oferit un inel pe care observ că nu îl mai porți. Ai locuit în casa mea, ai fost întâmpinată de familia mea. Am împărțit același pat mai multe nopți. Spune-mi, draga mea, ce înseamnă să fii o soție adevărată?

- Ești nedrept, răspunse ea. Contractul nostru spune că...

- Contractul nostru spune că urma să îmi faci un serviciu, în schimbul căruia aveai să rămâi pe veci soția mea, urmând ca eu să mă îngrijesc de bunăstarea ta.

- Dar nu pot accepta acest lucru, zise ea. Plata este prea mare în comparație cu rolul meu, milord. Și nu pot să accept să fiu plătită pentru că sunt soția ta. M-aș simți ca și cum aș fi... târfa ta.

Văzu focul din privirea lui și se înspăimântă. Când făcu un pas spre ea, încercă din răputeri să nu dea înapoi.

- Târfa mea? șopti el - șoapta aceea o făcu să tresară. Târfa mea, milady? O târfă primește bani ca să își dea toată silința să mă satisfacă în pat. Nu i-aș da unei târfe numele meu. Nu aș merge cu o târfă la tatăl meu, la familia mea. O târfă nu și-ar face niciodată loc în patul meu, în casa mea. O târfă nu s-ar afla niciodată în situația de a duce o viață de ducasă. Nu ești târfa mea. Nu ești suficient de versată ca să fii târfa mea. Ești soția mea.

Se îmbujoră. Se simți teribil de umilită. Nu reușise să îi facă pe plac? Vorbi fără să se gândească.

- Îmi pare rău că nu ți-am fost pe plac, milord, spuse ea cu tristețe în glas.

Se uită lung la ea. După care privirea lui se transformă. Aproape că făcu un pas înapoi când el își dădu capul pe spate și începu să râdă. Nu îl văzuse niciodată râzând atât de tare.

- Îmi pare bine că măcar te-am făcut să râzi, spuse ea cu demnitatea rănită.

- Nu mi-ai fost pe plac! zise el. În pat, Charity? Ai rămas la fel de inocentă, iubita mea, altfel ți-ai fi dat seama fără urmă de îndoială că mi-ai fost pe plac, foarte pe plac.

Iar atunci se înfurie să simtă acel sentiment de fericire pe care se concentrează să nu și-l arate.

- Nu am să primesc nici un ban de la tine, zise ea. Apreciez că ai încercat să mă găsești. Dar nu e cazul să îți faci griji. Trebuie să te întorci acasă. Augusta are nevoie de tine.

Se apropie ușor de ea. Se opri la mică distanță, lucru care o neliniști și mai tare. Dar nu avea să îi dea satisfacția de a face un pas în spate.

- Augusta are nevoie de tine, Charity, spuse el. Are mare nevoie de tine.

Ah, ce vorbe nedrepte! Atât de nedrepte!

- Frații și surorile mele mai mici au și ei nevoie de mine, Excelență, răspunse ea. În plus, o casă, câțiva servitori, o trăsură și șase mii de lire pe an nu ar ajuta-o cu nimic pe Augusta.

- Enfield are nevoie de tine, spuse el. Are nevoie de o ducesă. A trăit fără una prea mult timp.

Oh. Sentimentul de dor o luă pe nepregătite și îi fu teamă că i se citea pe chip. Se încrunță.

- Enfield are nevoie și de un moștenitor, continuă el. Un moștenitor direct.

Ea îl privi indignată.

- Așadar, despre asta era vorba, spuse ea. Vrei să dezvoltăm pe seama contractului original. Însă nu a fost niciodată vorba de așa ceva, Excelență. Ai spus că...

- Iar eu am nevoie de tine, iubita mea. Am atâta nevoie de tine, că mă îngrozește gândul că poate nu am să reușesc să te conving să te întorci cu mine la Enfield. Am atâta nevoie de tine, că nu reușesc să îmi imaginez restul zilelor fără tine. Am atâta nevoie de tine, că... Ei bine, ți-am spus deja. Am nevoie de tine.

- Ca să am grijă de Augusta? întrebă ea. Nu îndrăzni să audă ceea ce în mod clar încerca el să îi spună. Nu îndrăzni să spere. Ca să am grijă de Enfield? Ca să îți fac un moștenitor?

- Da, răspunse el, iar ea simți un gol teribil în stomac. Și ca să fii prietena mea, confidenta mea, sprijinul meu. Iubita mea.

- Toate astea nu fac parte din înțelegerea noastră. Trebuia să lupte sau avea să se piardă. Văzu două mâini care îi aranjau gulerul hainei. Erau chiar mâinile ei. Dar nu reuși să le îndepărteze. Pentru că el le primi în palmele sale.

- Ai dreptate, șopti el. Dar nu ai fost sinceră față de mine, Charity. Nu mi-ai spus că nu erai un șoricel timid. Nu m-ai lăsat să văd cât ești de frumoasă, fermecătoare, generoasă, curajoasă și... minunată în pat. Încercă să se elibereze, dar el nu îi dădu drumul. Nu mi-ai spus că ești o hoată. A trebuit să vin după tine ca să îmi recapăt proprietatea furată.

- Dar perlele... Ar fi murit de rușine dacă ar fi putut. Crezuse că perlele fuseseră un cadou.

- Îți aparțin, iubita mea, spuse el. Au fost cadoul tău de nuntă. Charity, mi-ai furat inima, nu altceva. Am venit să o primesc înapoi, în lipsă de altceva. Dar aș prefera să o păstrezi și să o aduci cu tine înapoi la Enfield.

- Oh. Suspinul ei păru ca o agonie.

- Nici eu nu sunt cinstit față de tine, continuă el. Nu pot nega termenii contractului nostru. Sunt trecuți negru pe alb și am semnat amândoi acel contract. Am să-mi respect îndatoririle, dacă n-o să am încotro. Dar aș prefera să îl rup în bucăți. L-am adus cu mine - e în trăsură. Sper să îl rupem împreună. Dar am să fac asta

cu o singură condiție. Dacă accepți să fii cu adevărat soția mea. Și atunci ne vom descotorosi de el. Dacă nu accepți, contractul va rămâne valid. Decizia îți aparține.

Îi duse mâinile la pieptul lui. Și o privi lung. Cum l-ar fi putut refuza?

- E nevoie de mine aici, spuse ea.

- Nu, răspunse el, nu neapărat aici. Frații și surorile tale mai mici au nevoie de tine. Cred că le-ar plăcea la Enfield. Cred că le-ar plăcea de Augusta, iar probabil că ea i-ar adora. Poate că și surorii tale i-ar plăcea la Enfield.

- Lui Penny îi place de domnul Miller, zise ea.

- Și dacă și lui îi place de Penelope, răspunse el, pot să înțeleg că Enfield s-ar putea să nu i se pară un loc la fel de frumos precum casa domnului Miller. Presupun că este un bărbat bun de însurătoare? Dar asta este decizia fratelui tău. Cât despre fratele tău, am discutat pe îndelete cu el. Este incredibil de încăpățânat și mândru ca un... Oare ce să fie atât de mândru ca el? Nu contează. Dar a fost imposibil să îi țină piept ducelui de Withingsby, iubita mea. Doar sunt fiul tatălui meu. Pot fi extrem de încăpățânat când vreau. Unii ar putea spune că am fost dintotdeauna un mare îngâmfat. În orice caz, fratele tău se va întoarce aici, unde este locul lui, iar datoriile care l-au ținut departe de casă, muncind din greu vor fi plătite de mine - nu mi-a mărturisit nimic despre aceste datorii, dar mi-am dat singur seama. Presupun că este o tânără frumoasă și fermecătoare, nu-i așa? Domnișoara Gladstone?

- Agnes, spuse ea.

- Îndrăznesc să spun că va deveni doamna Duncan cât de curând, zise el, așa că n-am să mă obosesc să rețin altceva decât prenumele ei. După cum poți vedea, iubita mea, m-am gândit la toate. Ești însărcinată?

Charity se îmbujoră numaidecât. Nu avea nevoie de o oglindă ca să își dea seama.

- Nu, răspunse ea.

- Ah, spuse el, zâmbind. Trebuie să recunosc că sunt puțin dezamăgit. Dar putem să ne ocupăm de asta la întoarcerea noastră la Enfield. Nu că aş intenţiona să te supun la sarcini multiple în următorii douăzeci de ani. Vom găsi o modalitate prin care să evităm acest lucru. Dar - se opri brusc, îi dădu drumul, făcu un pas în spate şi îşi feri privirea. Dar nu cred că reuşesc să mă fac bine înţeles. Sunt atât de emoţionat că nici nu ştiu ce spun. Înţelegi ce spun? Charity, te-am supărat? Charity? Charity, vrei să fii soţia mea?

- Aşadar, zise ea, nu e faptul că te simţi obligat? Că ţi-ai dat seama de natura ruşinoasă a contractului nostru?

El scoase un sunet ca un suspin.

- Chiar mă iubeşti? întrebă ea, cu speranţă.

- La naiba! exclamă el, privind-o. Am uitat să spun asta? Tocmai lucrul pe care am venit până aici să ţi-l mărturisesc?

- Şi eu te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât, de când am ajuns acasă eşti cu mine aici, zise ea, bătându-se uşor cu mâna peste inimă.

- Ți-am spus eu că mi-ai furat-o, răspunse el şi îi zâmbi atât de frumos, încât Charity simţi că i se înmoaie genunchii. El se întoarse la timp să o prindă în braţe.

- Anthony, şopti ea, odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Oh, Anthony, ce încerc oare să-ţi spun?

- Nu ştiu, zise el. Oare nu ne-am spus deja tot ce era de spus? M-aş putea mulţumi cu un sărut în schimbul vorbelor nerostite. Dacă ai vrea să te uiţi la mine.

Ea ridică ochii şi îl privi în timp ce îşi duse braţele în jurul gâtului lui.

- Atunci ar trebui să te grăbeşti, cât încă mai suntem singuri, spuse ea. Nu i-am văzut niciodată pe fraţii şi pe surorile mele atât de tăcuţi. Nu au mai fost niciodată în prezenţa unui duce - mai ales în faţa unuia cu o prezenţă atât de impunătoare. Acum câteva clipe au aflat că sora lor este ducasă. Dar noi, familia Duncan, suntem oameni curajoşi. Cât de curând o să-şi revină din şoc

și vor năvăli peste noi cu tot felul de întrebări – fiecare. Te-am avertizat. Nu ți-ai ales deloc o sarcină ușoară.

- Vai, spuse ducele de Withingsby pe un ton amuzat. În cazul aceasta, să nu mai pierdem timpul, doamnă. Trebuie să îmi încununez norocul.

- Asta voiam să spun și eu, se grăbi ea să zică.

În următoarele clipe nu mai avu ocazia să spună nimic.

Iar după alte câteva clipe, dinspre ușa din spate, începură să se audă multe alte glasuri, unele peste altele.